

Giới thiệu Hoàng Lan Trong Mưa

Thể loại: Ngôn Tình - Hiện đại

Độ dài: 20 chương

Thời gian đã qua mười năm nhưng đến khi nhìn lại vẫn là một mình ta đứng bên gốc Hoàng Lan đó.

Rời nhà vào năm mười ba tuổi, lần đầu xa nhà ta là đứa trẻ chưa biết yêu. Mười năm sau ta hai mươi ba tuổi thực sự vẫn chưa dám yêu.

Vi gì mà ta lại như vậy? Chẳng nhẽ trái tim ta vẫn sợ đau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tự kỷ

Mùa thu Hà Nội, mùa của hoa sữa, mùa của lá vàng, mùa của mưa nhạt nhòa rơi xuống những cột đèn trên phố.

Bên ngoài ô văng cửa sổ nhà hàng xóm của tôi, hoa hoàng lan nở vàng óng ả. Cô gái đứng dưới ban công tóc vàng như nắng thu, môi hồng cười xinh lắm. Gió lạnh se se thổi, tà áo mỏng manh phất phơ bay. Nắng tắt, cô gái tóc vàng biến mất.

Bây giờ ba mươi phút...

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cứu sống cái dạ dày, tôi lột mình trên mạng, gửi đi yêu thương và đợi chờ hạnh phúc.

Ba giờ trước, mặt dày tôi nói với sếp:

“Em đau đầu chóng mặt quá, sếp cho em nghỉ sớm ba mươi phút, mai em làm bù được không ạ?”

Sếp gật gù, sếp vốn là học trò cưng của bố tôi. Đừng nói là ba mươi phút, ba ngày đau đầu chóng mặt sếp cũng cười. Tôi làm việc ở đây cũng là do mẹ tôi hé miệng nói nhỏ với anh ấy:

“Cháu cho em Phong vào làm việc chỗ cháu giúp bác được không? Nó từ ngữ ra trường, quanh năm nếu không là vác cái máy ảnh đi khắp các tỉnh miền Bắc thì ở nhà cũng ngồi chết trong phòng, suốt ngày chỉ viết viết, xóa xóa.”

Anh ấy cười gật đầu, và tôi bị giam lỏng. Nghĩ lại cái cuộc đời giam lỏng này còn tiêu sái biết nhường nào.

Ra khỏi công ty tôi phóng xe như bay đến cổng trường Minh Khai, gọi một cốc trà đá, khoan khoái thưởng thức và chờ đợi.

Trường này là trường cấp hai, tôi là ông anh tốt bụng trốn việc về sớm để đi đón em gái sao?

Không, tôi đến để nhìn trộm một cô gái.

Yêu nhân!

Con gái nhà người ta mới học cấp hai mà dám nhìn trộm sao?

Yêu nhân thì sao! Tôi chỉ nhìn, đâu có ra đốn ngang ầu ầu, yếm yếm đâu.

Nàng cười như hoa hồng chớm nở, như nắng thu trên cao, như mây trời hồ hững, như gió thoảng nồng nàn hương hoa sữa. Nàng cười với các bạn của nàng, còn tôi cười với cốc trà đá quen thuộc của tôi. Tôi quen nàng trên mạng, nàng là vợ bé nhỏ của tôi trên mạng. Tất nhiên nàng sao có thể biết tôi đang tàng hình ở đây.

“Học ngoan và lớn mau nha vợ yêu!” Tôi nhủ thầm.

Đầu óc miên man như nhập tà, tôi trở về, đèn vàng heo hắt phố. Nắng sớm thu vội, hoàng hôn tắt mau. Gió lạnh se se, cánh hoa xoay xoay. Đèn xe nhòa mắt kính, con đường cụt.

“Lạ nha, sao có cái đường về nhà trọ mà lúc nào cũng nhầm là sao ta?”

Phải rồi, nhà tôi ở Hà Nội hai, nên thuê trọ một phòng trên tầng hai gần Nhật Tân để tiện việc đi làm. Phòng khá đặc biệt, có một cái bếp ga nhưng tôi toàn đi ăn quán, một cái tủ lạnh chỉ có bia và nước ngọt. Đừng giả trí sử dụng nhất có lẽ là cái máy giặt cũ, mà có lẽ một tuần nó mới được thả mình xoay xoay, lắc lắc một lần. Còn lại đều có đôi cái. Một đôi mèo, con đẹp trai màu vàng chanh, con xinh gái màu tam thể. Một đôi cốc, một cốc vẽ hình con mèo, cốc còn lại vẽ hình con chó, yếu nhau như chó với mèo là thế. Một đôi gối, chiếc thứ nhất màu hồng nhạt, chiếc thứ hai màu nhạt hồng. Tôi định là mua hai màu khác nhau nhưng sợ chúng lại gato với nhau... đừng lo, một em anh gối, một em anh sẽ ôm...

Phòng tôi kỳ cục nhất là có hai cái cửa sổ, mà cả hai cái đều hướng sang phía ban công nhà hàng xóm, ở đó lại có cây hoàng lan thơm nồng. Cô gái đứng dưới ban công chỉ thường hay xuất hiện trong giấc mơ.

Mười năm trước tôi đứng một mình dưới gốc cây hoàng lan này. Lúc đó tôi mới mười ba tuổi, con trai mười ba tuổi đương nhiên là chưa biết yêu. Đó là lần đầu tiên tôi xa nhà, lần đầu tiên bố tôi đưa tôi đến khu phố này. Đối diện với gốc hoàng lan ấy mười năm trước là nhà bà ngoại tôi.

Chiếc máy tính lỏm vụn vặt, còn tôi đã ôm nàng gối hồng ngủ từ lúc nào. Tôi FA nhưng may mắn vẫn có hai nàng gối hồng ngủ cùng. Tôi không phải không có khả năng tìm cho mình một nửa, mà vì tôi không dám yêu, tôi sợ sẽ lại đổ vỡ. Tôi ích kỷ hay là tự kỷ đây?

***

Hoàng lan thơm ngát, ánh sáng mặt trời chiếu mờ mờ, lung linh, dưới những kẽ lá hoàng lan nở bung thành nhiều tia sắc màu.

Bảo Nhi nụ cười trong trẻo, đứng dưới tán hoàng lan lại như thu hút cả muôn thứ sắc màu chứa chan ấy. Mắt nàng nhìn những cánh Hoàng Lan nở vàng mộng, hai tay ôm chặt lấy cổ tôi, run run toàn thân, giọng êm nhẹ:

“Anh Phong, sau này mỗi mùa hoàng lan nở, chúng mình sẽ cùng đứng đây ngắm hoa nhé!”

Tôi cười, hạnh phúc mãn nguyện, tim tôi đập mạnh, đầu gối lìa lìa.

Một giọt nước mắt rơi xuống ướt nằng gối hồng, ấm ấm khiến tôi giật mình tỉnh giấc, hai cái cửa sổ vẫn mở, ban công bên kia nhạt hòa trong ánh đèn vàng. Tôi gạt những giọt nước mắt vương trên mi, khẽ bò dậy đi khép hai cái cửa sổ lại.

Máy tính nhấp nháy màn hình, tôi quay lại gạt chuột xem.

Tiểu U, vợ bé nhỏ gửi tin nhắn:

“Chồng yêu ngủ ngon nhé!”

Tôi mỉm cười, tắt máy tính, dọn dẹp đồng giấy nháp trên bàn, cẩn thận kẹp tờ giấy đã chỉnh sửa lại vào trong ghim. Bên cạnh ghim giấy, trên bàn làm việc là hai tấm hình của tôi và Bảo Nhi chụp chung, trong ảnh nàng cười rất tươi, nụ cười đã in trong trí nhớ của tôi đến mức không nhìn cũng có thể hình dung ra được. Tôi cười nói với nàng:

“Bảo Nhi, em hạnh phúc nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hoàng Lan trong mưa

Mười năm trước...

Đó là một ngày nắng âm đạm trong ký ức của tôi, bố dẫn tôi đến nhà ông bà ngoại.

Lần đầu tiên tôi gặp Bảo Nhi, nàng mười hai tuổi, cao tới cằm tôi, làn da trắng sữa, mặc một chiếc đầm ren màu lam chân trời, trên cái chân đầm còn có hoa văn bèo bồng như mây trời. Hôm đó hoàng lan cũng nở vàng trên lá, cô Tâm Phương dắt tay Bảo Nhi về đến cổng, nhìn thấy ba tôi đón đã chào:

“Anh giáo đưa con trai tới thăm ông bà ngoại à?”

“Vâng!” Bố tôi trả lời.

Bảo Nhi mỉm cười chào tôi:

“Chào bạn!”

Tôi đỏ mặt cúi xuống:

“Chào bạn!”

Nàng ấy theo mẹ vào nhà còn vẫy vẫy tay với tôi, miệng cười xinh lắm.

Bố bảo tôi ngồi chờ trên chiếc ghế đá bên gốc hoàng lan, bố bấm chuông cửa, ngoại tôi ra mở cửa, ngoại cười với tôi, bố theo ngoại vào trong nhà. Bố với ông bà ngoại nói chuyện rất lâu, trời thu Hà Nội không hiểu vì sao lại đổ mưa. Ngoại từ trong nhà tắt tà mang ô chạy ra chỗ tôi, tôi thấy mắt ngoại đỏ, ngoại che ô cho tôi, dắt tay tôi sang nhà cô Tâm Phương. Ngoại bấm chuông, lần này người ra mở cửa lại là Bảo Nhi, nàng cầm chiếc ô màu hồng nhạt chạy ra mở cổng, kiễng chân che ô cho tôi. Áo tôi bị ướt vài nơi, tôi thu vai lại, trộm nhìn Bảo Nhi một cái, nàng ấy đang cười với tôi. Ngoại nói với vào trong nhà:

“Cô cho cháu nó chơi bên này một lúc, lát tạnh mưa tôi qua đón cháu.”

Cô Tâm Phương đi ra lễ phép:

“Vâng, được ạ!” Cô nhìn tôi cười, cô sao giống Bảo Nhi đến thế: “Cháu vào đi không mưa ướt hết bây giờ.”

Bảo Nhi nhón chân che ô cho tôi vào trong nhà. Dáng ngoại gầy gầy, chen mưa đi về, không hiểu vì sao tôi thấy ngoại rất buồn.

Mưa mùa thu mãi mà không dứt, chúng tôi thành bạn từ đó, ngày ngày cùng đạp xe tới trường.

Bên nhà đối diện, ông ngoại tôi ngồi im lặng rất lâu, bố tôi quý ở dưới, ngoại ngồi xa xa, chốc chốc lại tràn rơi nước mắt. Ông có vẻ giận lắm, nhìn bố tôi trách nặng một câu:

“Anh đã hứa với tôi như thế nào? Anh đường hoàng là một ông giáo, tuổi cũng không còn ít nữa! Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu nổi vì sao anh đồ đốn ra như thế này...”

Bố tôi không dám ngẩng mặt lên, giọng đầy hối hận nói với ông:

“Con biết con đã sai rồi, con xin hứa từ nay sẽ sửa chữa, chỉ xin bố mẹ thương... chăm lo cho thằng Phong...”

Ông gắt cắt ngang:

“Anh không cần phải nói, tôi cũng đang định bảo bà ấy đi đón nó sang đây, để nó ở cạnh anh, sớm muộn cũng nhiễm cái thói của anh thôi...”

Ngoại tôi lại khóc, ông giận không nén được lại quay xuống nhìn bố tôi:

“Còn cái Sương, anh chỉ có nuôi nó không? Để mai vợ chồng tôi qua đón nó về!”

Bố không dám rơi lệ, nghẹn nghẹn nói với ông:

“Cháu Sương còn nhỏ, Hoàng Lan cũng không đánh lòng xa nó, vợ chồng con có khó, cũng vẫn cố nuôi được cháu!”

Ngoại tôi mắt đỏ hoe, ngồi xuống gần rồi cho ông mới chén trà. Ông ngoại cũng nín giận. Em Sương nhà tôi năm nay mới sáu tuổi, xa mẹ hẳn là không đánh. Ngoài trời mưa cũng đã tạnh.

“Anh về đi!” Ông buồn rầu nói với bố tôi rồi quay mặt bỏ vào phòng.

Bầu trời trổ nắng, ngoại sang đón tôi, bố tôi đứng chờ ở bên gốc Hoàng Lan, xoa đầu tôi bỏ báo:

“Con ở lại đây phải chăm học, ngoan ngoãn nghe lời ông bà nghe chưa.”

“Vâng!” Tôi gật đầu, bố khẽ ngược lên nhìn trời. Bố về đi khuất cuối phố, tôi mới theo bà vào nhà. Bảo Nhi đứng bên cửa vẫy vẫy tay chào, tôi mạnh dạn cũng giơ tay chào lại.

Buổi tối hôm đó gió lạnh thổi về, ngoại tôi nấu canh cá, ông ngoại vẫn ở im trong phòng, tôi giờ ăn mới chịu ra. Canh cá nóng hổi, chua chua cay cay, hương thì lá thơm ngát, ngũ vị bay khắp gian bếp thật là đảm ấm. Tôi ăn ngon lành lắm, ông ngoại nhìn bà ngoại, lại nhìn tôi trêu mếu bảo:

“Ngon thì ăn nhiều một chút.”

Đó là lần duy nhất ông ngoại tôi mỉm với tôi, sau này ông ngoại với tôi đều rất nghiêm khắc. Tôi thường vì vậy mà tủi thân, lớn lên tôi mới biết, ông ngoại như vậy là vì không muốn tôi giống bố tôi.

Mẹ tôi tên là Hoàng Lan, ngoại kể với tôi, lúc ngoại sinh ra mẹ tôi cũng vào mùa cây hoàng lan trước cửa nhà nở hoa vàng rực rỡ, vì thế sau này mỗi lần nhớ mẹ, tôi lại ngồi lì dưới gốc cây hoàng lan. Với tôi đó là ký ức, là bóng mát, là cả một tình yêu thương bao la.

Ông bà ngoại tôi là người gốc Hà Nội, sống giản dị, chất phác, thật thà. Mẹ tôi, người mẹ của lòng vị tha, bao dung, nhân hậu. Dù giữa bao sóng gió cuộc đời vẫn yêu thương gia đình tôi.

Ba năm sau, tôi mười sáu tuổi, Bảo Nhi mười lăm, cô ấy vẫn chỉ cao đến cằm tôi. Tôi thường vẫn hay lấy tay đo ngang trêu đùa cô ấy:

“Bảo Nhi, có phải là em không biết lớn không, ba năm rồi vẫn thấp hơn anh một cái đầu là sao!”

Bảo Nhi kiễng chân lè lưỡi nói:

“Cò mà anh không biết lớn thì cò.”

Cô ấy làm mặt quý, đi lấy xe đạp rồi chạy một mạch phía trước khiến tôi lại phải vắt và đuổi theo.

Về đến nhà thấy mọi người đứng kín trước cổng, tôi hốt hoảng chạy vào nhà. Ông ngoại bị bệnh ung thư giai đoạn cuối, bệnh viện đã trả về, lúc sắp ra đi ông gọi tôi đến bên giường dặn dò:

“Cháu cũng đã lớn rồi, đã hiểu chuyện, sau này phải cố gắng học hành chăm chỉ, thi đỗ vào đại học. Cha cháu dù sao vẫn là một người tốt, vấp ngã vẫn còn biết đứng dậy. Ông chỉ còn ân hận là không được sống đến lúc nhìn cháu ông lấy vợ thôi...”

Ông ra đi. Tôi khóc suốt một tuần liền, mỗi đêm đều ngồi dưới cây hoàng lan mà khóc. Ba năm nay trong lòng tôi vẫn đó lỗi cho ông không thương tôi, tôi ân hận thì đã quá muộn rồi.

Cô Tâm Phương dạo ấy cũng bận việc công ty. Bảo Nhi mỗi khi tôi khóc đều ngồi bên cạnh, im lặng nắm lấy tay tôi, ngai đầu vào vai tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tổ tình

Tôi cũng dần thành một thanh niên, đã hiểu rõ mọi chuyện trong cuộc đời.

Bố tôi là giảng viên đại học, dạy môn Kinh Tế Tư Bản Chủ Nghĩa, một giảng viên giỏi, một người thầy tâm đắc với nghề. Vào cái thời buổi thay đổi kinh tế những năm đầu của thế kỷ 21, lương không phải là eo hẹp, nhưng ở cái tuổi “xuân vừa qua, già sắp tới”, dự án kinh tế tâm huyết lại không được xem trọng, nên lâm vào cái chứng bệnh chán ngán thời cuộc. Bố tôi đam ra rượu chè, ló đề, rồi theo đám bạn ăn chơi xa xỉ. Nợ chồng nợ chất, chỗ này đắp vào chỗ kia, lãi mẹ lại đẻ lãi con, tất cả không dưới hai tỷ đồng. Cuối cùng gia đình phá sản, phải bán nhà ra thuê trọ ở ngoài, tưởng rằng sẽ phải bỏ nghề tha hương mà trốn nợ. Cũng may vào cái bước đường cùng ấy bố tôi gặp lại bạn học cũ là bác Hùng, lúc này đã là giám đốc một

công ty lớn. Bác ấy đứng ra trả nợ giúp bố tôi, với danh nghĩa là cho vay lãi thấp, khi nào có thì trả dần cũng được. Bố tôi cuối cùng cũng ngộ ra, kiên quyết sửa đổi để làm lại từ đầu. Tiền lương tháng được bao nhiêu ngoài việc lo chi trả cho em Suong ăn học và tiền sinh hoạt thì đều dồn vào để trả nợ, nói là trả nợ nhưng thực ra là trả lãi còn không đủ. Mẹ tôi vẫn cam tâm chịu khổ không hề rầy một lời. Mẹ vẫn đẹp, đẹp y như cái tên của mẹ.

Ông ngoại mất, bà ngoại để nghị bố mẹ tôi về ở cùng, nhưng bố tôi vẫn còn giữ sĩ diện nên nhất định không chịu về.

Ba năm sau...

Cố gắng theo lời dặn của ông ngoại trước lúc đi xa, tôi đã thành sinh viên năm thứ nhất, Hè năm ấy Bảo Nhi thi đại học, cô ấy chọn vào đúng trường tôi đang học, chỉ có điều khác khoa. Mặc dù cô Tâm Phương kịch liệt phản đối nhưng xem ra Bảo Nhi vẫn rất quyết tâm, đương nhiên tôi tôn trọng cô ấy.

Hôm chờ Bảo Nhi đi xem kết quả, cả quãng đường cô ấy dựa vào lưng tôi, lặng im không nói một lời nào, hơi thở ấm áp dần dần lên lưng áo phồng mòng của tôi. Tim tôi cũng đập mạnh, cả người cứ nóng dần dần lên. Xe dừng ở cổng trường, Bảo Nhi cương quyết bắt tôi ngồi chờ ở ngoài, tôi biết rằng chính là cô ấy sợ mình bị trượt, Bảo Nhi không muốn tôi chứng kiến sự thất vọng của cô ấy.

Đáng có ấy nóng mặt, làn da trắng hồng, lo lắng chen vào trong đám đông. Tôi đứng ở ngoài cũng hồi hộp như chính cô ấy vậy. Bảo Nhi đi một đoạn lại quay lại nhìn tôi cười, tôi vẫy vẫy tay cười cổ vũ.

Một lúc lâu sau Bảo Nhi trở ra, tôi vẫn ngồi nguyên trên chiếc xe Dream của ông ngoại, đôi mắt chăm chú nhìn, cố đoán từng cảm giác thay đổi trên khuôn mặt cô ấy. Tôi thấy Bảo Nhi nặng trĩu một nỗi buồn, lòng tôi chùng lại. Tôi tự vấn bản thân phải cười để cô ấy không buồn. Bảo Nhi ra đến cổng, tôi nhìn cô ấy cười quyết không hỏi gì thêm, chỉ âu yếm bảo:

“Minh về thôi em”

Cô ấy thờ ra một cái, cười tình quai nhào tới ôm chặt lấy lưng tôi:

“Em đồ rồi!”

Cô ấy nói trong niềm hạnh phúc tràn đầy, tôi chết lặng, toàn thân run lên nhẹ nhẹ, tôi thấy chính mình đang bay lên, bay lên chín mười chín tầng mây xanh. Cả hai chúng tôi đứng lặng ở đó, thời gian như ngừng lại. Tôi, em và chiếc Dream là vật chủ của khoảng thời gian và không gian này, mặc cho mấy bạn sinh viên khác đi qua gato mà nhìn vào.

Chúng tôi quyết định liên hoan ngày hôm nay bằng việc phóng xe ra dạo hồ Hoàn Kiếm và ăn no kem Tràng Tiền. Bảo Nhi cầm hai tay hai cây kem, ăn rất ngon lành, hôm nay cô ấy đã quên mất cả việc ăn kiêng giảm béo. Tôi nhất định là không nể, cô ấy dù có béo thêm ba mươi ký nữa thì vẫn là người đẹp nhất trong lòng tôi. Thứ duy nhất mà tôi muốn chính là cô ấy luôn luôn được vui về.

Tôi hôm qua tôi trần trọc không ngủ được, sáng nay trước khi sang đón Bảo Nhi, tôi đã phi xe đi rất sớm, gõ cửa nhà cô bán hoa và chờ đợi cả nửa tiếng để mua một bó hoa hồng hình trái tim. Tôi cẩn thận cắt bó hoa vào trong một cái hộp cắt tóng, buộc nhẹ nhàng ở trước lộn xe. Tôi chắc chắn là Bảo Nhi sẽ không hỏi về chiếc hộp, đơn giản là lần nào chờ cô ấy đi chơi tôi cũng mang theo các hộp quà của bà ngoại mang cho các bạn của bà.

Tôi dự định hôm nay tôi sẽ tỏ tình với Bảo Nhi. Sau cả buổi bàn khoăn cuối cùng địa điểm tôi chọn chính là bờ hồ Hoàn Kiếm.

Tay tôi run run, tôi loay hoay mở chiếc hộp trong ánh mắt tò mò của Bảo Nhi, ánh mắt cô ấy thì thoáng lại chớp chớp, hai má hồng hồng càng khiến tôi bối rối. Bó hoa chui mình ra khỏi chiếc hộp, đỏ thắm như dòng máu chảy trong tim tôi. Tôi thấy ánh mắt cô ấy rạng rỡ, đứng lặng ở đó vì niềm vui bất ngờ. Tôi hai tay ôm bó hoa đến trước mặt Bảo Nhi, một sức mạnh dũng cảm phi thường từ thượng đế ban cho, tôi nói với nàng:

“Từ khi em mười hai tuổi, thấp hơn anh một cái đầu, lần đầu gặp em bên gốc hoàng lan thì anh đã thích em rồi. Sáu năm đi sau em anh vẫn chờ đợi để được nói với em câu này: Bảo Nhi, em làm người yêu của anh nhé?”

Mặt ửng đỏ, sưng sỏ, cô ấy đón lấy bó hoa của tôi. Hai chúng tôi chỉ còn cách nhau một bó hoa, tôi cúi sát hôn lên má cô ấy. Một khắc, môi chạm vào làn da hồng mềm mại, thơm nhẹ như sữa. Một cảm giác tê liệt truyền lên não, người tôi vô lực, tôi bàng hoàng cộng với bối rối, hai tai và mặt đỏ ửng. Tôi xấu hổ quá liền theo cái hướng mặt, cầm đầu mà đi thẳng, người tôi nóng ran, bước chân mỗi lúc một nhanh hơn.

Tôi tưởng mình sẽ không bao giờ dám nhìn mặt Bảo Nhi nữa, đi được nửa vòng hồ tôi bắt đầu bình tĩnh lại, tôi chợt cảm thấy lo lắng không biết Bảo Nhi sẽ nghĩ gì, cô ấy có giận tôi không? Cô ấy có ghét tôi không? Cô ấy sẽ không cảm thấy bị bắt nạt mà khóc nhè đấy chứ? Nghĩ miên man, thế là tôi cầm đầu chạy vội nửa vòng hồ còn lại.

Nắng hè chứa chan, ve hè kêu râm ran như khúc nhạc trong lòng tôi. Bảo Nhi đứng trước mặt tôi, may quá, môi cô ấy vẫn đọng một nụ cười, tôi đứng cách đến bốn bước, sẵn sàng chờ sự trừng phạt của cô ấy.

Môi cô ấy đọng một nụ cười, nhưng tâm hồn rõ ràng là đã bay đi tận đầu mắt rồi, tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Bảo Nhi cuối cùng nhìn tôi nghiêm nghị bảo:

“Anh đúng là yêu nhân nha! Người ta mới mười hai tuổi mà đã đã dám thích rồi!”

Tôi đưa tay sờ đầu mình, thực ra vì bối rối không biết phải nói gì.

Cô ấy nhìn tôi cười tình quá:

“Nhưng mà yêu nhân cũng không sao, từ giờ anh là của em rồi!” Cô ấy nhào tới ôm chặt lấy tôi.

Miệng tôi không mím lại được, nứt tròn xoe, hình như chân đầm không tới đất nữa, nơi tôi đứng cứ êm êm tựa mây. Tôi chắc chắn lúc này tôi là người hạnh phúc nhất thế giới.

Cả buổi hôm ấy, đi đâu Bảo Nhi cũng ôm chặt, dựa vào lưng tôi. Tôi chỉ còn nhớ đường dài, đường ngắn và chúng tôi đã đi qua những đầu nưa.

Mặt trời lên đến quá đỉnh đầu, bụng đói meo, chúng tôi lượn vào phố Thái Thịnh ăn miễn lươn. Gọi hai bát to, Bảo Nhi liên tục gấp sang bát của tôi bảo:

“Anh ăn đi, em phải ăn kiêng.”

Tôi gấp trả cười bảo:

“Em ăn đi, béo anh chịu hết.”

“Ahiii! Anh nhớ nha! Em béo cấm chê à!”

Cô ấy ăn ngon lành hết bát miễn to, đương nhiên là tôi ủng hộ cô ấy. Trời mùa hè nắng bao nhiêu cũng chỉ thấy ấm áp. Tôi gọi điện về báo cho ngoại là ăn ở ngoài cùng Bảo Nhi, trong điện thoại tôi thấy giọng ngoại dường như đang rất vui. Đó là những ngày tháng êm đẹp chưa hề có sóng gió của hai chúng tôi.

***

Nàng gói hồng ấm áp, giặt mình tới tình giàc, cửa sổ vẫn chưa đóng. Ban công nhà bên trống vắng, sống mũi tôi khẽ gai gai.

Tôi đứng lặng bên cửa sổ, thỉnh thoảng lại phai ngược lên nhìn trời một lúc. Tôi thuê căn phòng này đã bốn năm, ngày Bảo Nhi rời xa tôi đã tròn hai năm, vì điều gì khiến tôi vẫn ở lì nơi đây? Tôi đợi chờ một phép màu mang Bảo Nhi của tôi quay trở lại chăng? Giá như có phép màu? Phải chăng tôi vẫn chưa chấp nhận được sự thật này?

Đóng cửa sổ, tôi trở về giường lười nhác kéo chuột máy tính, trên màn hình có tin nhắn của Tiểu U vợ bé nhỏ:

“Chồng ngủ nhớ đóng cửa sổ nhé!”

Tôi mỉm cười tắt máy tính, Tiểu U chưa tới đây bao giờ, chuyện cái cửa sổ là tôi nói với cô ấy. Gần đây tôi thường tránh quá thân mật với Tiểu U trên mạng, mặc dù trong lòng tôi nhớ cô ấy rất nhiều.

Có thể mười năm sau tôi ba mươi ba tuổi, tôi và Tiểu U sẽ làm đám cưới, con gái đầu lòng của chúng tôi sẽ đặt tên là Bảo Ngọc, nhưng đó là chuyện của mười năm sau. Bây giờ chuyện quan trọng nhất với nàng ấy vẫn là mau lớn và học thật giỏi.

“Ahiii!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nắng

Nắng chiều nhạt phớt, hoa phượng đỏ trôi, chúng tôi đi giữa những hàng phượng vĩ, trốn dưới những bóng mát xa cũ trở về, tuổi thơ của chúng tôi êm đềm như thế trôi đi.

Về đến nhà ngoại đã nấu sẵn chè cốm chờ chúng tôi, chè xanh trong, hương cốm thơm mát, ngọt bùi, ngọt bùi. Bảo Nhi liu lo trò chuyện với ngoại, cô ấy ăn hết cả bát lớn lúc nào, ngày hôm nay lần thứ ba cô ấy quên ăn kiêng.

Nụ cười của Bảo Nhi chiều hôm đó bay khắp nhà, tôi nhìn cô ấy tự nhiên nghĩ lại cuộc đời mình. Quê nội tôi bên dòng sông Đáy lững lờ trôi những cánh lục bình. Khi tôi mười hai tuổi, ước mơ của tôi lớn lắm, tôi muốn mình trở thành một ngôi sao bóng đá. Năm tôi mười ba tuổi, ước mơ duy nhất của tôi là được trở lại ngôi nhà thân thuộc của mình. Năm tôi mười chín tuổi, mong muốn lớn nhất là nụ cười sẽ đọng mãi trên môi Bảo Nhi. Tôi khẽ cười mình, phải chăng càng lớn nên ước mơ của tôi càng thu nhỏ lại, nhỏ nhưng chứa đầy trong lòng tôi.

Hai chúng tôi, hai đứa trẻ cô độc, cùng lớn lên chung một khoảng trời, không biết từ khi nào số mệnh đã gắn bó với nhau như vậy. Bảo Nhi quần quýt bên ngoại, phụ ngoại rửa bát cứ y như là cô dâu mới về nhà chồng. Ngoại nhỏ nhẹ, vừa rửa bát cũng Bảo Nhi vừa kể:

“Lúc ngoại bằng tuổi con bây giờ thì đã lấy ông ngoại rồi”

Bảo Nhi mặt khế đỏ hồng, tôi già vờ lau bàn làm như không nghe thấy gì, ngoại lại nói tiếp:

“Nhưng bây giờ thời buổi khác rồi, hai đứa đều phải gắng mà học cho tốt.”

Bảo Nhi lễ phép:

“Vâng ạ!”

Tôi gật đầu lia lịa.

Hoàng hôn rồi xuống ôm lấy cây hoàng lan, Bảo Nhi xin phép ngoại về nhà. Tôi đưa cô ấy sang đến cổng, Bảo Nhi dừng chân bên ghế đá dưới tán hoàng lan, đèn phố màu vàng cam tỏa chiếu khuôn mặt của cô ấy khiến tôi nhìn ngây ngốc, chúng tôi đứng cách nhau chỉ một khoảng móng móng. Bảo Nhi e thẹn chờ đợi một điều gì đó.

Tôi xem trong phim tình cảm, vẫn nhớ trong đầu cảnh những đôi đang yêu trao nhau nụ hôn nồng thắm. Tôi cũng muốn được hôn Bảo Nhi nhưng chẳng biết phải bắt đầu như thế nào. Người tôi lại bắt đầu nóng lên một cách dị thường, hơi thở cũng gấp gấp, tim đập loạn nhịp. Bảo Nhi giống như một cục nam châm vĩnh cửu cứ hút lấy tôi, mỗi lúc một gần hơn...

Cô Tâm Phương bắt chợt về đến nơi, chúng tôi còn đứng cách nhau một bó hoa hồng. Tôi thẹn chín mặt vội vã cúi đầu chào:

“Con chào cô!”

Hôm nay cô Tâm Phương đi làm về muộn, khuôn mặt khá hồng hào, tôi đoán cô đã uống một chút trước khi về nhà. Hôm nay có chút khác lạ, cô không trả lời tôi, chỉ lững lờ nhìn Bảo Nhi rồi mở cửa bước vào nhà. Bảo Nhi đi sau lưng mẹ, cô ấy vẫn đứng lại trước cửa, nhìn tôi mỉm cười vẫy vẫy tay.

Chúng tôi quen nhau đã sáu năm, hơn hai ngàn ngày, gần như ngày nào tôi cũng được xem đoạn này nhưng thấy vẫn rất cuốn hút, Bảo Nhi đúng là nhân vật chính đáng yêu của tôi.

Cánh cửa khép lại, trái tim tôi vẫn dâng trào, tôi nhanh như cắt phi thân về nhà, treo vội lên gác, khóa trái cửa lại hết lòng:

“Yeahhhh...”

Ngoại tôi lắc đầu cười.

Cô Tâm Phương trong đầu đã ngấm chút hơi men, hôm nay cô phải đi tiếp đối tác nên đã uống vài ly. Cô vốn mở một văn phòng tư vấn bất động sản nhỏ tận trên phố mới Lê Văn Lương nên thường hay về muộn. Việc kinh doanh cũng chi tạm tạm ổn, nhưng là người có nhiều mối quan hệ, nên cuộc sống của cô cũng tương đối khá giả.

Đã sáu năm trôi qua kể từ ngày quen Bảo Nhi, tôi chưa một lần gặp cha cô ấy. Nhóm bạn hỏi ở trường cấp hai vẫn hay kháo nhau gọi ác cô ấy là “đứa con hoang”, Bảo Nhi rất buồn mỗi khi bị chúng thì thầm như vậy. Tôi chỉ biết ngồi bên cô ấy, an ủi một vài câu hoặc im lặng không hỏi gì thêm, mỗi lúc như vậy Bảo Nhi lại úp mặt vào lưng tôi và khóc.

Cô Tâm Phương lười nhác ném chiếc túi sách tay hiệu nên mặt bàn, thả lưng xuống chiếc ghế xô pha trong phòng khách, hỏi băng quơ một câu:

“Hoa đẹp đấy, chàng trai nào tặng con gái mẹ vậy?”

Bảo Nhi hạnh phúc nói:

“Anh Phong tặng con đấy!”

Về mặt cô Tâm Phương không vui, nghiêm nghị nhìn Bảo Nhi nói:

“Mẹ có chuyện muốn nói với con?”

Bảo Nhi nhoeo miệng cười vờ tư trả lời:

“Để mai được không mẹ, hôm nay con mệt lắm.” Mái tóc vàng bông bênh tung tăng ôm bó hóa đi vội lên cầu thang.

Cô Tâm Phương có vẻ cương quyết nói với theo:

“Con với thằng Phong làm bạn thì được, còn chuyện yêu đương mẹ cấm tuyệt đối!”

Lời nói như sấm giáng xuống bên tai, bước chân Bảo Nhi chùn lại. Những sóng tóc vàng óng run run khẽ quay lại, nhìn thẳng về phía mẹ, hỏi:

“Mẹ, hôm nay mẹ làm sao vậy?”

Cô Tâm Phương thoáng một chút khó xử, bước lại gần bên Bảo Nhi, cô trả lời:

“Mẹ nhắc lại, mẹ cấm tuyệt đối!”

Bảo Nhi, cô gái mạnh mẽ đầy mắt thoáng một ngẩn lệ, bàng hoàng hỏi lại:

“Con không hiểu? Từ trước đến nay mẹ rất quý anh ấy, mẹ vẫn nói anh Phong là người tốt. Tại sao mẹ lại?”

“Mẹ biết nó tốt, nhưng tốt không thì không đủ! Hạnh phúc xây dựng bằng tiền tài chứ không phải lòng tốt con ạ!”

Bảo Nhi không cảm lòng được, òa khóc nói:

“Con lớn rồi, con biết trái tim mình nghĩ gì? Chuyện này mẹ không thể ép con theo ý mẹ được!”

Bốp...

Cô Tâm Phương trong lúc men rượu đang bốc hỏa, lại thêm lời phản kháng mãnh liệt của Bảo Nhi, không tự chủ được liền vung tay đánh một cái tát mạnh.

Bầu trời trong lòng Bảo Nhi sụp đổ, sụp đổ không chỉ vì mười tám năm qua chưa bao giờ mẹ đánh cô ấy, mà vì bức tường lớn nhất ngăn trở tình yêu của cô ấy với tôi không ngờ lại chính là mẹ. Cô ấy òa khóc, cứ thế chạy thẳng về phòng mình.

Buổi tối hôm đó tôi không thấy Bảo Nhi đứng hồng gió bên ban công, tôi ôm quyển sách ra ngoài văng cửa, đứng đợi đến tận 12 giờ kém mới đi ngủ. Tôi tìm chiếc điện thoại trốn ở dưới gối, nhấn một tin nhắn chúc cô ấy ngủ ngon. Không chờ cô ấy trả lời, tôi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Bảo Nhi cũng không rời khỏi nhà, tôi chốc chốc lại nhìn qua cửa sổ sang ban công nhà cô ấy, tôi lo cô ấy bị ốm sau buổi dài nắng ngày hôm qua. Cả ngày tôi cứ nhắc điện thoại lên rồi lại bỏ xuống, ngoại chỉ nhìn tôi cười, tôi tự nhủ lòng phải bình tĩnh hơn. Buổi chiều đến, ngoại cũng thông cảm với thái độ lo lắng của tôi, ngoại lại nấu chè bưởi, bảo tôi mang một bát qua cho Bảo Nhi. Tôi như mớ cờ trong bụng, không kịp cảm ơn ngoại đã mang vội bát chè bưởi qua. Tôi bấm chuông một hồi, cửa phòng vẫn im lặng, tôi chờ đợi một hồi lâu, lại bấm một hồi chuông nữa vẫn không thấy Bảo Nhi đâu.

Hoa nắng rơi rơi, đột nhiên không hiểu vì sao tôi cảm thấy buồn, tôi không nhớ lúc đó tôi đã nghĩ những gì. Đang định bung bát chè bưởi thơm ngát về thì cánh cửa hé mở, Bảo Nhi mặc chiếc đầm màu vàng chanh, cô ấy đứng dưới cửa, cười á cả sắc nắng. Không để tôi đứng đó lâu cô ấy đã nhào ra cạnh tôi, thơm vào má tôi một cái. Suýt chút nữa là tôi đánh rơi bát chè bưởi, chỉ vì bát chè bưởi này là của Bảo Nhi, nên dù tâm thần có bất ổn đến mấy tôi cũng sẽ cầm chặt.

Bảo Nhi nhìn bát chè bưởi tôi mang sang, mắt liền sáng lên, quên luôn cả việc chính cô ấy định nói với tôi. Ngồi ăn gần hết bát chè, Bảo Nhi hai má phồng phồng nói:

“Em có cái này muốn cho anh xem”

Tôi nhướng mắt tò về tò mò, cô ấy liền kéo tôi lên phòng cô ấy. Đến nơi, Bảo Nhi bắt tôi nhắm mắt lại. Lúc này thì tôi tò mò thật, muốn ti hí một chút xem là bí mật gì, nhưng nhìn về mắt nghiêm túc của Bảo Nhi, mười phần là tôi nhắm thật chặt.

Tôi đưa tay cho cô ấy dắt vào phòng, cảm giác hồi hộp càng tăng thêm. Ở giữa căn phòng thật không ngờ là một bức tranh vẽ phác thảo bằng chì. Tôi đứng lặng, xúc động muốn rơi nước mắt, trong bức tranh chính là Bảo Nhi đang ôm chặt lấy lưng tôi, và bên ngoài cánh tay cô ấy cũng vòng lại ôm tôi từ phía sau. Chúng tôi đứng lặng ở đó không biết đã bao lâu. Ngoài trời mùa hè cứ thế trôi đi.

Rằm tháng bảy năm đó, ngoại tôi gọi điện dặn Bảo Nhi qua nhà, Ngoại làm bánh trôi, và bánh chín thả mây, mỗi chút lại tỷ mỉ dần do cô ấy cách làm. Tôi bị ngoại cho ra rìa, không được lon ton trong bếp, tôi đành kiểm một quyển truyện ra bàn, vừa đọc vừa hóng chuyện.

Bảo Nhi vừa nặn bánh trôi, miệng nhỏ nhẹ hỏi:

“Ngoại ơi, sao rằm tháng bảy lại gọi là Lễ Vu Lan?”

Ngoại trầm ngâm kể:

“Tích xưa kể lại rằng La Bộc là con ông Phò Tướng và bà Thanh Đế, gia cảnh nghèo khó, cha lại mất sớm, phải bỏ nhà đi buôn bán xa. Sau này La Bộc kiếm được nhiều tiền mới gửi về quê cho mẹ Thanh Đế. Bà mẹ có tiền ăn chơi, tiêu sài hết nhẵn, còn giết chó làm nhân bánh biếu sư. La Bộc khi về đến hỏi, bà lại nói dối là đem tiền đó phúng viếng hết vào đền chùa miếu mạo. Chẳng bao lâu sau thì bà mất.”

Ngoại kể đã rom róm nước mắt, Bảo Nhi đôi mắt vẫn long lanh, lặng im lắng nghe, ngoại lại kể tiếp:

“La Bộc sau khi chịu tang mẹ ba năm, đi qua đất Phật mới xin ở lại tu hành. Phật thương xót ưng thuận, mới xuống tóc đặt cho pháp hiệu Mục Liên và cho vào tu ở chùa Lã Bí trong rừng Quyết Sơn. Muốn đến rừng Quyết Sơn phải đi qua chùa Thiên Giới là nơi có những âm hồn nghe kinh. Mục Liên đi qua chỉ nhìn thấy người cha Phò Tướng, còn mẹ là Thanh Đế thì không thấy. Mục Liên thương mẹ ôm mặt khóc, Phật hiện lên báo cho biết rằng: Thanh Đế vì khi sống điều ngoa gian ác nên bị đẩy xuống ngục A Tỳ rồi. Mục Liên nghe vậy liền lặn lội xuống ngục A Tỳ tìm mẹ.”

Tôi nghe ngoại kể chuyện này là lần thứ ba, lần đầu là tôi hỏi, lần thứ hai là em Suong, lần này là Bảo Nhi, cô ấy chăm chú nghe, tay nặn bột bánh trôi quên chống cả nặn cầm, ngoại cười phui qua bụi trên má Bảo Nhi kể tiếp:

“Ông Mục Liên xuống đến ngục A Tỳ, thấy mẹ bị chịu trăm nghìn cực hình, đau xót mang com lên dâng mẹ, nhưng com vừa đến miệng đã hóa thành than hồng lửa đỏ. Tôn giả Mục Liên thấy mẹ như thế gào khóc bi thảm, về bạch lại với Phật. Phật dạy rằng: phải nhờ đến mười phương chúng tăng, cầu kinh cứu độ thì những bà mẹ đau khổ mới giải thoát được. Mục Liên theo lời Phật dạy, đến ngày rằm tháng bảy cùng mười phương chư tăng, tụng kinh cứu độ, quả nhiên mẹ được giải thoát. Vì thế mà vào ngày rằm tháng bảy hàng năm mọi người lấy đó làm lễ xóa tội vong nhân, báo hiếu với cha mẹ đã mất.”

Ngoại khẽ gạt lệ, Bảo Nhi thiếu chút nữa rơi nước mắt. Tôi chợt lại thấy nhớ cha mẹ và em Suong, ước gì mọi người hôm nay có thể đoàn tụ...

Kể xong...

“Bà ngoại ơi!” Là giọng của cái Suong.

Tôi giật mình như trong giấc mơ, vội vàng đẩy cửa lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tạm biệt ngoại!

Ở trên đời này có ai ngờ xit như em Suong của tôi không? Khi chỉ có mình bà ngoại cũng vẫn phải gọi “bà ngoại ơi”. Tôi chạy ra đến cửa, em Suong đứng cao hơn khóa cửa một chút, mắt nó đen láy, chớp chớp hai cái nhìn tôi. Nó làm tôi mừng suýt khóc.

Tôi mở cửa cúi xuống định ôm nó một cái cho đỡ nhớ...

“Bà ngoại ơi, con mang bánh cốm qua cho bà ngoại!

Nó phi vèo qua tôi, làm tôi thấy hụt hẫng, mặt đen xì lại, tôi cần mỗi tự như:

“A, được nha!” Tôi xoa đầu mỉm cười đứng dậy.

Mẹ đứng đó cười hiền hòa như ánh nắng ban trưa, tóc bố tôi đã điểm nhiều sợi bạc, mặt bố hơi gầy, trông ngược tôi nao nao. Tôi mừng rỡ nói:

“Bố mẹ vào nhà đi, để con xách đồ cho mẹ!”

Tôi sấn lại gần mẹ, làm một thanh niên gương mầu, đương nhiên rồi, giờ tôi đã cao hơn cả mẹ. Mẹ nhìn tôi cười, tôi biết mẹ đang rất mãn nguyện.

Ngoại cũng đã ra đến cửa đón em Suong, nó vúi tay ngoại nói nhỏ gì đó, ngoại cười mắng yêu nó:

“Tiên sư bố nhà cô!”

Tôi nheo mắt tỏ mò, phải công nhận là tôi hơi gan tị, lần nào gặp ngoại em Suong cũng có bí mật kể cho ngoại nghe, tôi thì chả có bí mật nào cả. Ngoại quay ra ôn tồn nói với bố mẹ tôi:

“Hai đứa đến rồi đấy à? Vào nhà đi, nghỉ ngơi rồi ăn com!”

Bảo Nhi cũng ra đón mọi người, mặt cô ấy có chút ửng đỏ, tôi đoán là Bảo Nhi hơi thẹn.

“Cháu chào hai bác!”

Cả bố mẹ và em Suong đều có vẻ ngạc nhiên với nhân vật đặc biệt của tôi, chuyện này càng khiến Bảo Nhi thêm e thẹn. Mẹ nhanh chóng đã hiểu ra, liền hiền hậu cười hỏi:

“Đây là...!?”

Tôi đỡ lời mẹ:

“Cô ấy tên Bảo Nhi, bạn gái của con!” Tôi kiêu hãnh giới thiệu với mẹ.

Bảo Nhi mặt càng đỏ hơn, em Suong cũng đã chạy lại bên cạnh nắm lấy tay Bảo Nhi, mẹ tôi đưa mắt mắng yêu tôi một cái, liền quay sang Bảo Nhi nói đỡ:

“Bác nhớ rồi, con là con gái mẹ Tầm Phương phải không? Con lớn nhanh quá, nhìn càng ngày càng xinh ra, bác không nhận ra nữa đấy!”

Bảo Nhi được mẹ tôi khen cũng đã bình tĩnh hơn một chút, tuy là sắc hồng trên mặt vẫn chưa phai đi. Tôi theo gót mẹ, tay nắm tay còn lại của cô ấy cùng bước vào nhà.

Bữa cơm hôm nay thật đầm ấm, mọi người sum vầy đông đủ, món bánh trôi khá là đặc biệt với nhiều kích cỡ to nhỏ, mặc dù vậy cũng không ai thất mắc cả, em Suong còn tỏ ra thú vị, con bé thích được ăn những chiếc to nhất, ngoại cười suốt đến mức những nếp nhăn cũng như muốn mờ đi.

Bảo Nhi mang món canh su hào hầm xương mà cô ấy kỹ công chuẩn bị cả buổi sáng ra, tôi thấy khuôn mặt cô ấy có chút căng thẳng, tôi nhìn cô ấy động viên, Bảo Nhi khẽ cười ngồi xuống bên cạnh tôi.

Chiếc vung bằng nhôm trắng hé mở ra, hành hoa thơm mát nồng vào hương đậm đà của sườn heo khiến dạ dày của tôi lập tức đình công. Tôi toan sấn đến gấp một miếng, không ngờ là cả ngoại, bố và mẹ đều nhìn tôi cười, tôi dừng lại còn chưa hiểu nguyên do ra sao.

Em Suong hấu ăn đã nhào vào.

“Wow... w w w www!”

Mắt nó tròn xoe như hai hạt nhãn lóng, nhìn chăm chú đầy yêu thương với nồi canh. Bảo Nhi mặt đã ửng đỏ, tôi thắc mắc cũng ghé cạnh đầu em Suong nhìn vào.

...

Tôi bị xúc động mạnh làm cho đứng hình, tôi quay sang Bảo Nhi, cô ấy vẫn thẹn cúi mặt xuống, mà trong mắt tôi có cô ấy cứ sáng lung linh. Nếu lúc này không có ngoại và bố mẹ ở đây tôi nhất định sẽ hôn cô ấy một cái.

Em Suong khẽ liếm môi, chăm chăm thò đầu vào. Tôi kéo nồi canh lại phía mình tình quá nhìn con:

“Nồi canh này là của anh...”

Mặt nó đáng thương nhìn mẹ cầu cứu:

“Mẹ, anh Phong bắt nạt con!”

Mẹ chỉ cười, ngoại vội chen vào:

“Không trêu em nữa, thôi cả nhà ăn đi cho nóng”

Ngoại đứng dậy mớ cho mỗi người một bát, em Suong thè lưỡi làm mặt xấu một cái, tôi cười khoan khoái.

Món su hào om xương sở dĩ hôm nay đặc biệt là bởi Bảo Nhi đã tỉ mỉ gọt su hào thành hình trái tim, hình tam giác, hình ngôi sao, còn cả rớt thì hình mặt cười, hình trái tim nho nhỏ. Những ngôi sao cả rớt lang thang trôi trong ngân hà Xương Hàm Em Suong gọi đó là món “canh bầu trời”, còn tôi đặt tên là “canh tình yêu”. Món canh đã kéo gia đình chúng tôi lại với nhau, và đó cũng là lần cuối cùng gia đình chúng tôi ăn bữa cơm sum vầy cùng ngoại.

Một tuần sau, ngoại tôi ốm nặng. Tôi và Bảo Nhi vội vã đưa ngoại vào viện, tình trạng sức khỏe của ngoại suy giảm nghiêm trọng. Tôi gọi điện cho mẹ lòng rối bời. Đi lại ngoài phòng cấp cứu không biết đã bao nhiêu vòng, mẹ và bố tôi cũng đã đến nơi, nhìn thấy về lo lắng của tôi mẹ òa khóc. Ông bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra từ phòng cấp cứu, mẹ lao lại nắm lấy tay ông ấy, mắt mào hốt

“Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?”

Ông ấy lắc đầu không nói gì cả, Bảo Nhi cũng khóc, tôi ngồi thụp xuống ghế, chết lặng đi. Ông bác sĩ đứng lại một lúc như cảm thông với nỗi đau của chúng tôi, chờ cho mẹ tôi bớt sốc mới rời đi.

“Bà cụ muốn gặp cháu Phong, ai là Phong thì vào đi” Cô y tá mở cửa phòng vội nói.

Tôi không kịp nói gì đã vội vã và theo vào trong, ngoại nằm bất động trên giường, mái tóc trắng như cước, hai bàn tay khô gầy, tôi ngồi sát xuống giường rom róm lệ. Ngoại gượng cười nói

“Con trai lớn thế rồi mà còn khóc nữa sao?”

Tôi thấy nghẹn ứ cổ, nắm lấy chặt lấy tay ngoại:

“Ngoại đừng bỏ con!”

Nước mắt ngoại khẽ trào ra, sáu năm nay ngoại chăm lo cho tôi từng miếng ăn giấc ngủ. Tôi còn chưa kịp báo hiếu ngoại, bầu trời quanh tôi như tối sầm, ngoại khẽ cười an ủi tôi:

“Ai già rồi cũng đến lúc phải chết, chết không có nghĩa là hết, chỉ là ngoại đi trước các cháu một bước, lại chờ cháu ở nơi ấy mà thôi”

Tôi khẽ gạt lệ, nghẹn ngào không nói thêm được lời nào, ngoại lại tiếp:

“Cháu lớn rồi, cũng đã phân biệt được phải trái. Bố cháu trước đây mắc phải không ít sai lầm, nhưng dù sao cũng vẫn là một người tốt, vì hoàn cảnh đùn đẩy mà ra như vậy. Nay bố cháu đã biết sai mà sửa, cháu không được phép hận bỏ nghe chưa!”

“Con nhớ rồi thưa ngoại!” Tôi nấc nhẹ.

Ngoại gượng nói:

“Cháu ra gọi mẹ vào đây, ngoại có chuyện riêng muốn nói với mẹ cháu.”

Tôi vâng lời ngoại, lùi thui bước ra ngoài, mẹ nghe xong vội vã vào phòng với bà ngoại. Tôi quay nhìn ra, thấy bố đang ngồi lặng im bên ghế chờ, màu trắng của đèn hồ quang trên hành lang dường như càng soi rõ nỗi cô đơn trong lòng bố. Tôi bước lại gần, ngồi xuống ghế bên cạnh, khẽ dựa vào vai ông.

Lòng bố khẽ động, lòng tôi cũng động, đã sáu năm rồi tôi không được dựa vào vai bố. Sau buổi bố đưa tôi đến nhà ông bà ngoại, vì ngại gặp ông nên bố rất ít đến, có đến cũng chỉ chốc lát rồi về. Sáu năm trong đồng nọ nản ngập đầu, bố tôi dường như đã trầm lắng hẳn đi, tóc cũng bạc ra rất nhiều. Tôi bỗng thấy lo sợ, lo một ngày nào đó bố cũng rời xa chúng tôi như ông ngoại.

Trong phòng mẹ khóc đỏ cả hai mắt, mẹ khóc từ khi nghe điện thoại của tôi, khóc suốt cả quãng đường đến bệnh viện, đến lúc xuống xe mới gạt vội nước mắt. Vào tới viện, nhìn thấy tôi lại không cầm được nước mắt.

Giọng ngoại vẫn bình tĩnh:

“Bố mẹ sinh được một mình con, số mệnh con người sướng khổ lại do ông trời xếp đặt. Con là đứa hiểu chuyện, việc gia đình mẹ cũng yên tâm. Bố mẹ cả cuộc đời không có gì để lại cho các con, chỉ duy nhất có một căn nhà. Mẹ biết con coi nó là cả một kỷ ức, nhưng cái quan trọng nhất vẫn là con người, người còn thì của còn. Mẹ đã làm giấy tờ nhà sang tên của con, sau này nếu khó khăn quá cứ bán đi mà trả nợ. Bố con trước lúc mất cũng dặn mẹ như thế, nhưng vì thương thằng Phong còn nhỏ nên chưa đánh.”

Mẹ nghẹn ngào khóc, không nói được gì. Dặn dò mẹ xong ngoại tôi ra đi. Cả gia đình tôi chìm vào trong u ám.

Theo lời ngoại, mẹ tôi làm thủ tục hóa táng, đưa ngoại về an nghỉ gần ông trên nghĩa trang Yên Kỳ.

Hôm đưa tang ngoại trời mưa phùn ào não, mẹ với em Suong khóc nhiều suốt từ Hà Nội lên đến Yên Kỳ. Bố ở bên cạnh mẹ, suốt buổi lặng im, những nếp nhăn in hằn trên trán bố làm tôi càng thêm đau lòng.

Tôi cảm ô che cho Bảo Nhi, cô ấy khóc đỏ cả hai mắt, đáng gầy mỏng manh đứng trong mưa đầu thu. Thu đến rồi, hoa hoàng lan chưa kịp nở vậy mà ngoại đã bỏ chúng tôi đi. Mưa rơi ướt cả lòng tôi, tôi ngược nhìn trời khe như:

“Tạm biệt ngoại!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Người thứ ba

Lễ tang của ngoại có nhiều bạn bè của bố và mẹ đến chia buồn, cô Tâm Phương và bác Hùng cũng có mặt. Hai người đứng ở cuối đoàn khách, cô Tâm Phương đứng lặng cả buổi, mấy lần bố khăn tay ra lau nước mắt, cuối cùng cô rời đi trước. Bác Hùng nán lại một lát rồi cũng về sau cô Tâm Phương. Mọi người lần lượt về cả, chỉ còn lại tôi, Bảo Nhi, bố mẹ và em Suong đứng lại trong mưa.

Ở ngoài cổng nghĩa trang cô Tâm Phương mặc bộ đồ màu đen, cô đang chờ đón taxi về thành phố. Trời mưa cũng đã tạnh, nắng hé nhạt nhòa. Chiếc Mercedes Bens – C450 AMG màu trắng trang nhã dừng ngay sát bên cạnh, cô làm vẻ không quan tâm, khẽ miệng chỉ khẽ cười.

Kính xe từ từ trôi xuống, một người đàn ông trung niên, vạm vỡ vết caro, đeo cặp kính đen nhãn Oakley Taper ghé nhìn ra, nói một câu có cánh:

“Quý cô, tôi cũng về nội thành, cô có sẵn lòng về cùng tôi không?”

Cô Tâm Phương tùm tùm cười tháo cặp kính lớn xuống, vẫn đứng im đó không nói. Người đàn ông trung niên kiên nhẫn tiếp:

“Lâu rồi không gặp, em càng ngày càng đẹp!”

Cô Tâm Phương nhìn về phía nghĩa trang, Bảo Nhi con gái cô vẫn chưa ra. Trong mắt cô thoáng vẻ không vui, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, đã có quá nhiều nỗi buồn ở trong lòng mọi người. Cô quay lại nói với người đàn ông trong xe:

“Anh không định ra mở cửa xe cho em như một người đàn ông ga lăng sao?”

Người đàn ông trung niên khẽ cười, ồ lên một tiếng:

“Phải rồi, anh thật vô tâm quá, xin lỗi em!”

Bác Hùng vội ra khỏi xe, đi sang bên kia mở cửa cho cô Tâm Phương. Chiếc xe bon nhanh trên con đường quê vắng vẻ. Ánh chiều nhạt nhạt, lúa chín vàng óng hai bên đường, về mặt hai người mang hai nỗi buồn khác nhau, mặc nhiên đều không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào.

Xe đã về gần đến Hà Nội, không khí náo nhiệt của thành phố òn ào xua tan nỗi buồn lắng đọng trong lòng họ, cô Tâm Phương mới mỉm cười nói bóng một câu:

“Lâu không thấy Giám đốc Hùng ghé qua công ty em, dạo này anh bận nhiều công việc nên quên mất bạn cũ rồi!”

Bác Hùng không có phản ứng gì, vẫn chỉ cười chăm chú lái xe băng nhanh qua cầu Thăng Long. Mặt trời chiều khẽ rẽ mây ló ra, tạo thành muôn màu đủ rực rỡ phía chân trời, tựa như quả cầu lửa đang rót xuống dưới dòng sông màu hồng đục.

“Dạo này nghe nói em được nhiều sắp lớn quan tâm nâng đỡ, anh sợ anh quan tâm không nổi nữa!” Bác Hùng nhìn gương xe đáp trả.

Sắc mặt cô Tâm Phương có chút thay đổi, nhắc một câu:

“Anh Hùng về sớm vậy chắc là không đánh lòng nhìn thấy người đẹp khóc...”

Kết... z z z

Chiếc Mercedes Bens dừng ở giữa cầu, Bác Hùng lặng im không nói gì. Cô Tâm Phương biết mình cũng lờ lờ liên nhìn quanh nói:

“Xe đang ở trên cầu, anh không muốn bị phạt đó chứ?”

Bác Hùng không nói, chậm chậm đạp ga băng về phía thành phố ồn ào.

Mùa khai giảng năm đó chúng tôi gác nỗi buồn sang bên cạnh, mỗi sáng tôi thường đón Bảo Nhi đến lớp. Cô Tâm Phương không vui mỗi lần gặp tôi, tôi cũng thăm hiểu trong lòng cô không thích tôi. Tôi và Bảo Nhi vẫn tỏ ra bình thường trước mặt cô, tuy thấy lương tâm cắn rứt vì giấu cô, nhưng tôi vẫn hi vọng một ngày nào đó cô sẽ hiểu cho tình cảm chân thành của hai chúng tôi.

Bà ngoại mất rồi, bố tôi không thể giữ mãi lòng tự trọng, cuộc sống khó khăn với nhiều khoản phải chi trả, bố mẹ và em Suong cuối cùng cũng chuyển về nhà ông bà ngoại ở. Những tưởng rằng sống gió đã trôi qua với gia đình bé nhỏ của tôi, nhưng hóa ra sóng gió chỉ mới bắt đầu.

Gió lạnh lại về, Hà Nội mùa se lạnh như bức tranh quyến rũ, với mưa bay bay trên phố, với áo gió và son môi muôn màu, với hương hoa sữa thơm nồng và hương hoàng lan thơm ngát và về từ trong quá khứ, với một chiều Tây Hồ lồng gió hòa cùng điệu nhạc du dương của nhạc sĩ Phú Quang trong quán cà phê Xưa & Nay trên ven hồ mỗi buổi chúng tôi về:

Em ơi, Hà Nội phố

Ta còn em mùi hoàng lan

Ta còn em mùi hoa sữa

Con đường vắng rì rào cơn mưa nhỏ...

Hôm nay Bảo Nhi có buổi học thêm nên tôi về trước để ghé qua chợ mua vài món thức ăn tối cho mẹ. Đường phố heo hút gió đông, sương nhè nhẹ phủ, tôi hướng mặt ra đón gió như được bay về nhà.

Chiếc Mercedes Bens màu trắng đỏ trước cổng, là xe của Bác Hùng, thi thoảng bác vẫn đến nhà tôi chơi. Bác Hùng là bạn học của bố mẹ tôi thời cấp ba, sau lại là bạn học cùng trường với bố tôi thời đại học. Lúc ra trường bố tôi ở lại làm giảng viên, còn bác Hùng ra ngoài làm kinh tế, cuộc sống bon chen nơi thị thành Hà Nội trôi qua mau lắm, thoáng cái đã gần hai chục năm. Bác Hùng xuất thân vốn là một gia đình nghèo ở Hà Nội, nhưng biết vận dụng thời cơ nên chả mấy chốc đã xây dựng được một công ty lớn.

Ba năm trước trong lúc bố tôi đang trật vật xoay sở để trả nợ, hàng ngày sau mỗi giờ dạy học đều phải đến nhà bạn bè, nói khó để vay nòng tiền trả vào những chỗ hết hạn. Cuộc sống với bố tôi dường như đã lằm vào đường cùng quẩn, nếu không có tôi và em Suong làm niềm tin để bố gắng gượng và mẹ một lòng động viên, có lẽ bố đã tìm đến cái chết. Nhưng bạn bè ai vay được thì đã vay cả, không còn nơi nào để xoay sở, căn nhà ở quê cũng đã bán. Bố đã tính đến nước phải trốn nợ đi nơi khác thì đột nhiên bác Hùng xuất hiện. Bác bỏ tiền ra cho bố tôi vay để trả nợ, bác nói không lấy lãi nhưng bố tôi nhất định không chịu, cuối cùng bác Hùng đồng ý lấy bằng tiền lãi tiết kiệm gửi ngân hàng, bố tôi mới đồng ý. Nhưng khoản tiền trên hai tỷ đồng với lãi xuất bằng tiền tiết kiệm thì bố mẹ tôi cũng phải đành dậm, nai lưng hàng tháng mới đủ trả nợ. Dù sao chúng tôi vẫn phải cảm ơn bác ấy, vì khoản tiền của bác mà chúng tôi còn được đoàn tụ như bây giờ.

Tôi đang định vào chào bác Hùng một câu thì phía sau giọng cô Tâm Phương nhẹ nhàng gọi:

“Phong, cô có chuyện muốn nói với cháu!”

Tôi hơi lúng túng, gần đây tôi thường tránh đối diện trực tiếp với cô, tôi sợ cô sẽ ngăn cản chuyện tình cảm của hai chúng tôi. Tôi khẽ quay lại, đánh cái chào cô:

“Con chào cô!”

Cô bước vào trong nhà, tôi lặng lẽ dắt xe theo sau, trống ngực cứ đập liên hồi, chẳng khác nào chàng rể sắp ra mắt bố mẹ vợ lần đầu tiên.

Vào đến trong nhà, cô Tâm Phương vẫn vẻ mặt bình thản hàng ngày, tôi tạm yên tâm. Cô đi rót cho tôi một cốc nước, bảo tôi ngồi xuống ghế đối diện, vẻ mặt cô hơi buồn buồn kể:

“Phong à, cháu chơi với Bảo Nhi nhà cô đã hơn sáu năm chắc cháu cũng biết, Bảo Nhi không có bố...”

Tôi khựng người lại run run nói:

“Cháu...”

Thực tình là chuyện này tôi chưa bao giờ hỏi Bảo Nhi cả, không phải tôi vô tâm mà tôi không muốn thấy Bảo Nhi buồn. Tôi còn chưa nói ra được thành lời, cô Tâm Phương đã tiếp:

“Thực ra không ai là không có bố cả, nhưng bố của nó không xứng đáng là một người bố. Hẳn ngoài chuyện rượu chè cờ bạc, đàn đúm gái gái thì chả làm được một việc gì, về nhà còn đánh đập vợ con. Năm Bảo Nhi hai tuổi, cô đã phải bỏ nó bỏ trốn lên thành phố này để kiếm sống. Một thân phụ nữ yếu đuối phải vật lộn giữa cái thành phố bạc bẽo này, hàng ngày kiếm sống để nuôi con là vì lý do gì chắc cháu hiểu...?”

Tôi yên lặng cảm thương với nỗi lòng của cô, tôi cũng hiểu một phần lý do vì sao cô lại không thích tôi. Tôi khẽ thu cổ nước trong tay vào lòng, cảm thấy nó nặng trĩu.

“Cô biết cháu là người tốt!” Cô an ủi tôi “Nhưng tốt không thì không đủ, cái xã hội bây giờ hạnh phúc được xây dựng lên bằng vật chất, bằng địa vị xã hội. Cô chỉ có một mình Bảo Nhi, cô không muốn cả đời nó giống cô, luẩn quẩn trong cái đường cùng của xã hội. Vì thế, cháu hãy tránh xa Bảo Nhi ra một chút!”

Lời nói của cô khiến tôi cảm thấy hơi hẫng vô cùng, như chuẩn bị rơi xuống đáy vực thẳm. Tôi có một chút tự ái, một chút tự ti, một phần mặc cảm và cả một tình yêu lớn với Bảo Nhi. Tôi lấy tất cả sự dũng cảm trong tim mình, cố gắng đứng dậy nói với cô:

“Con biết cô không thích gia đình con, nhưng con xin hứa với cô sẽ cố gắng để Bảo Nhi có một cuộc sống hạnh phúc! Xin cô hãy thương chúng con!”

Cô Tâm Phương có một chút xúc động, nghẹn ngào dừng lại một hồi lâu, cô nhìn tôi, rồi quay ra cửa sổ nói:

“Cô đã nói hết những gì cô cần nói với cháu, vì Bảo Nhi cô xin cháu hãy suy nghĩ! Cô đã lên kế hoạch sẵn cả rồi! Từ mai sẽ có con trai anh bạn cô đến đón Bảo Nhi đi học, cháu không cần phải đưa đón nó nữa.”

Tôi chết đứng ở đó, không khí như có đặc đến khó thở, ngực tôi nghẹn lại. Tôi biết rõ nếu còn đứng ở đây có thể tôi sẽ khóc, tôi cần phải thể hiện với cô tôi là một người mạnh mẽ, tôi khẽ cúi đầu thưa:

“Con xin phép cô! Con về.”

Cô Tâm Phương không trả lời, tôi âm thầm bước ra ngoài cửa, chân như không dám xuống đến đất.

“Lát cô sẽ tự đi đón Bảo Nhi, cháu không cần đến đón nó đâu.” Cô nói với theo.

Tại tôi lúc này như đã ù đi, tôi không trả lời nổi, lặng lẽ dắt xe ra ngoài hè phố. Ánh đèn đang chiếu hắt xuống mặt đường in bóng cây hoàng lan của chúng tôi, tôi khẽ ngược mặt lên, giọt nước mắt khẽ rơi xuống.

Chát...

Kẹt... kẹt...

Cánh cổng sắt bên nhà mở ra, mẹ tiễn bác Hùng ra đến cổng, tôi vội gạt nước mắt cúi xuống giấu đi hai cơn mắt đỏ hoe.

“Cháu chào bác, con chào mẹ.” Tôi chào hai câu rồi vội dắt xe vào nhà.

Mẹ phát hiện ra tôi có điều gì lạ lạ bèn hỏi:

“Hôm nay con về muộn thế?”

“Hôm nay con có tiết học thêm.” Tôi dừng lại nói dối mẹ, rồi vội vã bỏ lên phòng.

“Hình như thằng bé có chuyện gì!” Bác Hùng nhắc mẹ.

Mẹ thoáng chút lo âu lại cười tươi tấn nói:

“Tuổi thanh niên chúng nó thế, cũng không có gì đáng lo cả.”

Bác Hùng nhìn mẹ, trước lúc lên xe khẽ quay lại nói:

“Hoàng Lan này, thứ sáu này là sinh nhật anh, anh tổ chức ở nhà hàng Dạ Lan, em nhớ đến nhé!”

Mẹ cười:

“Vâng em với nhà em sẽ đến!”

Bác Hùng có vẻ nghiêm trọng nói:

“Không, chỉ mình em đến thôi!”

Mẹ hơi ngạc nhiên hỏi lại:

“Sao lại một mình em!”

“Anh có chuyện riêng muốn nói với em!”

Mẹ hơi thắc mắc còn chưa kịp hỏi, bác Hùng đã lên xe lùi ra ngoài phố. Mẹ quay vào nhà, nhìn thấy túi thức ăn tôi quên trên ghế xe chỉ khẽ lắc đầu cười.

Tôi hôm đó tôi không xuống ăn cơm, chiếc điện thoại bên gối rung lên khe khẽ:

Tin nhắn của Bảo Nhi:

Mẹ đến đón em rồi, anh ăn cơm đi nhé!

Tôi lười nhác bỏ cái điện thoại rồi gục đầu vào gối.

Đêm ấy tôi không mang sách ra ngoài ban công đọc, nhìn qua cửa kính tôi biết Bảo Nhi đứng đó, tà áo bay trong gió ngát hương hoàng lan.

Tôi suy nghĩ rất nhiều về cuộc trò chuyện với cô Tâm Phương ban chiều, nhìn những bức hình của Bảo Nhi trên bàn học, tôi đấu tranh tư tưởng và rồi cũng quyết định. Nắng có thể tắt ở cuối trời, mưa có thể rơi suốt mùa đông, tôi vẫn sẽ bước tới nơi cuối cùng của con đường hạnh phúc này.

Sáng sớm ánh nắng chan hòa soi trong tim tôi, tôi vội vã chuẩn bị mọi thứ, lòng tràn đầy nhiệt huyết tôi chào mẹ dắt xe ra đường.

Đỗ trước mặt tôi, bên dưới tán hoàng lan mọi ngày là một chiếc Jaguar F- Type hai chỗ ngồi mà tôi chỉ thấy trong mơ. Một bạch mã hoàng tử với bộ vest caro sang trọng đang đứng dựa bên mui xe chờ đợi, nhìn hần tôi thấy tự ti vô cùng. Cửa nhà Bảo Nhi hé mở, cô ấy bước ra cùng mẹ. Về mặt Bảo Nhi rõ ràng là không vui, cô ấy nhìn tôi có vẻ cầu cứu.

Không hiểu vì sao tôi lại cúi xuống, lặng im nỏ máy chậm chậm bỏ đi trước. Liếc nhìn lại gương xe, tôi thấy Bảo Nhi tức giận đá cái lốp chiếc siêu xe hai ba cái rồi mới chịu lên xe.

Tôi không biết tôi đang nghĩ gì nữa, tôi ngửa mặt lên hứng gió lạnh bình minh, cứ thế mà băng đi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cô gái đặc biệt

Tôi cũng không hiểu mình đang nghĩ gì, gió lạnh buổi sớm cứ tạt vào mặt tôi nhưng cũng không sao bớt nóng.Theo thói quen hàng ngày tôi vô thức phóng xe qua Tây Hồ, mặt nước mênh mông nhấp nhô từng đợt sóng. Tôi dừng xe lại bên bậc đá đi xuống dưới hồ, đứng lặng như thế hồi lâu, ngực như muốn nổ tung.

A... a... a a a a.

Tôi hướng ra giữa hồ hết lớn mong cho lòng nhẹ đi.

Trên chiếc xe hai chỗ sang trọng, Bảo Nhi cũng đang buồn. Cô ấy dù không biết cuộc trò chuyện đêm qua giữa tôi và mẹ cô ấy nhưng cũng cảm giác được vì sao tôi lại không vui, vì sao tôi lại bỏ đi.

Những ánh sáng lấp lánh chiếu xuống từ những tán cây lớn hai ven đường hắt lên kính xe. Bảo Nhi mái tóc vàng óng gục xuống ca bô, mắt buồn nhìn ra ngoài, đôi mắt to tròn màu nâu nhạt rơi vào hư vô.

Bạch mã hoàng tử mặc bộ vest caro, mái tóc màu bạch kim pha nâu xám, da trắng bóc, môi hồng mông. nụ cười lạnh như tro. Hần nhìn mái tóc vàng bồng bồng bên ca bô xe, lười nhác mở lời.

“Chúng ta làm quen nhé!”

“Mặt đẹp nhưng hơi dày! Anh tên gì?” Bảo Nhi quay lại nhìn hần rất mặt thị hời.

Liếc mắt sang nhìn vẻ đẹp kiều diễm của Bảo Nhi, hần khẽ nhếch môi cười kiêu ngạo:

“Rain Nguyễn.”

Bảo Nhi thờ ơ, hần gượng cười chứa lại:

“Nguyễn Hoàng Nam.”

“Nguyễn Hoàng Nam thì nói Nguyễn Hoàng Nam, còn bày đặt Rain Nguyễn.” Bảo Nhi chế giễu.

Về mặt Hoàng Nam hơi đỏ, hần lại trở về cái vẻ mặt kiêu ngạo đáng ghét, khoe khoang:

“Các em gái cùng tuổi em vẫn hay gọi anh là Bí Rain mà.”

“Ờc.” Bảo Nhi ôm miệng muốn ới, quay sang nhìn hần ném một câu chốt hạ.“Bí Rain mặt đâu có dày như anh!”

Hoàng Nam sầm mặt, đập ga lướt đi dưới con đường rợp bóng cây.

“Chân cầu vượt rẽ phải là đến trường rồi, anh đi quá rồi.” Bảo Nhi nói trống không.

Hoàng Nam từ sáng giờ trong lòng quá thật không vui, chẳng qua vì phép lịch sự với cô Tâm Phương và thấy cô nhóc này cũng có chút nhan sắc nên mới bắt chuyện làm quen. Vậy mà cô ta không những không đếm xỉa, hơn thế lại nói toàn mấy lời đúng là không lọt lỗ tai người khác.

Cô nghĩ cô là ai chứ!

Suy nghĩ giãy vò trong cái bản mặt đẹp trai của hần không thể thoát ra được.

Nguyễn Hoàng Nam ta là hotboy đẹp trai, đại gia công tử nhà giàu, chỉ cần đưa nửa con mắt nhìn là đã có một mỹ nhân đẹp gấp...

“Coi!” Mặt sầm sầm nhìn thẳng vào mắt Bảo Nhi

Bảo Nhi không nói, thờ ơ quay đi như không có sự tồn tại của hần. Chiếc Jaguar F – Type tức giận, lùi như con lốc xoáy quay lại ngã tư gầm cầu vượt...

Toét... t t t.

Hần sực tỉnh lại, đập mạnh tay lên vô lăng xe một cái, cô gái kia vẫn vẻ mặt nhạt thếch. Đương nhiên hần – Rain Nguyễn hotboy không thể tỏ ra là người bất lịch sự. Hoàng Nam tấp xe vào lề đường, đẩy cửa xuống bên đồng chí công an giao thông.

“Anh vi phạm Tại Điểm 1, Khoản 2, Điều 5, nghị định 171- Lũ xe trên đường một chiều. Đề nghị anh xuất trình giấy tờ để chúng tôi kiểm tra”

Hoàng Nam về mặt nhăn nhó khó coi, hần liếc lại phía chiếc xe, cô gái tóc vàng vẫn vẻ mặt lăm ngo, cúi xuống nhìn đồng hồ rồi lại thả hồn ra cửa kính bên cạnh.

“Sếp thông cảm! Bạ em sắp muộn giờ học, sếp cho em xin nộp phạt được không ạ?”

“Tất nhiên là nộp phạt rồi, nhưng anh phải ra làm biên bản đấy!” Về mặt đồng chí công an giao thông nghiêm nghị.

Nhìn gã công an giao thông này cũng chỉ chắc tuổi mình, chắc là một gã mới ra trường. Hoàng Nam ngán ngẫm theo vào trong cổng gác ven đường.

Nắng sớm mà đông nhạt nhát, Báo Nhi chốc chốc lại đưa mắt nhìn ra ngoài, chờ đợi được nhìn thấy một người, người ấy hẳn lúc này đang rất buồn. Cô vô thức quay về phía trước vẫn thấy Hoàng Nam đang hí hoáy trong cổng gác, trong lòng tự nhiên thấy rồi bởi, vội mở cửa xe bước ra ngoài nhìn quanh thấy một chủ xe ôm đi qua liền gấp gấp gọi:

“Xe ôm!”

“Cháu đi đâu?” Người xe ôm dừng lại đưa mũ cho Báo Nhi hỏi.

Chiếc mũ nhỏ xinh đội vội lên mái tóc vàng óng ả, cô nói:

“Cho cháu xuống cổng Học Viện Báo Chí Tuyên Truyền.”

Hoàng Nam đã cầm giấy phạt ra ngoài, nhìn ra mới thấy mái tóc vàng như mây đang trôi lẩn vào dòng người, vội hỏi với theo:

“Mấy giờ cô tan học?”

“Chiều tôi về với bạn, anh không cần phải đón.”

Hoàng Nam bị thêm một vố nữa, nhìn hẳn đúng là thể thể thâm thâm, tay vẫn chỉ, miệng hơi biến dạng.

“Tiểu quý! Cô được lắm, cứ để rồi xem tôi thuận phục cô như thế nào!”

Nắng vàng chiếu dưới sân trường, căng tin nở nức. Tôi âu sầu ngồi bên ghế đá, nắng chiếu qua những tán lá cọ xanh, đổ xuống quyền sách “Chiến Binh Cầu Vồng” mà tôi mang theo nhưng chẳng có tâm trí đâu mà đọc.

“Chào Phong!” Giọng thanh thanh của một cô gái.

Chất giọng này tôi nghe khá quen tai, tôi ngừng mặt lên. Hơi bất ngờ vì cô gái rất đẹp, mái tóc đen dài chấm thắt lưng, khoác một chiếc áo măng tô bằng chất liệu kaki màu nâu chuối. Sắc mặt cô gái tươi hồng, môi đỏ son nhạt, nhìn vừa có vẻ khuê các lại pha chút đại dàng, lịch sự tôi chào lại:

“Chào bạn!” Dù cổ lục lợi suy nghĩ trong đầu, tôi cũng không nhớ ra là mình đã quen cô gái này ở đâu, tôi cười qua quýt.

“Phong để quyền sách đó cô đơn lâu quá rồi đấy!” Cô gái nhấc khéo.

“Mình đang già vờ là người chăm chỉ đấy!” Tôi chống chế “Có lẽ nó nên theo bạn!” Tôi cổ lục lại một lần nữa trong trí nhớ, cổ phản tích hình ảnh phía trước. Mắt không có nhận dạng phù hợp, chỉ thấy giọng cô ấy khá quen.

“Bạn cùng lớp mà cậu nhìn tớ cứ như người từ trên trời rơi xuống vậy.”

Bạn cùng lớp!

Tôi giật mình tự nhủ, tôi tự cười mình. Chẳng là một năm nay tôi đến lớp nhưng ngoài việc tập trung vào bài giảng thì không quan tâm đến điều gì khác, kể cả mấy hoạt động ngoại khóa cũng không tham gia, đừng nói là một cô gái xinh như thế này. Không phải tôi tự kỷ, mà là tôi bận nhiều công việc. Từ khi vào đại học, tiền đóng học cũng tăng lên vồn vọt, ngoại tôi thời gian đó cũng thường xuyên trở bệnh. Từ ngày ông mất cuộc sống của hai bà cháu chỉ còn dựa vào đồng lương hưu ít ỏi của bà, tiền chi tiêu đã phải dè sẻn, đừng nói là tiền đóng học hàng tháng cho tôi. Tôi không dám xin tiền ngoại, thành thử sau giờ học tôi phải vội về để làm thêm cho kịp giờ. Tôi nhận việc giao com hộp buổi chiều tối cho một quán ăn gần nhà, mấy năm nay thành phố xây dựng liên tục, lượng lao động tự do cũng tăng lên, việc kinh doanh của quán cũng vì thế mà đông khách. Ngoài phụ cấp xăng xe tôi nhận được hai triệu tiền lương một tháng, số tiền cũng đảm bảo cho việc theo học của tôi.

“Thực sự Phong chưa nhớ ra, xin lỗi bạn!”

Về mặt cô gái có một thoáng thất vọng, khẽ cười cho qua chuyện, tôi cũng cười cho đỡ ề.

“Mình tên Trần Phương Thảo, cùng lớp và cùng huyện với Phong.” Cô gái giới thiệu.

“Mình còn biết nhiều hơn nữa cơ. Phong sinh ngày hai mươi mốt tháng mười năm một chín chín ba, quê ở Chương Mỹ. Bố làm giảng viên ở Đại Học Kinh Tế Quốc Dân, Hiện đang ở phường Nhật Tân cùng bà ngoại.” Cô gái đọc vanh vách một hồi như tình báo dân sự.

Mắt tôi tròn xoe như hai hòn bi ve, miệng khẽ giật giật không mím chặt lại được. Cô gái bật cười trêu tôi.

“Đừng tỏ vẻ nghiêm trọng thế chứ! Bố mình là phó giám đốc công an huyện, khi mình nhập học, bố cô *tặng* cho danh sách mấy bạn cùng khoa ở huyện để làm quen.” Cô gái nhìn tôi dẫn dụ.

“Bạn thông cảm nhé! Tại bố mình lo lắng cho con gái thôi mà, mình được khuyến khích làm quen với bạn. Thật ngại quá, một năm rồi mà chưa làm quen được!”

Sặc! Có kiểu điều tra dân sự phục vụ mục đích làm quen như vậy sao?

Tôi nghĩ thầm cũng có chút tự hào về hai từ khuyến khích này. Nặng lung linh dưới tán cọ tôi đưa quyền sách “Chiến Binh Cầu Vồng” cho Phương Thảo.

“Tặng bạn! Hy vọng nó sẽ bớt cô đơn! Rất vui được làm quen với bạn!”

Chuông báo hiệu giờ giải lao hết, chúng tôi vội vã theo cầu thang về lớp. Tôi đi sau Phương Thảo một đoạn, chợt nhớ, thì ra cô gái này nói giọng Lam Điền(1), hèn gì nghe cứ trong trong, thanh thanh.

“Anh Phong!”

Tiếng gọi từ trái tim, tôi dừng lại. Báo Nhi đứng đó, tóc như lẩn dưới ánh nắng, chiếc áo mũ rộng màu ghi thắm khoác hồ trên vai bên trong là chiếc áo phông trắng mỏng. Gió đông thổi se lạnh, tôi xót ruột vội tháo khăn trên cổ quàng cho cô ấy. Tự nhiên tôi thấy chạnh lòng đau khẽ cúi xuống. Báo Nhi nhòe miệng cười, nghiêng mặt xuống nhìn tôi hỏi:

“Anh còn giận em à?”

“Không.” Tôi khẽ lắc đầu.

Cô ấy đưa tay ra bẹo má tôi nói:

“Em xin lỗi! Mẹ nói gì với anh phải không?” Cô ấy có vẻ buồn.

“Không có!” Tôi an ủi, đứng lặng nhìn cô ấy.

Chúng tôi đứng ở đó chẳng biết đã bao lâu, chỉ biết sau khi Báo Nhi về khoa cô ấy, tôi lên đến giảng đường và nhận nguyên cặp mắt không chút huyết sắc của thầy giáo dạy tư tưởng Hồ Chí Minh. Bước vào ngồi ở cuối phòng học, chẳng biết thế nào tôi lại ngồi cùng bàn Phương Thảo.

Phương Thảo nhìn tôi cười cảm thông, tôi gìm giọng hỏi nhẹ:

“Bạn cũng...”

Cô ấy cười gắt đầu không nói.

Tiết học tư tưởng Hồ Chí Minh dù chỉ tham gia hai phần ba thời gian nhưng chứng thiếu ngủ của tôi cứ dần vật mãi, cũng may là tiết cuối được một vố tỉnh người.

Hôm nay chúng tôi bắt đầu vào học môn Tiếng Trung cơ bản, có lẽ không có gì đặc biệt ngoài cô giáo. Cô khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, cao trên mét sáu. Nhan sắc chi có thể miêu tả bằng một chữ ồ của hai mươi ba sinh viên nam lớp tôi, miệng đưa nào đưa ấy tròn xoe, ngay cả mấy bạn nữ cũng không khỏi xúc động không nói lên lời. Cô chỉ khẽ chau mày một giây, liền tươi tắn cười bước lên bục giảng.

Chúng tôi đang đợi lời giới thiệu của nhân vật chính, không ngờ cô đảo mắt một lượt nghiêm nghị hỏi:

“Anh nào là Cao Thế Sơn đứng đây?”

Cả lớp dồn mắt về anh chàng thủ khoa với hai mươi tám phẩy lăm điểm – kiêm lớp trưởng lớp tôi.

Thế Sơn đứng lên, cậu ta cao khoảng chừng một mét tám. Đầu to, đeo cặp kính 3.5 đi ốp, vẻ mặt còn vương một chút hoang mang.

“Các cô các cậu có muốn học không?” Cô giáo hỏi.

“Có!” Bọn con trai vỗ óa.

“Có muốn thi được điểm cao không?” Cô hỏi tiếp.

“Có ạ!” Cả lớp nhao nhao.

Cô làm vẻ mặt giận nói:

“Muốn học, muốn được điểm cao mà có mấy anh đẹp trai lại xếp hết cuối lớp thế kia thì tôi còn dạy đồ gì nữa!” Cô nói đùa, liền nhoèn miệng cười duyên.

Cả lớp tôi được bữa cười nghiêng ngả, nổi in ắng của tiết học cũ bị phá tan. Hiệu ứng tạm thời của các tiết Triết Học là các nam sinh viên thường ngồi ở cuối lớp. Chúng tôi y chuẩn, lập tức tuyền tẩm mỹ nam của lớp nên ngồi hai bàn đầu, công việc tuyền gấp gấp này tưởng chừng đơn giản mà lại quá khó khăn, để chọn ra tám trong số hai mươi ba người đánh phải nhờ đến những con mắt siêu thần của các bạn nữ lớp tôi. Cô cười chữa:

“Tôi chỉ đùa cho tình ngu thôi, các anh chị có cần phải phức tạp thế không!” Cô đưa mắt nhìn tám mỹ nam bắt đắc đĩ, bước vào màn giới thiệu:

“...”

Tiếng chuông tan học réo một hồi dài, tiếng chuông này vô thức đã thành mong đợi của đa phần sinh viên chúng tôi. Tôi chen mình giữa những tiếng cười vui, vội vã lấy xe ra cổng. Bảo Nhi đứng chờ tôi ở gần cổng, cô ấy vẫy tay liên hồi khiến tôi quên cả muộn phiền và vội vã. Tôi lách xe vào vỉa hè, đang định rủ Bảo Nhi đi ăn thịt xiên nướng trước cổng trường rồi mới về.

Chiếc Jaguar F thành linh lại đỗ ngay cạnh vỉa hè gần hai chúng tôi. Hoàng Nam mở cửa bước ra tay ôm một bó hồng nhạt, nhìn cái điệu cười ngao nghẽ của hắn tôi chạnh lòng, buồn rầu dắt xe theo vỉa hè bỏ đi.

Bảo Nhi lờm hắn một cái, vội chạy theo tôi gọi:

“Anh Phong, đợi em với...”

Tôi dừng lại nhìn về mặt lo lắng của Bảo Nhi giọng nói:

“Em về cùng anh mẹ lại mắng đấy.”

“...” Bảo Nhi rỏm nước mắt.

“Thả bị mẹ mắng còn hơn không được đi cùng anh!” Cô ấy phồng phồng hai cái má hồng.

Tôi không dám nói thêm, dắt xe qua hàng cô bán thịt xiên, mua bốn xiên thịt, đưa cho Bảo Nhi hai cái, hai cái còn lại phần cho em Suong. Bảo Nhi dựa vào lưng tôi hai tay cầm hai xiên thịt, ăn vô tư như đứa trẻ tám tuổi. Chúng tôi rong xe về, mặc cho Hoàng Nam mặt tối sầm đáng ghét đứng ở đó.

Hoàng Nam bị hổ, hắn không đủ can đảm ném bó hoa vào sọt rác ngay trước cổng học viện vốn nổi tiếng nhiều gái xinh như trường tôi. Hắn trong lòng ngấm một bụng bực tức, đến tốc trên đầu cũng đứng hình không đưng đưa.

Bên nhà chờ xe buýt gần đó có một cô gái cao thanh thanh, tóc đen dài chấm thắt lưng vô cùng xinh đẹp. Hoàng Nam cười đầy gian xảo, tiến lại gần bắt chuyện nói:

“Người đẹp! Tặng em bó hoa này...”

Trần Phương Thảo dừng hình một lúc, chân mày khẽ nheo lại, một giây sau về mặt trở lại về ôn hoà, thờ ơ nhận bó hoa, chỉ đáp lại đúng hai từ:

“Cảm ơn!”

Hoàng Nam thoát khỏi cái cảnh cầm hoa chết đứng, hắn cũng không nói gì thêm vội quay ra chiếc Jaguar F, nổ máy phóng theo phía sau chúng tôi.

Đứng lại bên nhà chờ xe buýt, cô bạn thân của Thảo thắc mắc:

“*Hoa rơi* mà mày cũng nhận sao?”

“Hoa rồi...” Phương Thảo khẽ cười nhìn bó hoa lại nhìn theo phía chúng tôi, thờ ơ tiếp:

“Biết đầu sau này mình và người được tặng hoa lại trở thành tình địch thì sao? Cái này gọi là tôn trọng đối thủ...”

Cô gái đứng bên cạnh không hiểu nhắc lại:

“Tình địch...?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Đường chiều hoa nắng

Cô bạn thân chơi với Phương Thảo đã tròn một năm, nhìn nụ cười ẩn ý và sắc mặt lạnh lùng của cô, tự nhiên không khỏi rung mình một cái. Phương Thảo không nói rõ, cô cũng không hiểu hết chuyện, chỉ là bản thân thấy có điều gì không đúng đang xảy ra ở đây. Ngược mặt lên nhìn trời, mùa đông hoàng hôn đến mau, đèn vàng đã leo lét trên phố.

Bảo Nhi dựa vào lưng tôi, cô ấy mãi ăn không nói chuyện, nhìn cái bóng rắng chiếu trải dài trên đường đang tung tăng lác lác... tôi biết cô ấy đang rất vui. Nắng trốn vội, ánh đèn vàng lờ mờ chiếu vào ánh chiều còn chưa tắt hẳn. Bảo Nhi mờ ám thò tay vào trong áo xoa xoa lưng tôi, cô ấy cười tình quái, tôi quay lại nhìn cô ấy cũng khẽ cười.

Bảo Nhi nhìn ánh chiều đỏ nhạt với những đám mây mờ mờ đang tan biến ở cuối trời, hai cái má phồng phồng dựa vào tôi, khe khẽ hỏi:

“Anh còn nhớ hồi còn nhỏ đã hứa gì với em không?”

Đương nhiên là tôi nhớ, từng kỷ niệm nhỏ giữa hai chúng tôi đều đã in sâu vào trí nhớ của tôi, tôi cười trêu:

“Hồi nhỏ là hồi nhỏ cỡ nào? Anh quên mất rồi!”

Bảo Nhi phụng phịu rút tay ra đầm tui mấy cái nói:

“Anh dám quên! Em sẽ nhắc để anh nhớ!” Ánh mắt mộng mơ cô ấy gửi vào hoa nắng, tay lại ôm chặt, má áp vào lưng tôi thủ thủ: “Hồi học lớp 7 anh hứa sẽ chở em về nhà đủ ba vạn buổi hoàng hôn. Nếu anh không thực hiện mỗi ngày sẽ thiếu nợ em đấy!”

Tôi cười ở trong lòng tự tin đáp:

“Anh đã chở em được một ngàn lần trăm buổi rồi, giờ chỉ còn thiếu nợ hai vạn tám ngàn lần trăm buổi nữa thôi.”

Tôi còn nhớ hôm đấy Bảo Nhi bị mắy đứa bạn trêu ác là “con hoang” nên đã khóc sụt sướt. Tôi dỗ mãi mà cô ấy không nín, cô ấy phụng phịu bảo:

“Sau này anh Phong cũng sẽ không ở bên Bảo Nhi nữa!”

Tôi xoa đầu cô ấy hứa:

“Anh sẽ chở Bảo Nhi về đủ ba vạn buổi hoàng hôn.”

Bảo Nhi vừa nắc nắc vừa bắm ngón tay tinh tinh, một lát đã nín bật, nghiêm mặt đưa ngón tay út xinh xinh ra nói:

“Anh hứa rồi đó, phải ngoắc tay làm bằng.”

Ngोắc tay thì ngoắc tay, tôi gạt đầu lia lịa đưa tay ra.

Lời hứa ấy không đơn thuần chỉ là một lời hứa trẻ con, mà nó còn là ước mơ lớn nhất của tôi. Ba vạn buổi hoàng hôn là thời gian tôi muốn được cùng trải qua với Bảo Nhi, mỗi ngày tôi đều đón Bảo Nhi trở về. Tình yêu cũng bắt đầu này mầm và

sinh sôi từ trong chính lời hứa ngây ngô đó.

Tôi nhìn về phía những đám mây màu mỡ gà đang mờ dần cuối trời lồng ngập tràn hạnh phúc, vậy là một ngày nữa tôi thực hiện được lời hứa của mình. Chiếc Jaguar F đi chậm chậm dần bỏ xa chúng tôi.

Chúng tôi về đến nhà, cô Tâm Phương chưa về, tôi cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tôi không lo bị có mắng, mà lo cho Bảo Nhi, cô ấy dường như chẳng chú ý đến việc này, còn đứng mãi ở cửa vẫy tay. Tôi đứng đến mấy phút chờ cái đi đồ bên trong cửa không còn rung mới dắt xe vào nhà.

Tôi hơi giật mình vì mẹ đứng lặng ở trong sân, mẹ không nói gì, khẽ quay đầu vào nhà. Tôi có cảm giác mẹ buồn, tôi dắt xe cất vội, rồi vào trong nhà theo mẹ. Mẹ đang nấu com chờ bố và em Sương về, tôi xồng xướng bếp xắt tay áo nhặt rau cho mẹ. Mẹ nhìn tôi khẽ hời

“Con với Bảo Nhi hai đứa là thế nào...?”

“Chúng con yêu nhau.” Tôi trả lời như một phản xạ từ trái tim, trong lòng tôi đó là cả tự hào lẫn hạnh phúc.

Mẹ buông tay, thần thờ nhìn tôi, tôi vẫn nhặt rau trong niềm hân hoan, không hề biết đến sự bất thường của mẹ.

“Phong này! Mẹ có chuyện này muốn nói với con.”

Tôi ngừng lên nhìn về mặt nghiêm túc của mẹ có phần lo lắng, tôi khẽ đáp:

“Vâng ạ!”

“Con và Bảo Nhi hai đứa còn ít tuổi, việc học hành vẫn là quan trọng nhất, theo mẹ thấy...”

Tôi cười ngắt ngang lời mẹ.

“Mẹ làm con giật mình, chúng con lớn cả rồi, cũng biết chừng mực thế nào là đúng mà mẹ.”

Mẹ có vẻ vẫn buồn, mẹ nhìn tôi rất lâu, tự nhiên tôi linh cảm thấy có gì đó không phải, trong lòng cứ lao xao.

“Thực ra mẹ...”

“Mẹ ơi Sương về rồi!”

Là giọng của em Sương, năm nay nó mười hai tuổi rồi mà vẫn có cái thói xưng tên với mẹ. Nó chạy ủa vào bếp phá ngang câu chuyện, mắt nó lia lêu, cái miệng hau háu nhìn rõ là *ghét*.

“Mẹ ơi có gì ăn không?”

Mẹ xoa đầu nó cười.

“Chờ chút sắp có rồi, con đói vậy sao?”

Em Sương toe toét nó không nói được thêm lời nào, gạt đầu mấy cái liến. Tôi nhớ đến hai xiên thịt nướng mới mua, liến vào lấy ra cho nó, mắt nó híp lại nhìn tôi, chắc chắn nó sắp nói:

“*Anh Phong tôi hào nha!*”

Tôi không thích mấy câu Tàu ta lẫn lộn, cương quyết tôi chặn nó lại:

“Nếu em định cảm ơn thì không cần đâu!”

Nó nín lấy tay tôi gãi xào nói:

“Đại ca thật tốt à nha!”

Ặc, tôi chịu thua, mỉm cười với nó.

Bố dắt chiếc Cúp 82 cũ vào nhà, mẹ đã nhanh ra đón bố, mẹ đón cặp tài liệu trong cái túi da bị mang vào nhà. Tôi chào bố mẹ và em Sương rong xe ra đi cho kịp làm.

“Con lại không ăn com tối sao?” Mẹ gọi với theo tôi.

Tôi không kịp ngoảnh lại chỉ kịp nói với cho mẹ an lòng:

“Lát con ăn luôn ở chỗ làm.”

Mẹ chột buồn, lo lắng mắt dõi theo tôi, bố khẽ vỗ vỗ vai mẹ, đỡ cái cặp da trên tay mẹ mang lên lầu.

Bảo Nhi đứng trên ban công, mặc chiếc áo len rộng màu ghi sáng cũng dõi mắt theo bóng tôi. Tôi biết Bảo Nhi luôn đứng đó lúc tôi đi làm, và vui vẻ vẫy tay chào mỗi khi tôi về đến nhà. Cô ấy cũng lo lắng cho tôi giống y như mẹ vậy, đó cũng chính là động lực là sức mạnh và niềm vui của tôi.

***

Hoàng Nam phóng xe vào trong Gara, mặt lăm lăm bước lên từng bậc thang, cái vẻ mặt đáng sợ của hắn khiến mấy con cá cảnh trong cái bể lớn dựng theo hình cầu thang hình xoắn ốc cũng phải tránh xa. Lúc này nếu hắn thấy một con cá vàng nhón nhor bơi bơi trước mặt, không chừng sẽ nổi trận cuồng phong tung ra một thân chưởng thì đúng là *cá nước lên mây*. Đi qua căn phòng nhỏ tập thể thao cạnh phòng khách, lảng từ đang mặc bộ vest âu kê caro liếc nhìn thấy bao đấm boxing. Con thịnh nộ vượt lên đến đỉnh điểm, hắn nhìn nó thành hình gì không rõ, tự nhiên lao vào đám đá túi bụi.

Ông Nguyễn Hoàng Tuấn – Bố của Hoàng Nam đang nhâm nhi tách cà phê đi qua, nhìn thấy cảnh tượng lạ dừng lại hỏi chăm một câu:

“Hôm nay con mặc vest tập thể thao đấy à?”

Chàng công tử bột mồ hôi đã nhễ nhại, gạt cái khăn lau ngồi bệt xuống chiếc ghế tập tạ, không nói câu nào. Ông Tuấn rất hiểu tính Hoàng Nam, con trai ông trước giờ tuy có chút kiêu ngạo nhưng cũng khá là người điềm đạm, chuyện có thể khiến nó bực tức như thế, xem ra cũng không phải chuyện nhỏ, bèn hỏi

“Có chuyện gì với con sao?”

Hoàng Nam quay sang nhìn ông Tuấn có phần gắt gỏng:

“Ngày mai con sẽ không đón con nhóc đó nữa đâu. Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ?”

Hoàng Nam dứt lời đẩy cửa kính bước ra cái chòi bát gác hóng gió ngoài sân sau. Ông Hoàng Tuấn cười đắc chí, ông gọi cô giúp việc:

“Cô An! Cô mang ra vườn cho cậu Nam một ly cà phê đá!”

Bên dưới chòi bát gác là dòng suối nhân tạo trong vắt, mấy con cá chép Nhật Bản sắc sỡ bơi giữa làn nước biếc. Hoàng Nam vắt cái khăn lên ghế, tựa lưng nhìn ra phía hồ và sân gôn mênh mông cỏ xanh. Hắn thư thái suy nghĩ, tự nhiên thấy mình cũng hơi quá lỗ. Hoa nắng rơi ở cuối sân gôn, chẳng hiểu vì sao mái tóc vàng óng như mây trời, nụ cười mông manh và cái thái độ bướng bỉnh của cô nhóc đó lại hiện ra trong mắt hắn. Hoàng Nam thiu thiu chìm vào giấc ngủ, cho đến khi ly cà phê thơm nồng của cô An để bên cạnh ghế dài, Hoàng Nam mới giật mình tỉnh dậy.

Cậu ta uống một hơi hết sạch trước sự ngỡ ngàng của cô giúp việc, bình thường cậu ta uống cà phê phải mất đến cả nửa giờ, mà trong cốc kiểu gì cũng còn đến một phần ba, thấy lần này cậu ta tục uống như vậy, cô An mừng mừng báo:

“Nếu cậu thấy ngon tôi đi pha cho cậu ly nữa.”

Hoàng Nam tròn miệng, quay xuống nhìn cốc cà phê chỉ còn mấy viên đá trong vắt, tự nhiên không hiểu vừa xảy ra chuyện gì, hắn cười nhạt nhạt nói:

“Không cần đâu cô, cháu đủ rồi!”

Hoàng Nam bỏ chiếc khăn bên ghế, lười nhác đi lên phòng tắm, cô An chỉ biết lắc đầu.

***

Em Sương ôm quyển truyện tranh Naruto ngủ từ lúc nào, bố ru em Sương ngủ rồi cũng trở về phòng cùng mẹ. Mẹ ngồi bên ban công nước mắt đã rơi ướt hai má, mẹ nhớ lại những chuyện đã qua, bao nhiêu năm giữa cuộc sống vất vả mẹ đã bao

lần rơi nước mắt, nhưng không ai thấy mẹ khóc cả. Bỏ bước vào phòng đứng lặng nhìn mẹ, bố hiểu chính bố đã khiến mẹ buồn. Mẹ chưa bao giờ trách bố, mẹ gục vào vai bố tiếp tục khóc.

Ngoài trời sương lạnh phủ mờ lẩn trong ánh đèn, tôi cũng vừa đi làm về. Ngoài nhìn lên ban công, tôi đã thấy Bảo Nhi đứng đó vẫy tay. Tôi mỉm cười giờ hai cái bánh tôm Tây Hồ ra hiệu cho cô ấy xuống. Cô ấy nhón gót mở cửa ra ngoài, chúng tôi ngồi dưới gốc hoàng lan, Bảo Nhi dựa lưng vào lưng tôi ăn bánh tôm, chốc chốc lại cười rất tươi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bí mật của Hoàng Nam

Bánh tôm thơm giòn, vị ngọt bùi. Ánh trăng sương và hương hoàng lan thoang thoảng tạo nên một khung cảnh huyền ảo. Người tôi lại nóng lên lạ kỳ, ngồi tẩn ngẩn hồi lâu tôi mới biết cảm giác đó là do Bảo Nhi đang ôm lấy lưng tôi.

Hơi thở của cô ấy ấm áp, khe khẽ lùa vào cổ tôi, tim lại đập loạn lên, tôi đứng lặng chân không dám xuống đất nữa.

Trăng trôi ở trên trời, đèn chiếu dài trên phố, sương từ đầu bay về, cứ miên man miên man...

“Phong về rồi đó hả con?” Mẹ mở cửa hỏi.

“Cháu chào bác!” Bảo Nhi má đỏ hồng vội thu tay lại, cúi đầu chào mẹ.

“Vâng ạ! Mẹ chưa ngủ sao?” Tôi đứng lên phía trước che cho Bảo Nhi đỡ thẹn.

“Hai đứa vào nhà đi, trời đêm nhiều sương lắm!” Mẹ nói chữa cho Bảo Nhi đỡ ngại.

Tai cô ấy còn hồng hồng, Bảo Nhi khép nép nói:

“Cũng muộn rồi, cháu xin phép bác cháu về.” Nói xong đã vội nhón chân đi về.

Mẹ nhìn tôi nghiêm nghị, tôi cười trừ, dắt xe vào nhà, rồi phi thẳng về phòng mình.

Chuông điện thoại bíp bíp, tin nhắn của Bảo Nhi:

“*Em yêu anh!*”

Tôi ngả nhào xuống đệm, gác chân lên chiếc chân phao cuối giường nhắm lại:

“*Anh yêu em!*”

Một đêm trăng treo giữa trời, gió không quá lạnh và với tôi thấy thật yên bình.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời còn chưa mọc ở bên kia sông Hồng, Hoàng Nam đã mặc bộ quần áo trắng muốt, phóng xe băng ra ngoài khu biệt thự. Ông Hoàng Tuấn vẫn uống cà phê sáng trên ban công tầng hai, ông nhìn về chân trời lấp ló ánh bình minh khẽ cười.

Cô An giúp việc chạy ra mở cửa vẫn đứng tẩn ngẩn ở đó, cô hết cảm mối trên lại mới dưới, trán nhăn vò số những đường ngang chéo, cô lăm bằm:

“Quái lạ, cậu ta bình thường hàng ngày phải chín giờ rưỡi mới bình minh. Có chuyện đi đâu cũng phải gọi trước nửa tiếng, hôm nay sao lại tự túc như thế?”

Lạch cạch...

Cô khóa cửa bước vào nhà lăm rằm nói:

“Không phải hôm nay mặt trời mọc đằng Tây chứ?”

Nắng sớm màu vàng chanh, lúc gần sáng trời lại đổ mưa nhỏ, vài cánh hoàng lan rụng vàng trên lối đi. Tôi dắt xe ra đến ngoài cổng đã thấy chiếc siêu xe đỗ bên vỉa hè cạnh nhà Bảo Nhi. Tôi có hơi chạnh lòng, Bảo Nhi cũng bước từ trong nhà ra, theo sau là cô Tâm Phương đang hộ tống. Tôi biết Bảo Nhi khó xử, tôi cũng không muốn cô ấy bị mẹ la mắng, chẳng còn cách nào tôi đành dắt xe sang trước nhà cô ấy.

“Con chào cô!” Tôi lễ phép chào.

Cô Tâm Phương không trả lời, cô có vẻ không hài lòng. Tôi quay sang Bảo Nhi khẽ ra hiệu, thứ ký hiệu mà chỉ hai chúng tôi mới hiểu.

“Trời lạnh em đi cùng anh ấy cho đỡ gió.”

Bảo Nhi khẽ cắn chặt môi, mặt ỉu xù. Tôi quay sang anh chàng mặc bộ đồ trắng, nhìn anh ta khá chừng mực, hơn tôi khoảng năm tuổi. Tôi chìa tay làm quen:

“Chào anh, em tên Phong! Rất vui được làm quen!”

Sắc mặt anh ta không được thoải mái, anh ta còn không thèm bắt tay tôi, nhưng vì tôi đã chào trước nên anh ta đành phải trả lời lại:

“Nguyễn Hoàng Nam”

Thực ra tôi cũng chẳng muốn làm quen anh ta, chẳng qua là vì lo Bảo Nhi buồn nên mới qua đây. Tôi thu tay lại, sắc mặt trong suốt nhìn anh ta rồi quay lên cười với Bảo Nhi, tôi nở xe đi trước.

Nắng đều đã soi màu tóc Bảo Nhi, cả đoạn đường đến trường về mặt cô ấy vẫn một sắc đậm chiều. Hai bàn tay nhỏ xinh của Bảo Nhi đan vào nhau, hai ngón tay cái khẽ cọ lên nhau liên hồi, thường thì những lúc trong lòng bất an Bảo Nhi hay có thói quen đó.

Hoàng Nam cuối cùng kiên nhẫn không được, quay sang hỏi một câu:

“Anh chàng đó là gì của cô vậy?”

“Người tôi yêu!” Bảo Nhi chắc giọng nói. “Từ ngày mai anh đừng đến đón tôi được không?”

Hoàng Nam nghe câu này gương mặt biến sắc, lập tức quay ngoắt vô lăng tắt xe vào lề đường như một phản xạ vô điều kiện, từ trước tới giờ đây là lần đầu hắn nghe câu nói như thế này.

Bảo Nhi ngạc nhiên thờ ơ hỏi:

“Anh bị làm sao vậy? Tôi nói sai gì sao.”

Hoàng Nam không nói gì, nhìn cái bản mặt hằn lúc này thật cực cười. Bảo Nhi cúi xuống nhìn đồng hồ đã bảy giờ mười phút sáng, còn hai mươi phút nữa cô phải vào lớp. Hoàng Nam vẫn im lặng như người vừa rơi vào ảo giác.

Bảo Nhi bực mình mở cửa xe ra ngoài, tiếng cửa xe đóng làm Hoàng Nam giật mình, hắn gọi với theo:

“Này cô... cô kia!”

Hắn đạp ga đi chậm chậm dưới làn đường.

“Cô không những bướng bỉnh mà còn xác xược với người lớn nữa cô biết không!?”

Bảo Nhi dừng lại bên vỉa hè, định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Xe ôm!”

Bác xe ôm đã tắt vào vỉa hè, liếc nhìn qua chiếc Jaguar sang trọng còn chưa dám hỏi, Bảo Nhi đã tiếp.

“Chú cho cháu xuống công Học Viện Báo Chí!”

Nói chưa dứt lời đã với cái mũ bảo hiểm treo trên móc khóa trước của bác xe ôm đội lên đầu. Hoàng Nam mặt tối sầm vì tức giận, chiếc xe máy đã lẩn trong bóng nắng lấp lánh cuối những tán cây.

“Nếu còn lần sau tôi sẽ không phải là Nguyễn Hoàng Nam!”

Ba mươi phút sau trên quán cà phê Taboo trên Tây Hồ, lúc này mới là tám giờ hơn, quán này bình thường vào buổi sáng rất ít người. Nằm trong hệ thống các nhà hàng của Taboo Lounge &Bar, đây là nơi chỉ dành cho những thượng khách lắm tiền, trái ngược với không khí ồn ào buổi đêm, lúc này trên du thuyền Taboo lại là khoảng không gian tĩnh mịch.

Bên chiếc bàn nhỏ nhìn ra mặt hồ, Hoàng Nam giấu suy nghĩ của hắn trong cặp kính mắt to bự. Ba mươi phút đón gió Tây Hồ thổi vào mặt cũng khiến tâm trạng hắn thư thái hơn.

Ngồi lại phản ứng có phần thoái quai của cô nhóc kia hắn cũng có phần thông cảm, xưa nay hắn chưa từng bị cô gái nào phớt lờ như vậy, chỉ có hắn phớt lờ các cô gái. Sự thật thì ngoài mỗi tình đơn phương ở thời cấp ba với một chị học trên hai lớp thì còn lại hắn toàn bị các cô gái tấn công mình.

Ngồi đi ngồi lại, cái vẻ mặt bướng bỉnh lúc cô ta lúc đón xe ôm hồi sáng lại hiện ra trong đầu hắn khiến hắn không khỏi nhăn nhó:

“Hiệ! Cô ta nghĩ mình thích cô ta sao?” Một chút bực dọc không hề nhẹ, hắn cầm cốc cà phê uống một hơi.

“Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ!”

“Nam Công Tử hôm nay có tâm sự gì mà sáng sớm lại ngồi lững thững ở đây vậy?” Thiên Hương – Một Disc Jockey thường xuất hiện tại Taboo vén mái tóc bồng bềnh ngồi xuống ghế bên cạnh.

Hoàng Nam cười lạnh lùng.

“Chào người đẹp!”

“Phải không đây! Hôm nay Nam Công Tử lại uống cà phê sao? Phục vụ! Cho một chai Chivas Royal Salute.”

“Em uống đi! Xin lỗi hôm nay tâm trạng anh không được vui.” Hoàng Nam từ chối.

Thiên Hương cười khúc khích, thoáng có chút nghi ngờ nhấc lại:

“Không được vui!”

Hoàng Nam không trả lời thả mắt ra hồ khẽ thờ ra một cái.

Thiên Hương đưa tay che miệng nói:

“Là thật sao? Nhưng rốt cuộc là chuyện gì khiến anh muộn phiền cỡ này?”

Hoàng Nam bỏ cặp kính to bự nghiêm túc nhìn người đẹp trước mặt khiến cô ấy cười cũng không nổi:

“Có chuyện này tôi muốn hỏi cô.” Hoàng Nam nói khách khí. “Thông thường thì con gái các cô thích mẫu đàn ông như thế nào?”

Thiên Hương có vẻ bất ngờ về câu hỏi, sau một thoáng bối rối cô ấy cũng hiểu ra nguyên do của tâm tư trong đầu Hoàng Nam. Một người mỗi ngày có thể bỏ ra vài chục triệu cho việc ăn chơi như Hoàng Nam lại hỏi một câu như vậy cũng khiến cô không thể không nghiêm túc.

“Cái này thì mỗi người một suy nghĩ thôi anh ạ, em không thể trả lời giúp anh câu này được vì với em niềm đam mê duy nhất là tiền.” Thiên Hương nói thản nhiên dù trên nét mặt có một thoáng buồn. “Anh nên tìm người anh tin tưởng nhất, biết đâu sẽ có câu trả lời.”

“Người tin tưởng nhất!” Hoàng Nam nhắc lại, vô thức lục lại trong ký ức trống rỗng của mình.

Hắn sinh ra ở thành phố Miami Tiểu bang Florida Hoa Kỳ. Năm mười lăm tuổi mẹ mất vì bệnh ung thư, hắn theo cha về Việt Nam. Khi đó Tiếng Anh hắn còn biết nhiều hơn Tiếng Việt. Mười năm sống ở Việt Nam những người bạn chơi với hắn đa phần đều là đàn đúm, không thì là loại dụng. Hắn cũng chẳng để tâm, miễn sao hắn thấy vui là được,

Người tin tưởng nhất ư? Liệu hắn có không một người thực sự để tin tưởng?

Trong ánh nắng nhạt nhòa, chiếc Jaguar F bon bon rẽ vào một ngõ vắng trên con đường lá rụng đầy, dừng trước một quán bán tranh treo tường nhỏ. Quán lúc này vắng khách, cô chủ cửa hàng mới khoảng chừng hai mươi bảy tuổi, mái tóc đen tuyền dài đến ngang eo, mặc quần Jean áo len cổ tròn màu hạt dẻ, tay ôm một con mèo tam thể. Thấy xe của Hoàng Nam dừng trước cổng liền ôm theo con mèo nhỏ ra chào:

“Lâu rồi không thấy Nam ghé qua chỗ chị, em đến sao không báo trước một tiếng!”

Hoàng Nam xoa đầu con mèo nhỏ, hắn khá ganh tị với nó, không tự nhiên nói:

“Em muốn... tạo bất ngờ cho chị!”

Phòng tranh tuy nhỏ nhưng bài trí rất gọn gàng, đa phần tranh ở đây toàn là tranh vẽ mèo, cô chủ quán tên Nhã Tâm, hơn Hoàng Nam hai tuổi. Bên trong phòng tranh là một phòng khách nhỏ chỉ vồn vện kê đủ một cái kệ treo tường, một chiếc bàn và hai chiếc ghế sofa cỡ vừa.

Hoàng Nam theo vào trong phòng khách. Nhã Tâm rót một ly nước lọc đặt trước mặt cậu, cười tươi tán hời:

“Nam uống gì? Cà phê hay sô đa?”

“Sô đa đi!”

Nhã Tâm khẽ nhàu mày cười, chỉ quay vào trong quầy pha hai ly sô đa kiwi. Hoàng Nam liếc quanh căn phòng mà mười năm qua hắn đã đến không biết bao nhiêu lần. Mười năm rồi nơi đây vẫn chỉ có mèo, mười năm trước khi lần đầu tiên đến đây hắn đã muốn mình được làm một con mèo treo trên bức tường kia. Mười năm đã trôi qua hắn không còn là một Hoàng Nam nhút nhát, không có nơi nào giữ được chân hắn nữa, nhưng những con mèo này thực sự vẫn khiến hắn có chút thần phục.

Nhã Tâm đặt ly sô đa xuống bàn mỉm cười hỏi:

“Hôm nay Nam đến tìm chị có chuyện gì vậy?”

Bình thường Nam không thích uống sô đa, là bạn của nam suốt mười năm Nhã Tâm rất hiểu cậu ta, mỗi khi có chuyện buồn Hoàng Nam thường đến đây, thỉnh thoảng có lúc say cũng đến. Tính Nam tuy nóng nổi, ham chơi nhưng là người tốt. Mọi chuyện về Hoàng Nam Nhã Tâm đều biết, duy chỉ có chuyện Nam yêu đơn phương mình trong suốt ba năm học cấp ba là Nhã Tâm không hề hay biết.

“Không lẽ phải có chuyện mới được đến tìm chị sao?” Hoàng Nam có ý trách.

Nhã Tâm có hai niềm đam mê lớn là hội họa và mèo, tính cô trầm lặng, cô luôn coi Hoàng Nam như em trai mình. Cách đây bảy năm cô gặp mỗi tình đầu của mình – một họa sỹ vẽ tranh sơn dầu. Tình yêu tưởng chừng như ngập tràn thế giới nhỏ bé của cô, thật không ngờ hai năm sau anh ấy mất vì một tai nạn, Nhã Tâm đóng cửa trái tim mình, cô biến căn nhà nhỏ bé thành một phòng tranh, coi nó như một niềm vui để tiếp tục sống.

Hai người trò chuyện rất lâu, lúc Hoàng Nam ra về thì mặt trời đã lên đến ngọn cây. Cả được đứng đi lời nói của Nhã Tâm cứ văng vẳng trong suy nghĩ của hắn: “*Con gái thích đàn ông chân thành, biết quan tâm và chia sẻ!*”

Cô An giúp việc ra mở cổng, vẫn là vẻ mặt lạnh của cậu chủ, cậu ta vẫn về nhà với vẻ mặt như thế nên chị cũng thấy là bình thường. Nhìn đồng hồ đã quá mười hai giờ trưa chị hỏi:

“Ông dùng bữa rồi! Cậu đã ăn gì chưa để tôi đi hâm nóng lại thức ăn?”

“Tôi ăn với bạn rồi!” Hoàng Nam vừa nói vừa đi lên phòng riêng.

Ba giờ chiều chị An mới thấy cậu ta ló mặt ra khỏi phòng, trông cậu ta có vẻ lạ hơn mọi ngày, quần Jean áo khoác da. Cậu ta xuống quầy rượu dưới phòng khách tự pha cho mình một cốc cà phê corretto. Cậu ta pha cà phê có vẻ bài bản, một chút rượu Cognac pha lẫn với cà phê pha ép trong máy Espresso. Chị An tròn mắt đứng nhìn, đã lâu lắm không thấy cậu chủ tự pha cà phê. Lần cuối cậu ta tự pha cà phê có lẽ đã gần một năm rồi, bữa đó vào dịp đầu năm khi cô Nhã Tâm tới nhà chúc tết.

Uống vội tách cà phê, Hoàng Nam lấy xe đi ngay.

Lớp của Bảo Nhi hôm nay tan trước lớp tôi một tiếng. Gió chiều lồng lộng thổi, áo khoác parka dài màu xanh xám nhạt tung bay trong gió, mái tóc óng ánh trong nắng chiều phủ lên cổ áo bóng trắng. Chiếc bốt da ngắn để bụi màu nâu xoay xoay trên vỉa hè, Bảo Nhi đang tìm một quán nước nhỏ chờ tôi tan học. Ánh mắt cô ấy khó chịu dừng lại trên vỉa hè gần nhà chờ xe bus, Hoàng Nam đang đứng ngay cạnh đó, điệu cười của hắn có phần kiêu ngạo.

Bảo Nhi bước nhanh đến gần, khẽ nhăn mặt hỏi:

“Tôi nói chiều tôi về với bạn, sao anh còn đến?”

Hoàng Nam thở vào, tỏ vẻ nghiêm túc nói:

“Chúng ta nói chuyện một chút nhé!”

Lần này hẳn có vẻ chân thành, Bảo Nhi gật đầu nói

“Được thôi, anh nói đi!”

“Ồ đây sao?” Hoàng Nam hỏi, hẳn đưa mắt sang quán cà phê bên đường đối diện.

Quán cà phê chiều khá vắng vẻ chỉ có đám ba người, Hoàng Nam ngồi bàn cạnh cửa sổ đang nhăm nhăm tách cà phê, ngồi đối diện hẳn Bảo Nhi vẫn lặng im, lỳ sinh tử nằm bất động trên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chúc mừng sinh nhật mẹ!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nắng chiều thưa thưa, dưới đường đông người và xe cộ vẫn đi lại tấp lập, sau lớp cửa kính, tiếng còi xe chỉ còn nghe bìm... bịp...

Bảo Nhi vẫn lặng im.

“Để anh gọi cho em lỳ khác nhé!” Hoàng Nam không chịu nổi, lên tiếng trước.

“Không cần đâu! Anh muốn nói gì thì nói đi!”

Bảo Nhi nói nhanh, mặt hơi cúi xuống.

“Hình như em phản ứng hơi mạnh, thực ra anh đến đón là vì mẹ em nhớ anh! Em không nghĩ là anh thích em đấy chứ?” Hoàng Nam kêu ngao nói.

“Nhưng mà anh đang cản trở chuyện của chúng tôi!” Bảo Nhi nhìn thẳng vào mặt Hoàng Nam.

Con nhãi này! Cô có nhất thiết phải nói thẳng thế không?

“Em yêu cậu ta vậy sao?!” Hoàng Nam cũng hỏi thẳng.

“Từ nhỏ tôi đã là đứa trẻ không cha, tôi và anh ấy cùng lớn lên, cùng đi học. Anh ấy là người duy nhất khiến tôi cảm thấy mình được che chở, cảm thấy hạnh phúc. Nhưng mẹ tôi lại không thích anh ấy, tôi đang cố thuyết phục mẹ, việc anh xuất hiện khiến mọi chuyện càng trở nên phức tạp!”

Bảo Nhi nhìn ra ngoài phố, lại nhìn về phía cổng trường, cô quay lại thấy Hoàng Nam vẫn im lặng. Hai bàn tay nhỏ bé lại đan ở trong lòng, hai ngón tay cái khẽ cọ xát vào nhau, Bảo Nhi nói khe khẽ.

“Tôi may mắn có anh ấy ở bên cạnh, tôi không muốn cuộc sống của hai chúng tôi bị xáo trộn. Tôi biết mẹ tôi nhờ anh đến đón tôi, chỉ vì mẹ không muốn tôi đi cùng anh ấy. Tôi không muốn làm mẹ buồn, tôi chỉ có một mình mẹ thôi nhưng tôi tin sau này mẹ sẽ hiểu cho hai chúng tôi. Vì thế, xin anh đừng đến nữa!”

Bảo Nhi nói bằng nửa giọng khản đặc, thực ra ngay từ khi mẹ phản đối chuyện của cô ấy với tôi, Bảo Nhi đã liên tiếp đối mặt với lo lắng. Lần thứ nhất cô ấy đã đấu tranh bằng việc thức trắng đêm để vẽ lại hình ảnh của hai chúng tôi. Trên thế gian này mỗi người chỉ có một người mẹ, một người cha. Nhưng Bảo Nhi còn thiệt thòi hơn, cô ấy không biết mặt cha mình là ai.

Mười hai tuổi những kỷ ức bắt đầu in sâu và hình thành nhân cách của một cô gái thì đã ở bên cạnh tôi, mỗi khi cô ấy buồn tôi là bờ vai duy nhất để cô ấy khóc.

Hoàng Nam nét mặt trở về vẻ điềm đạm.

“Thực ra cậu ta mới là người may mắn, được lớn lên bên một cô bé như em! Anh thấy mình thật ganh tị với cậu ta!”

“Ganh tị, người như anh mà cũng biết ganh tị sao?”

Bảo Nhi nghĩ thoáng, nhưng nhìn cái vẻ mặt anh ta buồn buồn cũng có chút đáng thương, đành thu cặp mắt tròn xoe lắng nghe.

“Năm anh mười lăm tuổi mẹ anh mất! Anh theo ba về Việt Nam. Xung quanh anh luôn có một đồng người, nhưng đến một người bạn chân thành cũng không có! Họ chơi với anh chỉ vì tiền, vì đàn đúm mà thôi!”

Ánh mắt Hoàng Nam rơi vào trong nắng, nơi ấy trong tầng không vô định, hình ảnh của Nhã Tâm cười tươi tắn mờ ảo thoáng hiện ra.

Bảo Nhi nhìn về mặt ấy của hắn, trong lòng cũng sinh ra một phần cảm thông:

“Xin lỗi anh! Em không cố ý.”

Hoàng Nam hơi gạt mình, thực sự đã nhìn lại về mặt của Bảo Nhi, xem ra phía sau con người bướng bỉnh của cô ta còn một con người khác. Đứng rồi, là con người tươi tắn dịu dàng sau xe của *tên đó*. Hắn chìa tay ngang qua bàn cười nói:

“Anh mới là người phải xin lỗi! Chúng ta bắt đầu làm bạn nhé!”

Bảo Nhi có chút lưỡng lự trả lời:

“Được thôi nếu sau này anh không phá ngang vào chuyện của chúng tôi nữa!”

Hoàng Nam vẫn giữ nguyên bàn tay ở giữa bàn, cười yếu ớt.

“Nếu em sợ bị mẹ mắng anh có thể làm xe ôm miễn phí của em!”

Bảo Nhi không bắt tay, chỉ thoáng cười:

“Không cần đâu, nếu mẹ không cho đi cùng, tôi sẽ đi bằng xe buýt!”

Hoàng Nam nhấm nhấm thu tay về nói:

“Mới em gọi lại tôi rồi!”

Bảo Nhi che miệng cười:

“Đề lần sau đi! Tôi chưa quen.”

Nắng lang thang ở cuối trời, cuối cùng tôi cũng tan học, vội vã tôi đi lấy xe như thường ngày. Ra đến cổng còn đang nhìn quanh xem Bảo Nhi đã về chưa.

Ồa...

Cô ấy chợt chui ra từ phía sau, hai tay cầm hai xiên hồ lô đường, chia một xiên sát miệng tôi. Tôi cắn một viên, hồ lô đường trên phố Quan Hoa ngọt ngọt, mềm mềm. Tôi ngáy ngốc nhìn cô ấy, miên man nghĩ : *Hồ lô chắc cũng chỉ đẹp như vòng này thôi!*

Bảo Nhi nheo mắt, miệng còn ngậm hồ lô phồng phồng hơi:

“Anh đang nghĩ gì đấy?”

Tôi cười tan chảy:

“Không có!”

“Có!”

“Em chờ anh lâu không?” Tôi hỏi lái đi.

Bảo Nhi gật gật.

“Mình về thôi em!”

Trên đường với chúng tôi chỉ còn là ánh sáng.

“Há miệng ra em cho anh một cái nữa!”

“Anh nhường em đấy!”

“Em sẽ thành heo mắt! Anh sẽ ghét em cho mà xem!”

“Em thành lu cũng không sao! Anh đảm bảo đấy!”

“Anh nhớ đấy!” Bảo Nhi đánh mấy cái vào lưng tôi.

“Lu á! Ôi kinh chết mất!”

“Ha ha ha...”

“...”

Chiếc xe lẳng lẳng đi sau chúng tôi dần tự cắt đuôi, tên lái xe cầu nhàu:

“Có chuyện gì vui đến thế sao...” Hắn buồn bực rẽ phải, đi thẳng về nhà.

Nắng cứ trôi mãi, Bảo Nhi dựa vào lưng tôi thủ thỉ:

“Lúc chiều em gặp Hoàng Nam!”

“Ừ!” Tôi mỉm cười.

“Thực ra anh ta cũng không đáng ghét lắm!”

Tôi cười nói theo tiếng gió u... u... u...

“Có những người tuy giàu có nhưng lại không có bạn thân, nhìn vẻ ngoài kiêu ngạo, thực chất nội tâm của họ cũng không khác chúng ta đâu em!”

“Anh bệnh anh ta đấy á!” Bảo Nhi phồng má.

Tôi cười giòn tan:

“Không có! Sao anh lại bệnh anh ta được chứ.”

“À phải rồi, cái chị tóc đen dài ấy! Em thấy chị ấy nhìn anh rất lạ.”

“Tóc đen dài?” Tôi thắc mắc.

“Chị học cùng lớp với anh à?”

“À, Phương Thảo. Anh mới quen bạn ấy!”

“Anh thật là, bạn cùng lớp mà một năm rồi mới quen.” Bảo Nhi cười áp má vào lưng tôi. Cô ấy có vẻ đam chiêu.

Tôi trêu:

“Khai thật đi! Có phải em đang ghen không?”

“Không có!”

Tôi đón gió về trong niềm hân hoan. Bóng cây hoàng lan đã che ánh đèn đêm.

“Mai gặp anh!” Bảo Nhi vui mừng chào tôi về.

“Bảo Nhi à!” Tôi hơi phân vân. “Sáng mai em đi với Hoàng Nam nhé! Chiều anh đón em về.”

Bảo Nhi thần thờ, mặt đỏ dần nên. Cô ấy không nói gì đã bỏ đi thẳng vào nhà. Tôi gọi với theo:

“Em gần anh à?”

Bảo Nhi không trả lời, tôi đứng lặng ở đó, tự vấn trong lòng, có lẽ tôi không nên nói như vậy.

Nhưng, tôi lại không muốn Bảo Nhi khó xử.

Cả buổi tối tôi cứ bồn thần, gọi điện thoại Bảo Nhi cũng không nghe máy. Trời càng lúc càng lạnh, tôi ôm cái gối kê hế cửa kính nhìn sang phòng cô ấy.

Kẹt...

Là em Suong, nó nhón chân chui vào trong chăn, vẻ mặt nghiêm trọng nói với tôi:

“Sắp đến sinh nhật mẹ rồi! Anh nghĩ ra quà gì tặng mẹ chưa?”

Tôi xoa đầu nó, nó hất tay tôi ra nhấn mặt bảo:

“Đừng xoa đầu em như con nít thế!”

Tôi cười gương gao, cảm thấy bản thân mình bị bỏ rơi, đúng là nó cũng bắt đầu lớn rồi, nhưng nó lớn mấy thì trong mắt tôi nó vẫn rất bé nhỏ.

“Anh chưa nghĩ ra nữa! Em có sáng kiến gì không?”

Hai cặp nhãn lồng của nó được thả đảo đi đảo lại, nó vén chân kê sát tai tôi nói nhỏ:

“...”

Tôi lờm nó hỏi chắc một câu:

“Em chắc làm được chứ?”

Nó phụng phịu:

“Em lo lắng lên mới qua bàn với anh nhờ giúp!”

“Ha ha ha...” Tôi cười át nó.

Nó lại xoay xoay hai cặp nhãn lồng đen kịt, tôi thấy thương thương lại toan xoa đầu nó, nhưng kịp nhớ ra nó không thích xoa đầu. Tôi cười động viên:

“Thôi được rồi anh sẽ giúp em!”

Nó cười toe toét, chuẩn bị phát ra hoa ngữ. Tôi nghiêm mặt nhìn, nó đánh xị mặt cười khi mở cửa trở về phòng.

Tôi miễn man nghĩ xem mình nên tặng mẹ món quà gì, nghĩ mãi cũng chưa ra, tôi thiếp dần vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay.

Sáng sớm hôm sau vì không muốn Bảo Nhi bị mẹ mắng tôi quyết tâm đi sớm hơn. Buổi chiều về cùng tôi Bảo Nhi có vẻ vẫn giận lắm, cô ấy không nói gì trên suốt đường về. Lúc đứng trước bậc cửa – nơi cô ấy vẫn vẫy tay chào tôi mỗi ngày, cô ấy mới dừng lại, định nói gì đó nhưng không nói được ra lời, vẻ mặt rất buồn cô ấy bước vào nhà. Tôi biết cô ấy hiểu lòng tôi, tôi cũng yên tâm ra về.

Em Suong cũng được nghỉ sớm, từ lúc về tôi nhà nó đã đóng chặt cửa để làm món quà đặc biệt tặng sinh nhật mẹ. Tôi tâm tư trăn nặng muốn vào làm phiền nó một chút.

Cộc... cộc...

Tôi gõ cửa, một lúc nó mới hé mắt ra khe cửa bí hiểm nói:

“Anh chưa được xem, khi nào cần cần trợ giúp em sẽ gọi!”

Tôi chưng hửng, đành buồn bã về phòng mình.

Sang hôm sau nữa tôi vẫn quyết định đi thật sớm, thực sự thì tôi cũng không đánh nhin Bảo Nhi đi xe của Hoàng Nam.

Buổi hôm đó Bảo Nhi cương quyết đi bộ ra trạm xe buýt. Lúc về cô ấy dựa vào lưng tôi không nói, tôi ngẩng mặt lên đón gió, lòng nhói đau.

Em Suong vẫn mãi mê với món quà tặng mẹ, tôi cũng không làm phiền nó. Tôi về phòng thay đồ rồi vội đi làm thêm.

Lúc trở về trời đã khuya lắm, đèn phố chỉ còn thưa thớt. Tôi lúi nhúi ngắm những cửa sổ đã tắt ánh đèn, ở đó duy nhất chỉ còn một khung cửa sổ còn ánh sáng, tà áo mỏng manh ôm bờ vai gầy chờ đợi. Tôi xót ruột vội lúi điện thoại ra gọi.

Bảo Nhi bắt máy, ánh mắt tập trung cả vào chỗ tôi đứng:

“Em chưa ngủ sao?”

“Em không ngủ được!”

“Em còn giận anh à?”

“Không có!”

Tôi nghe trong giọng nói khe khẽ ấy là chút nghe ngào.

“Em đi ngủ đi mai còn đi học sớm.”

Tôi bỏ điện thoại xuống, mắt không rời khỏi cô ấy.

“Anh ngủ ngon!” cô ấy có nói những câu cuối trước khi tắt máy.

“Ngủ ngon!” Tôi khẽ nói.

Sáng sớm hôm sau tôi còn đang lục đục chuẩn bị sách vở, em Suong đã đẩy cửa phi vào phòng tôi, mắt nó lia lủi, nó thù thi vào tai tôi:

“Chiều anh nói chị Bảo Nhi sang sớm nha! Em có chuyện muốn nhờ chị ấy.”

Tôi còn chưa đồng ý nó đã chạy tót ra ngoài, tôi chỉ còn biết lắc đầu.

Hôm nay gió mùa Đông Bắc thổi về, trời lạnh đến sơn gai ốc, tôi khoác chiếc áo Jacket dắt xe ra cổng, đã thấy Bảo Nhi đeo cái cặp da bé xíu xinh xinh đang đi đi lại lại ở đó. Cô ấy cười như thể trời không phải mùa đông, một tay đỡ cánh cổng, tay còn lại dúi xe giúp tôi ra ngoài.

“Anh đi sớm thế, lại định trốn em đúng không?”

“Lắm gì có!” Tôi cười biện minh. “Em hết giận anh rồi à!”

Bảo Nhi nghiêm mặt:

“Anh đừng tưởng bở, em đi cũng là để bàn chuyện mua quà sinh nhật cho mẹ.”

Mẹ. Cô ấy gọi thật thân thiết khiến tôi cũng cảm thấy vui.

“À phải rồi, chiều nay em được nghỉ phải không? Suong nó nhờ anh nói với em, nó muốn em giúp làm quà sinh nhật cho mẹ.”

Bảo Nhi tò mò:

“Quà gì vậy anh?”

“Nó không cho anh biết!”

Bảo Nhi ngạc nhiên:

“Bí mật vậy sao?”

“Thế em nghĩ ra nên mua quà gì chưa?”

Cô ấy làm vẻ bí hiểm:

“Bí mật chưa nói cho anh biết được!”

“Này em nói là bàn với anh mà!” Tôi nhún nhó không cam tâm.

“Nhưng giờ em đổi ý rồi!”

Tôi chưng hửng, cả ngày hôm ấy tôi chưng hửng vì đến chiều cả Bảo Nhi lẫn em Suong đều lủi lút làm gì đó trong phòng, tôi bị cách li triệt để, dù thấy con bé này đang rất kỳ công chuẩn bị quà cho mẹ. Hôm trước lúc ghé tai tôi nó bảo muốn tổ

chức sinh nhật cho mẹ, tôi không tin, nhưng nhìn nó có vẻ thành khẩn nên tôi hứa sẽ giúp, ai dè giờ đến cả tôi nó cũng cho ra rìa.

Tôi cũng không tò mò lâu bởi tôi cũng chưa biết nên mua quà gì cho mẹ, gió lạnh thổi vào từ cửa sổ đang khép hờ. Tôi đột nhiên thấy nhớ ngoại, vào mùa này năm ngoái tôi và ngoại còn đang làm bánh mè gừng, ngoại choàng cái khăn thổ cẩm ngang mái tóc đã bạc gần hết, đổ bột vào khuôn để làm bánh.

Tôi tự nhiên lại liên tưởng đến mẹ, cuối cùng thì tôi cũng đã nghĩ ra nên mua tặng mẹ cái gì. Tôi phi xe ra ngoài phố, trong đầu đã mất hút cái bí mật của em Suong.

Gió mùa lạnh buốt cũng không cản trở được tôi lướt trên phố. Mai là sinh nhật mẹ, ngày mai là chủ nhật, ngày Thiên Chúa xuống thế, với tôi đó là ngày mẹ giáng trần để chúng tôi được yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhật ký của mẹ

Mỗi chúng ta đều có một người mẹ! Mẹ luôn là người đẹp nhất trong trái tim ta!

Sớm chủ nhật đầm ấm, mẹ nấu bún cá cho cả nhà, hương thơm bay nức mũi, nước cà chua sánh đỏ óng ánh. Tôi đứng rửa rau thơm bụng cũng khẽ sôi sôi. Em Suong hôm nay không phải đánh thức, nó chạy từ trên phòng tầng hai xuống ôm chăm lấy mẹ, dụi dụi cái bím tóc vào lưng mẹ, nó những nhiều.

“Suong yêu mẹ nhất!”

Á, tôi gato quá, không thể nhường nó thêm, tôi bỏ chỗ rau trong thau đang xả nước, sang bên cạnh cũng ôm mẹ một cái, tôi lờm nó chế:

“Phong cũng yêu mẹ nhất!”

Nó khẽ buông mẹ ra lờm tôi.

"Hừ!"

“Hừ...” Tôi nhại lại nó.

Cũng nó đi song song ra bàn, mẹ nhìn hai anh em tôi lắc đầu cười, nó quay lại mách mẹ:

“Mẹ ơi! Anh Phong bắt nạt Suong!”

Mẹ quay ra cười:

“Thôi đừng trêu em nữa!”

Tôi nhún nhó.

“Làm sao không được chứ! Đây vốn là niềm yêu thích nhất của con!” Tôi quay sang em Suong đang làm cái vé mặt nũng nịu, quả quyết phát ra một tràng Hoa ngữ: “Người có biết ta chờ đợi giây phút này đã bấy năm rồi không?”

Mẹ khựng tay lại, bất giác rơi một giọt nước mắt, vội vàng quay đi. Vừa lúc này tôi cũng nhìn sang, tự trách mình ăn nói thật không suy nghĩ. Không muốn em Suong phát hiện tôi chưa:

“Lần này tha cho em!”

“Hi hi...”

Mẹ cũng đã quay lại mặt còn long lanh nhưng đã nở một nụ cười, có lẽ mẹ đã khóc vì hạnh phúc. Tôi cũng yên lòng, nháy mắt tôi hỏi nó:

“Chuyện của em thế nào rồi?”

Nó phồng má, nãy nhếch lên lo lắng nói:

“Chưa xong anh ạ!”

Tôi tò vò lo lắng:

“Có ổn không đấy! Không cần anh giúp thật sao?” Tôi gọi ý.

Mẹ đã bung khay với bốn bát bún cá thơm nồng ra, đặt xuống bàn mẹ tò mò hỏi:

“Hai anh em con có bí mật gì thế?”

Tôi ngồi thẳng lưng, mắt liếc nhìn sang em Suong, thấy hai má nó cũng đỏ dần dần. Tự nhiên hai đứa cùng quay sang mẹ, luống cuống nói:

“*Không có gì ạ!*”

Hai anh em tự nhiên bị lọt hố, cùng tròn miệng quay xuống với bát bún. Mẹ lắc đầu lại cười:

“Hôm nay hai đứa lạ lắm đấy nha!

Tôi liếc sang đã thấy Suong đang rón rén lấy đĩa bắp bún, vị ngọt của nước dùng khiến cái má hồng đào của nó dần dần trắng trở lại.

Bố cũng vừa từ trên lầu xuống, bố cười thom vào má mẹ một cái.

“Meo!”

Em Suong thật là phả đám quá, mặt bố hơi đỏ vì ngại nhưng vẫn nói:

“Chúc mừng sinh nhật em!”

“*Chúc mừng sinh nhật mẹ!*” Hai đứa tôi hòa theo.

Dù là quà của tôi em Suong và bố đều thống nhất để đến tối tặng, nhưng mà mẹ cũng đã rất vui, với mẹ thì bố, tôi và em Suong là món quà lớn nhất, mẹ cười mãi mà hai mắt vẫn long lanh.

Bố ăn vội bát bún còn chưa hết, đã dắt cái xe cup 82 đi dạy thêm cho lớp tại chức, em Suong kéo tay tôi theo ra ngoài sân thủ thi:

“Tí nữa anh làm giám khảo duyệt nha!”

“Duyệt?”

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì, nó đã cười khua tay nói:

“Lát anh sẽ biết!”

Ngoài trời gió lạnh, nắng yếu ớt phủ kín cả khung trời, mẹ mặc chiếc áo măng tô dạ màu trắng sứ, đeo túi xách, trang điểm nhẹ nhàng đi ra ngoài. Mẹ thật đẹp khiến cả tôi và em Suong đều ngỡ ngàng.

“Mẹ ra ngoài có việc, tiện thể lúc về đi chợ luôn, con ở nhà không được bắt nạt em đâu đấy!” Mẹ dặn tôi.

Số là mỗi ngày chủ nhật được nghỉ tôi thường huấn luyện cho em Suong tập nấu cơm, lau nhà, rửa bát. Tôi không phải bắt nạt, mà thực sự con bé rất nhác, năm nay đã mười hai tuổi mà ngay cả nấu cơm cũng không nổi, lần nào nó nấu là y như

rằng com không sống nhào. Thời bấy giờ nấu com bằng nồi điện, chỉ có việc cho vừa nước mà còn quá khó khăn với nó, cuối cùng nó chọn phương pháp là đo bằng ngón tay. Nhìn nó loay hoay đến là thương, nhưng tôi vẫn tự nhủ mình phải cứng rắn, đánh đồng giả làm một ông anh khó tính vậy.

Mẹ đi rồi, nó phồng má e dè nhìn tôi nhắc lại lời mẹ:

“Mẹ nói rồi, không được bắt nạt em.”

Tôi tròn mắt tò vè nghiêm nghị, nó xị mặt lườm tôi:

“Thôi được rồi, vì hôm nay là sinh nhật mẹ nên miễn cho em đây.”

“Phong ca, tôi hảo đa!”

Nó phát Hoa ngữ và lập tức bay ra ngoài cổng, chạy sang nhà Bảo Nhi bấm chuông, rồi chấp tay sau lưng đứng chờ. Nhìn cái điệu đó của nó giống y như bố vậy, không biết là nó học từ khi nào? Tôi cũng chờ chủ nhân của căn nhà xuất hiện nên vẫn đứng rón rón lại nhìn theo nó.

Bảo Nhi ra mở cổng, cô Tâm Phương cũng đứng cạnh.

“Cháu chào cô!” Nó vội vã quay sang Bảo Nhi: “Mình bắt đầu tiếp đi chị!”

“Mẹ ơi! Con xin phép sang nhà Chín Su(1) chơi!” Bảo Nhi nói với mẹ.

Cô Tâm Phương trong lòng không vui, cô nhìn Bảo Nhi rồi lại nhìn sang phía tôi. Cô vốn là người cẩn trọng, giữ ý nên dù chỉ là trước mặt của em Suong thì chắc chắn cũng sẽ không công khai phản đối chúng tôi.

Bảo Nhi không chờ mẹ đồng ý, em Suong đã kéo tay cô ấy sang nhà. Đứng lại giờ chỉ còn mình tôi, cô Tâm Phương có vẻ rất trách tôi, tôi ái ngại tự nhủ với mình sẽ đối xử thật tốt với Bảo Nhi, bây giờ dù mẹ cô ấy có trách mắng tôi cũng đành cam chịu.

Tôi cúi đầu tạ lỗi với cô từ xa, rồi quay vào trong nhà.

Tôi dọn dẹp vài thứ dưới nhà, trời càng lúc càng âm ảm, mưa phùn rơi mịn mờ trên phố. Bảo Nhi và em Suong thì đang ù mru trong phòng của Suong.

Bíp...bíp...

Chiếc điện thoại Nokia 3230 cổ lỗ sĩ của tôi rung chuông nhẹ.

“Alo! Cháu nghe đây a!”

Đầu dây bên kia giọng cô bán hoa lạnh lạnh:

“Phong đây à! Cô biết là trời đang mưa nhưng ở nhà hàng Dạ Lan có khách đặc biệt đặt mấy trăm bông hồng. Cô lại đang bận khách không đi được, con đi giao giúp có nhé!”

“Vâng được, không sao đâu cô! Cháu tới liền!” Tôi mừng rỡ trả lời.

Thường thì những lúc đông khách cô ấy vẫn nhờ tôi giao hoa giúp, tôi rất nhiệt tình nên cô trả cao hơn cả thuê xe ôm. Tôi vội vã mặc chiếc áo bạt mỏng tồ của ông nội phóng xe đi trong cơn mưa.

Nhà hàng Dạ Lan ở trên bờ Tây Hồ có lẽ vì hôm nay trời mưa nên đặc biệt vắng khách, cả tầng một không có lấy một bóng người. Cô tiếp tân cao như siêu mẫu, mắt kẻ phấn hồng, mặc cái mini juyp, tôi đoán là cô ta không sợ lạnh. Nhìn bộ áo mưa lồi thối và đồng hoa hồng lớn thắm ướt nước, cô ta ái ngại chỉ lên tầng hai nói:

“Hoa là để dưới này, còn bó hoa lớn anh mang lên trên tầng cho khách, nhớ coi áo mưa không ướt hết sàn gỗ nhà em!”

Em? Cô ta nhìn có lẽ nhiều hơn tuổi tôi, mặc kệ tôi coi áo mưa vắt lên yên xe, bỏ giày ở ngoài bậc thềm, vội vã mang bó hoa lên tầng hai.

Bó hoa lan cẩm diêm hoa hồng nhạt quả thật là sang trọng, đi giao hoa nhiều lần tôi cũng ảng chừng được bó hoa này không dưới hai triệu đồng, không biết ông khách nào mà chơi sang đến vậy?

Tầng hai cũng đặc biệt vắng khách, tôi tính sẽ hỏi nhân viên chỗ khách ngồi nhưng lại chẳng có ai, thôi thì đành tự mình tìm.

Không phải tìm lâu vì tôi thoáng thoáng nghe giọng một người đàn ông nói chuyện ở bàn cuối gần phía ban công, nơi này chia cách với phòng chính rộng ở giữa bởi một tấm bình phong trạm khắc công phu. Tôi nhanh chân ôm bó hoa lại gần.

“Hôm nay anh đặc biệt thuê trọn gói nhà hàng này để em đỡ ngại!” Giọng người đàn ông nghe có chút quen thuộc.

“Xin lỗi anh! Hôm sinh nhật anh em bận không đến được!” Giọng người đàn bà nhẹ nhàng trả lời.

Tôi khựng người lại sau bức bình phong, giọng nói này sao thân thuộc đến thế, khẽ hé mắt nhìn ra, bà ấy mặc áo măng tồ màu trắng sứ, tôi suýt đã đánh rơi bó hoa trong tay, cố giữ chặt, bàng hoàng tự hỏi:

“Tại sao lại là mẹ?”

Người ngồi đối diện kia, giọng nói ấy... không lẽ...

Tôi nhón chân nhìn sang chính là Bác Hùng, trong đầu không hiểu vì sao lại miễn man đặt ra nhiều câu hỏi.

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ bốn mươi của em! Vậy là chúng ta làm bạn được ba mươi năm rồi em nhỉ! Mới thoáng đó mà đã ba mươi năm rồi!” Giọng bác Hùng càng về sau càng chậm lại.

Tôi quyết định lặng im nghe câu chuyện.

“Thực sự phải cảm ơn anh rất nhiều! Anh Tuấn và hai đứa con em nếu không nhờ có anh giúp đỡ không biết giờ ra sao nữa!” Mẹ nói giọng cảm kích.

“Anh làm như vậy là vì em!” Bác Hùng chen vào lời mẹ.

Mẹ ngừng lại, nhìn nét mặt mẹ có vẻ bối rối. Bác Hùng bắt chợt cảm lấy hai bàn tay của mẹ đang đặt trên mặt bàn, rồi chuyển sang ngồi sát ghế mẹ. Nhìn mặt ông ấy có cái gì đó không đáng tin. Tôi toan bước ra lên tiếng nhưng nghĩ đi nghĩ lại có vẻ như vậy quá thật thối.

Mẹ rụt vội tay lại, vẫn lặng im không đáp, tôi cũng yên tâm nghe tiếp câu chuyện.

“Hoàng Lan! Em biết rõ ngày ấy anh yêu em như thế nào! Tại sao em lại chọn Tuấn chứ không phải anh?”

Nghe Bác Hùng nói vậy không hiểu vì sao trong lòng tôi cũng sinh ra một phần cảm thông, thì ra trước đây bác ấy cũng từng yêu mẹ,

“Anh nhắc lại chuyện cũ làm gì! Chúng ta đều đã có gia đình, con cái cũng đã lớn cả rồi!”

Tôi cảm thấy tự hào về mẹ.

Đột nhiên bác Hùng tiến đến sát ôm lấy hai bờ vai của mẹ, tôi giật mình một lần nữa, toan bước ra nhưng chợt nghe mẹ nói:

“Em rất tôn trọng anh! Xin anh giữ thể diện một chút!” Mẹ gỡ tay bác ấy ra, quay sang phía bên cửa kính.

Tôi có cảm giác bác Hùng không phải người tốt như chúng tôi vẫn thường nghĩ, nhưng nếu tôi xuất hiện ngay bây giờ có khi nào sẽ khiến mẹ khó xử hơn không?

Bác Hùng có vẻ điềm tĩnh lại ngồi xuống ghế, xoay xoay ly rượu vang ở trong tay nói:

“Sáu năm rồi anh vẫn mong có một chỗ đứng trong tim em....! Thực ra không phải anh thừa tiền cho Tuấn vay để trả nợ, công việc ở công ty anh dạo này cũng rất khó khăn, bất động sản thì đóng băng, anh cũng đang rất cần tiền”

Bác Hùng dừng lại nhìn về phía mẹ tôi tiếp:

“Anh nói thẳng vào vấn đề luôn, anh vẫn có thể duy trì mà không cần đến số tiền đang cho gia đình em vay với một điều kiện: Em phải trở thành bồ của anh!”

Bác ấy đã lật ro vấn bài của mình, tôi những tưởng mẹ sẽ tức giận nhưng khi mẹ quay lại tôi thấy hai hàng nước mắt đã ngân đầy:

“Anh làm em thất vọng quá! Hóa ra tình bạn ba mươi năm giữa chúng ta anh cũng không coi ra gì! Tất cả nhưng gì anh làm sáu năm qua thực chất chỉ là vì muốn chiếm đoạt em, muốn trả thù Tuấn đúng không?”

Lời nói của mẹ mỗi lúc một mạnh mẽ, bác Hùng đã dừng việc xoay ly rượu vang đỏ, mắt không rời khỏi khuôn mặt thống khổ ấy, ngay cả tôi cũng chưa bao giờ thấy mẹ giận như thế.

Mẹ nói xong bụng mặt khóc chạy thẳng xuống lầu, tôi thấy phản xạ cũng vội quay mặt đi, có lẽ mẹ quá buồn nên khi chạy qua cũng không phát hiện ra tôi. Dù sao như vậy cũng tốt, nếu mẹ nhìn thấy tôi lúc này không biết mẹ sẽ như thế nào.

“*Hoàng Lan! Hoàng Lan...*” Bác Hùng ngồi lặng ở đó một lát mới gọi với theo.

Ngoài trời đang mưa, tự nhiên thấy lo lắng cho mẹ, đặt vội bó hoa xuống bàn gần đó, tôi vội đi xuống tầng một.

Xuống đến nơi đã không thấy mẹ đâu, khoác qua cái áo bạt mùng tở, cũng không thêm cái cúc, tôi phóng xe ra ngoài trời mưa.

Đường phố gió lạnh cùng với mưa bụi phẩy phất vào mặt tôi, lang thang như thể chả biết đã bao lâu, cuối cùng cái cổng nhà thân thuộc cũng hiện ra. Tôi búng tỉnh mở cổng đi vội vào nhà xem mẹ đã về chưa.

Mùi thơm của cháo sườn với hành hoa tỏa ra đến tận ngoài hiên, tôi đoán chắc là mẹ đã về, tôi cẩn thận lau khô đầu và treo áo mưa bên hiên rồi mới vào nhà. Mẹ đứng là đang nấu cháo sườn heo, nhưng tâm trạng mẹ có vẻ buồn, nhìn mẹ tự nhiên tôi cảm thấy chạnh lòng, muốn đến an ủi mẹ nhưng không biết phải nói sao.

“Con đi làm về rồi đấy à!” Mẹ hỏi.

“Vâng ạ!” Tôi ngập ngừng trả lời.

Có vẻ mẹ không phát hiện có gì đó khác lạ ở tôi, dù thấy tâm trạng mẹ không tốt, tôi sợ đứng thêm một lúc nữa có thể tôi sẽ khóc không chừng, tôi vội chào mẹ lên phòng mình.

Bên ngoài trời mưa cũng đã bắt đầu tạnh, những ánh nắng yếu ớt chiếu xuống bóng cây hoàng lan trước cửa sổ phòng tôi. Tôi cứ miên man suy nghĩ về con người của bác Hùng, lo lắng không biết mẹ sẽ một mình đối mặt với chuyện này ra sao? Lại không hiểu vì sao bố có thể nọ nần đến hơn hai tỷ đồng.

Buổi chiều tôi được em Suong đặc cách cho vào phòng để làm nhiệm vụ “đóng thế” và “duyet”, tạm gạt những tâm tư rối bời, tôi bị mấy trò tình nghịch của em Suong khiến cho tư tưởng cũng thoải mái trở lại.

Ba giờ chiều bố đi làm về, bỏ lại cũng bị Suong lôi lên phòng “tập vai”. Mẹ tò mò lắm nhưng vẫn miệt mài chuẩn bị nồi lẩu ấm cúng dưới nhà, để mặc bốn người chúng tôi ra sức bị mặt.

Màn đêm rơi xuống phố, đèn vàng óng thay cho ánh mặt trời. Em Suong bắt mẹ dẫn sang mời cô Tâm Phương với Bảo Nhi. Cô Tâm Phương không sang chỉ có một mình Bảo Nhi xuất hiện.

Mở đầu buổi tiệc từ phòng em Suong, bố làm nhân viên hộ tống mẹ, mẹ bị bị mất dần lên cầu thang, vừa đi mẹ vừa cười nói:

“Anh từ khi nào lại nhieh mấy cái trò nghịch phá của hai đứa nó vậy?”

“Là anh bị lôi kéo thôi!” Bố trả lời.

Cánh cửa phòng hé mở với tiếng nhạc du dương, bố tháo chiếc khăn bị mất mẹ ra. Mẹ có vẻ quá bất ngờ, căn phòng trong ánh nền lung linh phát sáng, những ngôi sao nhỏ và vàng trắng khuyết trên tường cũng đặc biệt nhấp nháy. Tiếng hát thanh thanh vọng ra từ bộ loa bé nhỏ, chính là giọng hát của em Suong:

“*Bao ngày mẹ nóng, bao ngày mẹ trông, bao ngày mẹ mong con chào đời. Ấp trong đáy lòng, có chàng tiếng cười của một hài nhi đang lớn dần...*”

Mẹ đưa tay lên miệng, xúc động sắp rơi lệ, em Suong đang đứng múa sau chiếc ri đó, lúc chiều có xem qua cảnh này nhưng giờ xem lại tự nhiên tôi vẫn toát lên một cảm giác lâng lâng khó tả. Con bé này quá là nghịch ngợm, nhưng suy cho cùng thì nó cũng thật đáng yêu.

Bảo Nhi kéo cái ri đỏ. Con bé từ trong mặc chiếc váy voan màu trắng như công chúa bước ra trong tiếng hát:

“*Mẹ chợt tỉnh giấc, và mẹ nhìn thấy hình hài nhỏ bé như thiên thần. Tiếng con khóc òa, mắt mẹ lệ nhòa, cảm ơn vì con đến bên mẹ...*”.

Em Suong bước đến gần vào lòng mẹ, nó cũng có năng khiếu diễn xuất quá trời, cái trò nũng nịu này cơ bản ngày nào nó chả làm với mẹ. Bố đứng ngoài vỗ tay quá trời, xít nữa thì đã quên mất đoạn phải phối hợp.

“...*nhìn cha con, cha đang rất vui, giọt nước mắt lăn trên khóe môi.*

Con hãy nhìn kia, cha đang khóc vì con...”

Lúc đầu chỉ nói là phối hợp, ai dè bố cũng rơi nước mắt thật. Mẹ thì khỏi nói, từ đầu tới cuối mẹ vẫn để hai tay che miệng, hai mắt thì rung rung lệ vì hạnh phúc. Cho đến tận khi khúc nhạc ngừng hẳn mẹ vẫn đứng lặng ở đó, phải đợi đến khi chúng tôi ủa ra thì nhau tặng quà thì mẹ mới hết ngạt nhiên.

Sau tiết mục trình diễn nghịch ngợm và cảm động của em Suong, cả nhà phi xuống với nồi lẩu của mẹ, chúng tôi trò chuyện rôm rả đến gần mười giờ đêm, tôi mới xin phép bố mẹ đưa Bảo Nhi về nhà cô ấy.

Trời đêm lơ mờ những ánh sao xa tít, cảm tưởng như gió mùa Đông Bắc đã vừa đi qua. Hai chúng tôi ngồi lại bên chiếc ghế đá dưới gốc hoàng lan trò chuyện rất lâu, chốc chốc Bảo Nhi lại cười.

***

Ở trên ban công mẹ với bố vẫn đứng dưới gió đông theo dõi cuộc trò chuyện của chúng tôi. Trong đầu có chút bồn khoăn bố hỏi mẹ:

“Em lo lắng chuyện gì à?”

“Thực sự em không thích con bé!” Mẹ trả lời.

Bố có vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

“Anh thấy con bé rất tốt mà!”

“Em không nói là con bé không tốt, em quý nó như con gái em. Chỉ có điều nó quá vô tư, nó chưa hiểu được cuộc sống này nhiều cạm bẫy như thế nào. Hoàn cảnh của chúng ta khác xa con bé, hai đứa chúng nó ở bên nhau liệu có hạnh phúc không?”

Bố không nói gì thêm, bời lẽ mọi chuyện xảy ra như bây giờ lớn thuộc về bố. Bố cứ nhìn mãi về hai cái bóng nhỏ nhỏ dưới đèn phố của hai chúng tôi, cuối cùng khẽ nói với mẹ:

“Em đã nói với con chưa! Anh sợ nó sẽ sốc đấy!”

Mẹ róm rệ:

“Tất cả cũng là tại anh, nắm đó anh nhất quyết đem nó sang ông bà ngoại, để đến bây giờ một người làm mẹ như em cũng không có cái quyền quyết định!”

Bố ôm lấy hai bờ vai gầy của mẹ, muốn nói một lời xin lỗi nhưng không sao thốt ra được. Mẹ hít một hơi dài nói:

“Em tính sau giờ bố sẽ gọi người bán ngôi nhà đi...”

(1) Tên gọi hồi còn nhỏ của em Suong

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nụ hôn dưới mưa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Trong chương có cảnh nhạy cảm, yêu cầu trẻ em dưới 13 tuổi không đọc)

Cuối cùng sau mấy ngày gió mùa Đông Bắc cũng qua đi, trời đêm Hà Nội lại trở về cái không khí se se mát thật là dễ chịu. Đêm nay trăng sáng hơn mọi ngày, mây trời miên man qua những mái nhà cao ốc. Nhớ lại bảy năm trước khi tôi đến đây, nơi này vẫn còn dư âm một khu phố trầm cô thì nay cái không khí náo nhiệt cũng đã chen vào.

Đạo này tôi nghĩ làm ở quán cơm vì lịch học khá bất thường, tôi chọn vài việc khác không bị quỹ thời gian tác động nên tôi vẫn có thể cùng Bảo Nhi trốn đi ăn bánh và trà đá bên đường. Có những buổi nói chuyện đến quên cả thời gian, mỗi đêm khi về đến trước bóng cây hoàng lan chào tạm biệt cô ấy trong đầu tôi lại nảy sinh một ước muốn... nhưng cuối cùng tôi lại chẳng biết phải làm sao. Bảo Nhi nhìn tôi chăm chú, không biết là cô ấy có đoán ra được suy nghĩ trong đầu tôi không?

Buổi chiều hôm nay tôi về sớm hơn mọi ngày, mẹ vẫn miệt mài nấu bữa tối cho cả nhà, mẹ chỉ kịp quay ra nhìn tôi cười. Tôi cất vội đồ lên phòng rồi xắn tay áo vào giúp mẹ, thấy tôi như vậy mẹ còn bảo:

“Con trai gì mà về đến nhà là xắn vào bếp với mẹ!”

Tôi cười trả lời:

“Không sao mà mẹ! Con trai thì cũng phải biết nấu vài món, không lẽ cả đời bắt mẹ nấu cho ăn sao?”

Mẹ không nói thêm, dường như có suy nghĩ gì đó đang dằn vặt trong lòng mẹ, tôi chợt nhớ đến câu chuyện ở quán Dạ Lan hôm trước, tôi cảm thấy chạnh lòng thương mẹ lắm sao.

Mẹ khẽ đưa mắt lên nhìn tôi, dừng lại một lát mẹ nói giọng buồn buồn:

“Phong à! Có chuyện này mẹ muốn nói với con!”

“Vâng ạ!” Tôi đáp theo quán tính, sau đó lại cảm thấy lo lắng.

“Mẹ muốn hỏi ý kiến con về việc bán ngôi nhà này đi?”

Tôi bàng hoàng đứng lặng ở đó, còn chưa biết phải trả lời mẹ ra sao. Ngôi nhà gắn với cuộc đời của ông bà ngoại, của cả tuổi thơ ấu của tôi với biết bao kỉ niệm vui buồn, nhưng giờ đây nó đúng là cứu cánh duy nhất cho hạnh phúc gia đình tôi, bán ngôi nhà đồng nghĩa với việc chúng tôi có đủ tiền để trả nợ bác Hùng, và bác ấy cũng không còn lý do để tiếp cận và uy hiếp mẹ.

“Sao mẹ lại hỏi con chuyện này?” Tôi hỏi chủ yếu là tránh né cảm xúc ghen ngào trong lòng mình.

“Dù gì con cũng là chủ căn nhà này! Đương nhiên là mẹ phải hỏi ý kiến con rồi!”

Mẹ vẫn nhìn tôi, hẳn là mẹ cũng đoán ra cảm xúc đang nảy sinh trong lòng tôi.

“Mẹ cũng không muốn bán nó đi! Nhưng hiện giờ mẹ thật sự không còn cách nào...”

“Con hiểu mà!” Không muốn mẹ thêm buồn, hoặc phải có nói ra những điều ẩn sâu trong lòng tôi chen vào. “Con thì không sao! Chỉ lo em Sương sẽ...”

Tôi cảm thấy nghẹn nghẹn ở cổ cũng không nói được hết câu, cứ cúi gằm mặt xuống cố che giấu đi cảm xúc, đầu sao trong lòng tôi cũng kéc lên một hy vọng cho cuộc sống mới của chúng tôi.

“Còn chuyện này nữa mẹ muốn nói với con...” Mẹ nhìn tôi dò la ý tứ.

Tôi bất giác ánh mắt của mẹ, linh cảm của tôi dường như đã đoán được ra điều mẹ sắp nói, hẳn là mẹ thấy khó xử lắm khi chuẩn bị nói ra điều này.

“Mẹ muốn nói về chuyện con với Bảo Nhi...” Không để mẹ thêm khó xử tôi nói trước. “Con biết mẹ không thích Bảo Nhi, đúng là cô ấy có côi cha từ nhỏ, lại được mẹ chiều chuộng, tuy bên ngoài có đôi chút không hiểu chuyện, cũng không phải người phụ nữ đảm đang nhưng... con yêu cô ấy mẹ ạ!”

Tôi nói một hồi chặn hết lời của mẹ, mẹ không biết phải nói sao đành cứ đứng đó nhìn tôi.

“Ăn sâu trong cái vẻ ngoài bình tĩnh của cô ấy là một cô gái mạnh mẽ và lương thiện, con hiểu và tin cô ấy! Con xin lỗi mẹ!”

Mẹ không nói được gì, đứng chết lặng nhìn tôi hồi lâu, tự nhiên tôi cảm thấy mình có lỗi với mẹ. Tôi cúi xuống đáp:

“Con về phòng đây!”

Tôi đi lên cầu thang mẹ còn gọi với theo:

“Phong này... Phong!

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, mở cửa trốn trong phòng đến lúc ăn cơm tôi mới chịu ra ngoài.

***

Thời gian chúng tôi sống vui vẻ trong căn nhà cũng trôi qua thật nhanh, thoáng cái mùa đông sáu lĩng cũng đã trôi về cuối. Mẹ cũng không nhắc lại chuyện của tôi và Bảo Nhi, tôi cứ nghĩ là trong lòng mẹ đã đồng ý.

Cuối cùng cũng đến ngày gỗ ông nội. Bình thường gia đình tôi cũng chỉ tổ chức một mâm cơm đơn sơ, nhưng lần này mẹ lại chuẩn bị khá tươm tất, chiều nay mẹ đi mua nhiều món sơ chế, tôi hỏi qua mới biết ngày mai nhà tôi có thêm vài khách đặc biệt. Tôi giúp mẹ xếp vài món thực phẩm vào tủ lạnh, mẹ đứng đó nhìn tôi về mặt có chút rạn rờ nói:

“Ngày mai mẹ muốn giới thiệu với con một người! Chắc là con quen đấy...!” Mẹ nói chừng húng.

Tôi đoán là khách trong quê nội nên chỉ mỉm cười hỏi mẹ:

“Con mời cả Bảo Nhi qua mẹ nhé?”

Mẹ không nói, tôi chợt cảm thấy buồn. Hai người phụ nữ tôi thương yêu nhất trên thế gian này lại không vui vẻ làm sao tôi vui được chứ.

Buổi sáng hôm sau, Mẹ và Bảo Nhi chuẩn bị cơm từ giữa buổi sáng. Nhìn Bảo Nhi luống cuống vụng về trong việc chuẩn bị nguyên liệu sơ chế tôi vừa thấy tội vừa thấy dễ thương, tôi cũng nhào vào hướng dẫn, cô ấy tò mò như cô học trò chăm chỉ.

“Mẹ mời nhiều khách lắm sao anh!” Bảo Nhi có vẻ hồi hộp. “Em cảm thấy lo lắng!”

“Chắc là các bác ở quê ra, đều là người nhà cả em đừng lo quá!” Tôi an ủi.

Bất chợt nghĩ đến câu nói nửa chừng của mẹ hôm qua khiến tôi cũng bản khoăn tự đặt câu hỏi giống như Bảo Nhi lúc này.

Chiếc Jaguar quen thuộc dừng trước cổng nhà, tôi và Bảo Nhi đang ở ngoài sân cùng tròn mắt nhìn nhau. Hôm nay anh ta ăn mặc có vẻ lịch thiệp nhã nhặn, đang loay hoay đi lại với chiếc điện thoại sau khi bước ra khỏi xe.

“Tôi đã đến là cậu không phải đến rồi!” Bó vừa trả lời điện thoại vừa bước từ trên nhà xuống.

Hoàng Nam nhìn thấy bó chá hiểu vì sao khuôn mặt anh ta hớn hờ quá độ:

“Em không biết nhà thầy lại ở đây!” Hoàng Nam kính cẩn đáp từ ngoài cánh cửa.

Hai đứa tôi tròn miệng, trời đất quả là chật hẹp quá độ, anh ta thế nào lại là học trò cưng của bó tôi cơ chứ. Đương nhiên Nguyễn Hoàng Nam này cũng không phải mặt dày, anh ta có vẻ ái ngại khi đi qua tôi, có lẽ vì cái bắt tay bỏ dờ hôm trước, tuy là tò vò về làm ngơ chào hỏi qua quýt nhưng mặt anh ta cũng đã đỏ lên.

Tôi là chủ nhà không lẽ nào lại bụng dạ hẹp hòi, tôi đứng dậy sau khi Hoàng Nam vừa đi qua tôi:

“Chào anh! Chúng ta lại gặp nhau rồi!” Tôi chào đưa bàn tay ra.

Hoàng Nam cũng vừa đến, không thể từ chối lòng tốt của tôi, anh ta đưa tay ra bắt lấy tay tôi ngượng ngừng chào lại.

“Chuyện hôm trước thật xin lỗi cậu!”

“Không có gì!” Tôi liếc nhìn đã thấy Bảo Nhi đang tùm tùm cười.

“Hai anh em quen nhau rồi sao?” Bó hỏi.

Hoàng Nam đang còn ảm ờ, tôi chữa cháy.

“Vâng cũng mới thôi bó ạ!”

Bó cười nhìn Hoàng Nam, bó có vẻ khá quý anh ta, vẫn không ngừng trách:

“Tôi đã đến là không phải đến rồi!”

Hoàng Nam chào tôi và Bảo Nhi rồi vội theo bó vào trong phòng khách. Chúng tôi còn chưa hết ngạc nhiên ngoài cổng đã có một chiếc xe con khác, người đàn ông bước ra từ trong xe khá béo tốt, nụ cười hiền hậu. Vừa mới xuống xe giọng ông ấy đã vang vang ngân vào nhà:

“Ông bạn già, tôi ra thăm ông đây!”

Bó tôi nghe giọng nói này tự nhiên cũng phần chần vội bước ra mở cổng. Nhìn kỹ ra một chút tôi nhận ra là bác Tùng, trước đây làm công an huyện, nhà ở gần nhà tôi trong quê. Tôi vội đứng lên cùng bó ra chào bác Tùng, Bảo Nhi cũng theo sau tôi.

Ngoài xe còn có hai người con gái, một người tuổi trung niên tôi đoán là vợ bác Tùng. Nhưng có lẽ người làm tôi kinh ngạc hơn cả chính là cô gái xinh đẹp có mái tóc đen dài óng ả Trần Phương Thảo. Bảo Nhi hình như có gì đó hơi lo lắng, tôi thì đứng ngây ra. Phương Thảo đi qua còn cười ranh mãnh với tôi.

Cô ta... cái chuyện điều tra danh tính làm quen chính là cô ta chơi tôi. Cô ta là...

“Thảo... La... Sát!” Không tự nhiên tôi buột miệng thốt ra.

Phương Thảo khẽ nhăn mày nhắc:

“Cậu thù dai thật đấy! Có mỗi một lần bắt xách cặp đến trường năm lớp 1 mà đến giờ vẫn gọi mình là La Sát!”

Mọi người đồng loạt cười khiến tôi mặt đỏ chín. Em Suong ở trên nhà vừa chạy xuống, thấy Phương Thảo nó liền quần lấy, mọi người vào cả trong nhà, chỉ còn lại tôi với Bảo Nhi chằm chằm theo sau.

Vị khách đặc biệt mà mẹ nói có khi nào là Thảo? Tôi bắt đầu thấy lo lắng, Bảo Nhi nín lấy tay tôi, mây trời cũng dần bay lên cao.

Phương Thảo vốn là bạn học cùng lớp với tôi từ năm lớp 1 đến lớp 4, sau cô ấy chuyển lên học trường trên huyện, còn tôi đến năm lớp 6 thì ra ở với ông bà ngoại. Hoàn cảnh đặc biệt của gia đình khiến tôi không gặp lại cô ấy kể từ đấy, ai có thể ngờ được cái con bé tính quái ngày nào giờ lại cao trên một mét sáu, và nhìn đoan trang đến vậy.

Chuyện của chúng tôi cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài việc hồi nhỏ suốt ngày bắt nạt nhau và... có một lời hứa hẹn của hai ông bạn thân. Không lẽ mẹ lại định thực hiện cái lời hứa hẹn suông của bó và bác Tùng.

Được lắm...

Tôi trầm nghĩ và nhìn theo mái tóc dài đang tự do tung tăng đi trước.

Lần nào cũng là cô bắt nạt tôi...

Bảo Nhi đứng bên cạnh khẽ kéo tay tôi hỏi:

“Chuyện bắt xách cặp đi học là sao hả anh?”

Tôi đỏ chín mặt, càng cảm thấy ngại ngùng, giờ cả người tôi yêu cũng biết câu chuyện xấu hổ này, ngượng nghịu tôi trả lời:

“Không có gì? Em đừng nghe cô ấy nói bậy?”

Biết là tôi đang xấu hổ nhưng mà cô ấy cũng không nhìn được cười, nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là tôi ngây thơ quá mức, làm gì có ông bố công an nào lại đi điều tra nhân sự cho con gái mình làm quen.

Bữa cơm trưa hôm đó cả nhà ngồi quây quần trong phòng khách. Tôi ngồi sát Bảo Nhi, Phương Thảo cũng ra ngồi cạnh tôi, cô ấy còn chơi trò quan tâm gấp thức ăn cho tôi. Thực ra trong lòng tôi vẫn còn ảm ức, và lại cũng không muốn mọi người phải công hiếu làm nên cũng không thêm gấp trả. Tôi gấp thức ăn cho Bảo Nhi còn cười chế giễu cô ta.

Hoàng Nam ngồi cạnh Phương Thảo, anh ta đành phải làm nhiệm vụ phục vụ thay tôi. Bữa cơm đang vui vẻ thì em Suong lại giờ chứng tỏ mò, nó chống đũa xuống bát, tùm tùm hỏi mẹ:

“Mẹ ơi, hồi nhỏ chị Thảo hay bắt anh Phong xách cặp đi học à?”

Câu hỏi của em Suong khiến cả nhà lại được một trận cười quay cả sang nhìn hai đứa bọn tôi, không ngờ Phương Thảo mặt cũng ửng đỏ vội nói:

“Cô ơi, cô đừng kể! Con xấu hổ lắm!”

Hoàng Nam nhìn về phía em Suong cười trừ:

“Nhìn ánh mắt của bé Suong hiện giờ thì chắc là phải kể rồi!”

Suong hớn hờ gật đầu lia lịa.

“Anh... anh nhớ đấy!” Phương Thảo quay sang đe Hoàng Nam.

Cả nhà lại cười ồa, mẹ nhìn em Suong rồi quay sang phía chúng tôi nói:

“Chuyện từ hồi hai đứa học lớp 1...”

... Trong phòng khách chỉ còn lại trong tiếng cười nói của mọi người. ...

***

Sau bữa cơm bác Tùng và bố ngồi đàm đạo trong phòng bố, mẹ và vợ bác Tùng ra ngoài mua đồ lưu niệm. Hoàng Nam cũng chưa về còn đang đứng trên ban công tíu tít hỏi chuyện em Suong nhà tôi. Chả biết con nhóc nói cái gì mà hần phút chốc lại cười rất khoái trá. Thu xếp xong vài thứ ngổn ngang, không thấy Bảo Nhi đâu, tôi lo cô ấy buồn vội vã đi tìm.

Ngoài sân sau, bên bức tường phủ kín một giàn hoa sứ quân tử, Bảo Nhi có vẻ ưu tư nhưng vẫn chăm chút tưới nước cho mấy gốc dây hoa lớn. Tuy không gọi việc nội trợ nhưng Bảo Nhi lại có một trái tim nhạy cảm, thích quan tâm và chăm sóc cho cây cối, động vật. Mỗi lần sang nhà tôi chơi, hoặc qua nhà bạn bè hay người quen, nếu thấy những gốc cây đã khô đất là cô ấy lại tự đi lấy nước tưới. Quen cô ấy bấy năm nay, đây cũng là một trong những tính cách mà tôi say mê nhất ở cô ấy.

Nắng nhạt nhòa, bên dưới giàn quân tử là vô số những hoa nắng kết chùm, Phương Thảo xuất hiện phía sau tự lúc nào, chợt lên tiếng.

“Chào Nhi!” Cô ấy cười không tự nhiên.

Bảo Nhi quay lại thân thiện:

“Em chào chị!”

Phương Thảo không nhìn trực diện, giấu đi chút ganh tị nói:

“Nghe Suong nói em là bạn gái Phong!”

Bảo Nhi hai má ửng hồng tủm tỉm cười không đáp, với Thảo có lẽ đó đã là câu trả lời, cô nhìn quanh hỏi tiếp:

“Chắc Nhi hay qua đây lắm nhỉ?”

“Chỉ thỉnh thoảng thôi ạ!”

Phương Thảo khẽ lấy hơi, hai hàng chân mày nhíu lại:

“Bảo Nhi này...”

Ngữ khí có vẻ khách khí, Bảo Nhi quay sang bắt gặp ánh mắt có chút thách thức của Phương Thảo cũng dừng lại, nhưng vẫn im lặng.

“Em nghĩ sao nếu chúng ta trở thành tình địch?”

“Tình địch?” Bảo Nhi một thoáng do dự, cười nhẹ đáp: “Em không nghĩ vậy đâu!” Cô ấy trở lại với công việc tưới hoa của mình.

“Anh Phong và chị đã từng có hôn ước đấy!” Phương Thảo cố nhấn mạnh.

Bảo Nhi cười tự nhiên:

“Vâng, hôn ước từ hồi mới học lớp 1!” Lời nói có chút ý châm chọc.

“Chuyện này Phong cũng kể với em sao?”

Phương Thảo không chịu thua tiếp:

“Em biết sao chị lại thi vào cùng lớp anh Phong không?”

Bảo Nhi dừng cánh tay nhỏ nhắn đang tưới hoa, một lần nữa quay lại nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Phương Thảo. Hơi trầm nhưng là đủ kiên nhẫn và dứt khoát:

“Em nghĩ là vì chị cũng yêu anh Phong!”

Thái độ khiêu khích và thẳng thắn của cô gái này khiến Phương Thảo có vẻ bực dọc, cô ta ít tuổi hơn mình, hơn nữa còn là *kẻ đến sau*, không kiên nhẫn được hỏi lại một câu:

“Em nghĩ em mạnh hơn chị sao?”

“Không! Vì em tin tưởng anh ấy!” Câu trả lời từ trong trái tim Bảo Nhi như đóng một cái đinh vào sự kiêu hãnh của Phương Thảo. Bên khu vườn nhỏ nhắn của căn nhà, trong hoa nắng đang bung nở hẳn là có thể xảy ra một cuộc chiến tranh lạnh.

***

“Bảo Nhi...” Tim mãi ở trong nhà không thấy Bảo Nhi đâu, lo lắng tôi gọi.

Tôi chợt nhớ là Bảo Nhi thích chăm sóc mấy bụi hoa và cây cảnh bên ngoài vườn sau. Mở cửa thò nguyên cái đầu ra, tôi đã nhìn thấy cô ấy đang đẹp như bông hoa diên vĩ với chiếc váy màu tím nhạt tỏa ánh sáng dịu dàng bên giàn hoa quân tử. Không kìm lòng được tôi mau miệng nói:

“Hóa ra là em ở đây...”

Tôi thậm chí đã không nhìn thấy Phương Thảo ngay phút đầu tiên, giờ thấy hai người lại đứng nhìn nhau có vẻ nghiêm túc quá, tôi cười xen vào giữa:

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Kể chuyện hồi bé của anh đấy!” Bảo Nhi ôm ồ.

Tôi đưa tay lên xoa gáy, trong lòng hơi băn khoăn không hiểu là lại nói chuyện xấu gì của tôi nữa. Bảo Nhi treo chiếc bình tưới cây bên giá dây leo quân tử rồi đi vào nhà. Tôi đi theo cô ấy, tôi thích nhất là đi theo sau cô ấy.

“Phong! Em có chuyện muốn nói với anh!”

Giọng của Phương Thảo có vẻ nghiêm túc, cô ấy còn xưng em. Thực sự là tôi không quen với kiểu xưng hô này, linh cảm câu chuyện có gì đó không ổn, tôi kiểm soát từ chối:

“Đề lúc khác đi! Phong đang bận lắm!”

Bảo Nhi dừng lại nghiêm khắc nhìn tôi.

“Anh nói chuyện với chị ấy đi!”

Cánh tay sau gáy của tôi vô thức rơi xuống, là Bảo Nhi đang giận sao? Nhìn kỹ lại trong đôi mắt long lanh của cô ấy tôi hiểu là mình nên nghiêm túc hơn. Đứng lại trên khoảng vườn nhỏ bé, tôi nhìn theo cô ấy.

“Anh không hỏi lý do tại sao suốt một năm học cùng mà em vẫn không nhận anh sao?” Phương Thảo hỏi từ phía sau.

Tôi cảm nhận trong giọng nói của cô ấy là sự trách móc, mười năm tôi không gặp lại cô ấy, những kỷ ức cũng nhạt nhòa theo năm tháng. Thực lòng tôi cũng cảm thấy có lỗi khi đã không nhận ra Phương Thảo, nhất là khi cô ấy lại coi trọng hồi ức giữa hai chúng tôi như vậy.

Nhưng mọi chuyện đang trở nên phức tạp hơn, mẹ lại muốn Phương Thảo trở thành bạn gái của tôi. Tôi không thể không đứng về phía Bảo Nhi, lạnh lùng tôi trả lời:

“Thực ra chuyện ấy cũng không còn quan trọng nữa! Chúng ta ngày xưa đã từng là bạn bè, giờ cũng vẫn là bạn bè đúng không?

Tôi nhìn Phương Thảo, cô tỉnh lập lại hai lần chữ bạn bè. Hai mắt cô ấy bắt đầu đỏ lên, hai vai cũng khẽ run run. Tôi hoảng quá đứng bần thần không biết phải làm sao. Tôi vốn nghĩ Phương Thảo không phải người dễ bị xúc động như thế, lần đầu tiên nói chuyện với tôi bên dưới tán cọ trong trường, cô ấy tỏ ra là người rất mạnh mẽ.

...

Người duy nhất chứng kiến toàn bộ câu chuyện của ba chúng tôi chính là cái ghế đứng trên ban công tầng hai này giờ.

Hoàng Nam tần bô đi xuống phòng khách, Bảo Nhi đang nghiêng mặt áp má trên mặt bàn, đôi mắt long lanh đượm buồn thả hồn mình vào cốc nước lọc trong veo phía trước. Ngay cả sự xuất hiện của Hoàng Nam lúc này cô cũng không hay biết.

“Cần anh giúp gì không?”

Bảo Nhi không quay lại, dậm dậm trả lời:

“Không ạ!”

Hoàng Nam không nói thêm, hần bước thẳng ra phía cửa vườn sau.

...

Chiếc cửa kính mở bung ra, tôi hơi ngạc nhiên vì đó là Hoàng Nam. Anh ta bước qua chỗ tôi đang đứng chết lặng chỉ nhìn tôi một cái, đi chậm một bước... rồi bước nhanh hai bước, tóm lấy cổ tay Phương Thảo:

“Cô đi theo tôi!”

Anh ta cũng chẳng để Phương Thảo kịp phản ứng cứ thế mà kéo tay cô ấy đi. Hành động bất thường này của anh ta khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, cứ tròn miệng đứng nhìn hai người khuất sau lối đi bên hiên nhà.

“Cái anh này buồn cười thật! Mau bỏ tay tôi ra...” Tiếng Phương Thảo kéo néo vọng lại.

“Đau...”

Chiếc Jaguar lướt gió thổi bay những chiếc lá khô trong con ngõ nhỏ, tôi còn đứng nguyên đó tự cười mình, thì ra là hai người họ đã quen nhau từ trước rồi, vậy hóa ra mọi chuyện đều là tôi biết sau cùng.

Còn lại một mình, đứng dưới giàn quần tử chứa chan đón nắng chiều, tôi chợt thấy nhớ ông ngoại, nhớ bà ngoại, nhớ những ngày thơ ấu chơi đùa và lớn lên cũng Bảo Nhi trong khu vườn nhỏ này.

Mấy hôm trước khách xem nhà cũng đã đến, dù biết là chẳng còn cách nào nhưng tôi vẫn cảm thấy chạnh lòng. Chỉ vài ngày nữa căn nhà này mãi mãi chỉ còn trong ký ức của chúng tôi.

Bầu trời trong lòng tôi cao vút, mây cũng sâu hơn, tôi cứ đứng đó mãi, lòng nặng trĩu.

Vài giọt nước mưa rơi xuống mặt khiến tôi trở về với thực tại, tâm tư chẳng biết sao vẫn còn nặng nề, tôi đứng im dưới cơn mưa đang trút xuống. Từng giọt... từng giọt rơi ướt tóc, ướt xuống vai áo, tôi cảm thấy lạnh.

“Anh sao thế?” Bảo Nhi chạy ra đứng cạnh tôi dưới mưa lo lắng hỏi.

Ánh mắt cô ấy tinh khôi và ấm áp.

Phải, cô ấy chính là cuộc sống của tôi.

Lúc này, dưới cơn mưa lạnh ngắt, chỉ cần có cô ấy đứng đây thì cả bầu trời đã trở nên ấm áp.

Nước mưa rơi xuống ướt đôi môi đỏ thắm, kiểu điểm của cô ấy. Mái tóc ánh vàng bóng bĩnh đã xẹp xuống vì ướt nước mưa, chiếc váy tím như cánh hoa diên vĩ cũng ướt sũng bám vào từng đường cong trên cơ thể cô ấy. Không hiểu sao tôi cũng không cảm thấy lo lắng, hai tay tôi nắm nhẹ lấy hai cánh tay của Bảo Nhi mắt nhìn sâu vào trong mắt của cô ấy. Sức nóng của cô ấy truyền vào tôi hình như đang bốc hơi giữa làn nước...

Cả bầu trời là màu hồng nhạt, mưa rơi như những khúc nhạc thiên thai. Tôi cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên môi cô ấy một nụ hôn. Bảo Nhi không tránh né, làn môi anh đào lại ngậm nhẹ vào môi tôi. Đầu óc quay cuồng, lúc này thứ duy nhất mà tôi cảm nhận được chính là vị ngọt man mát, thơm nồng trên môi cô ấy.

Cảm giác này, giây phút này như đang thăng hoa trong đầu tôi. Toàn thân nóng rực, tôi vòng tay ngang eo Bảo Nhi siết chặt cô ấy trong lòng mình... môi vờn ở trên môi... thò gài không còn giá trị...

...

Ngoài cổng chiếc Jaguar đã đỗ đó từ lúc nào, những sắc đỏ trên khuôn mặt đoan trang của Phương Thảo cũng đã hiện lên khi nhìn thấy cánh tượng ở bên trong.

“Sao anh còn không vào ngăn họ lại! Tất cả đều là tại anh đấy!” Cô ấy nói với Hoàng Nam.

Khuôn mặt anh ta có vẻ đắm chiều suy nghĩ, mắt cũng tránh né nhìn thẳng về phía ấy, nhưng tuyệt nhiên vẫn không nói câu gì. Phương Thảo biết là không thể nhờ vả anh ta được, thò ra một cái toan mở cửa bước xuống xe thì Hoàng Nam đã nắm tay giữ lại. Anh ta nghiêm mặt nói:

“Nếu cô muốn thất bại thì cứ xuất hiện trước mặt cậu ta lúc này.”

“Tại sao?” Phương Thảo khựng người lại hỏi:

“Hiện giờ cô có làm gì cũng không thay đổi được thế cuộc đâu! Nghe tôi đi...”

Phương Thảo còn ảm ức nhưng cũng đành ngồi lại, chiếc Jaguar lặng lẽ lùi vào trong mưa phố...

...

Cánh môi anh đào ngập ngừng lưu luyến rời khỏi môi tôi. Bảo Nhi áp trán cô ấy vào trán tôi cười mằn nguyện nói:

“Anh ướt hết rồi...”

“Chúng mình hóng mưa cho ốm luôn em nhé!”

“Anh thật là...!”

...

P/s: Đoạn tiếp theo nam chính và nữ chính làm gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tạm biệt hoàng lan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mưa chiều rơi vội vã, nhòa ướt kính chắn của chiếc Jaguar. Hoàng Nam và Phương Thảo vẫn ngồi lặng im không ai nói với nhau một lời nào. Hoàng Nam đương nhiên là không có gì để nói, về mặt hắn cũng trầm tĩnh khiến người ta chẳng thể hình dung được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Phương Thảo thể hiện sự buồn rầu rõ rệt, có vẻ như cô đang giận hờn với cả con mưa bất chợt này. Loay hoay với cảm xúc khó chịu ở trong đầu này giờ, liền quay sang Hoàng Nam tiếp tục trách móc:

“Là tại anh lười tôi đi nên mới xảy ra chuyện như thế!”

“Cô..!” Hoàng Nam gắt: “Biết vậy sao cô không xuất hiện sớm hơn?”

“Anh gắt cái gì chứ!” Phương Thảo cắn môi, hai bên chân mày chùng xuống, đôi mắt trầm tư, khẽ nói: “Ai ngờ được cái tên lạnh lùng vô tâm ấy lại có người thích cơ chứ!”

“Hừ, máu thuẫn nhì? Không phải cô cũng đang thích hắn sao?” Hoàng Nam nói giọng khinh khinh.

Quay ra nhìn làn nước tràn trên tấm kính chắn ca bô, như chợt nhớ ra điều đang thắc mắc hắn quay lại hỏi:

“Rút cuộc là vì điều gì mà các cô lại thích cậu ta đến thế?”

“Tôi không biết!” Phương Thảo trả lời hồn nhiên: “Chỉ nhớ là hồi xưa anh ta rất đáng yêu!”

“Hồi xưa? Là hồi lớp 3 hay lớp 4?” Hoàng Nam hỏi giọng giễu cợt.

Phương Thảo không nhìn hắn, tiếng mưa thao thức chảy về trong quá khứ, cô mặc nhiên đáp:

“Có thể lớp 3... mà cũng có thể là lớp 4. Tôi chỉ nhớ là hồi đó anh ta rất đẹp!”

“Loạn thật! Bây giờ trẻ con lớp 4 cũng biết thích trai đẹp.”

Thực sự không quan tâm tới thái độ của người đàn ông ngồi cùng xe với mình, nhưng những lời nói của anh ta cũng khiến cô phải suy nghĩ. Cô không biết sức mạnh nào từ người đàn ông kia lại thôi thúc cô quyết tâm thi vào cùng lớp với anh ta. Chỉ biết là trong suốt mười năm không gặp hình ảnh của anh ta luôn tồn tại trong trái tim nhỏ bé của cô. Ngày nhập trường mắt cô nóng ran, tay cứ giữ ở trước ngực như sợ trái tim sẽ nhảy ra ngoài. Cô mặc bộ váy mà cô lựa chọn cả một mùa hè, chạy đến trước mặt anh ta mỉm cười tươi tắn. Cô cứ nghĩ anh ta sẽ lập tức nhận ra cô, xúc động mà ôm cô vào lòng. Vậy mà... anh ta vẫn đứng im đó, mặt lạnh như băng không chút cảm xúc, anh ta không nhận ra cô, cũng chẳng thèm nói với cô một câu “*Chào bạn!*”...

Anh ta đi qua cô như người dung nước lửa, cô đau đến mức chân chùng xuống không còn đủ sức lực để chạy tới kéo anh ta lại cho một cái bặt tay như cô đã dự định lúc ban đầu. Mười năm cái về mặt hiền từ của anh ta vẫn không hề thay đổi, chỉ duy sự vô cảm trong ánh mắt thì đã khác xưa.

Cô chờ đợi một ngày kỷ ức của anh ta về cô sẽ khôi phục, nhưng anh ta luôn đến trước giờ học năm phút và về ngay khi chuông reo năm giây.

“Tên vô tâm kia để xem đến khi nào anh mới nhận ra tôi!” Cô nói một mình và nhìn theo bóng anh ta khuất dần.

Chuyện đầu tiên mà cô nhớ về anh ta là một buổi chiều nắng óng ả của mười bốn năm về trước...

Bên cái xóm chày ồn ào của năm ấy là tiếng trống giục tan trường, những đứa trẻ nô nức tung tăng ra gặp bố mẹ đang chờ đón chúng.

Đứng dưới tán cây đa lớn xòa bóng mát ra đường để chờ hai đứa trẻ. Lê Phong vì bỏ đi dạy học tận tỉnh Hà Nội nên chưa có người tới đón, còn Trần Phương Thảo bố cũng đi làm trên huyện vì phải giải quyết một vụ gậy rối mà chưa kịp về. Trường học ở quê chỉ cách nhà một con đồng, ngày thường hai đứa quý ngày vẫn đi qua cả ngôi trường này. Phong làm về chứng chặc nói:

“Chúng mình về đi! Để anh đưa em về!” Số là hắn lớn hơn cô bé kia vài tháng, ở nhà lại hay bị trêu là có hôn ước nên vẫn thường ra dáng đàn anh.

Phương Thảo bĩu môi, khẽ giúi cái cặp cho hắn, lười nhác nói:

“Anh xách cặp cho em nhé!”

“Cặp của em mà, em tự xách đi!”

Phong vừa nói vừa nhìn sang, vẫn thấy Phương Thảo còn bĩu môi giúi thêm cái cặp sách mấy lần nữa. Cô bé nói:

“Mọi người nói sau này anh là vị hôn thê của em, em thấy bố cũng hay xách đồ giúp mẹ, bố anh cũng hay xách đồ giúp mẹ anh vậy nên anh xách cặp cho em đi!”

Còn có chuyện này nữa sao?

Phong đương nhiên rất khó chịu nhưng không biết phải cãi như thế nào, đành lúi húi xách cặp sách đi trước. Phương Thảo theo phía sau nụ cười ranh mãnh.

Nụ cười này theo sau cô suốt bốn năm học cùng Phong, tuy là sau này bất chúc theo lũ bạn cô không còn gọi Phong là anh nữa, nhưng trong trí nhớ của cô cậu ta luôn là một người tốt bụng, sẵn sàng giúp đỡ cô không cần lý do. Hình ảnh của cậu ta luôn đẹp như thế trong suốt mười bốn năm và...

...

“Này cô còn chưa chịu xuống xe...”

Chiếc xe đã quay về trước cổng nhà tôi, giọng Hoàng Nam nói khá to trên chiếc xe mui trần khiến cả tôi đang đứng trên ban công tầng hai cũng còn nghe rõ.

Mưa đã tạnh từ lâu, sau nụ hôn lẳng mạn của người Bảo Nhi đã ướt sũng nên tôi phải đưa cô ấy về nhà thay đồ. Cô Tâm Phương có vẻ không vui nên Bảo Nhi ở lại nhà luôn.

Mẹ tôi và mẹ Phương Thảo còn chưa về, Hoàng Nam vào chào bố tôi và em Sương rồi cũng về luôn. Chỉ còn lại một mình Phương Thảo đứng dưới sân, hai mắt cứ trần trụi nhìn tôi, đúng là cái anh mắt rầy giờ tôi cảm thấy có chút quen thuộc. Tôi tự cười mình, cũng thấy có lỗi một chút với cô ấy, chính cái ánh mắt hỗn dỗi này của cô ta đã khiến tôi phải nhường nhịn cô ta suốt bốn năm. Trong ký ức của tôi cô ấy vẫn như cô em gái Phương Thảo của cái ngày cô ấy giúi cặp sách vào tay tôi.

Phương Thảo đứng đó một hồi lâu vẫn dùng cái về mặt đó nhìn tôi, bất quá tôi cũng dùng ánh mắt thách thức nhìn lại. Chẳng thể ngờ cái nhìn đó của tôi lại khơi dậy sự tức giận trong lòng cô ấy.

Nắm chặt hai nắm tay, bước chân không lưỡng lự, cô ấy đi xuyên qua phòng khách, rồi cầu thang, đi thẳng lên ban công tầng hai. Tôi thất sắc, tinh thần cổ trắn tỉnh đón nhận một một đợt phản công...

Tôi vừa quay lại còn chưa kịp phản ứng gì...

Bốp...

Tôi xa xầm mặt mày. Là cô ta vừa tát tôi một cái đau điếng, mà là tát thật, tát thật đấy. Tôi còn chưa kịp định thần, toan mắng cho cô ta một trận về cái hành động phi lý và dối xù bạo hành với nam nhân thì đã nghe những âm thanh rắc rắc thốn thốn.

Híc... híc... hu... hu... huhu.

Cô ta khóc, khóc thật, bằng chứng là đang chảy nước mắt. Tôi thần người, đầu óc còn đang ong ong.

Cô khóc cái gì chứ? Vô lý đánh con nhà người ta rồi khóc là xong à?

Tôi mới chỉ kịp nghĩ còn chưa nói ra được. Nhìn cô ta khóc cũng tội nghiệp quá trời. Tôi vốn là người yếu đuối, ngày xưa cũng như vậy, mỗi lần cô ta không đồng ý là khóc nhè, cuối cùng thì tôi cũng phải đánh chiều ý. Lần này dù bực bội đến sôi máu tôi cũng không thể mắng cô ta được nữa lời.

“Anh đúng là cái đồ vô tâm!” Phương Thảo vừa mắng tôi vừa nức.

Lạch cạch...

Tiếng cửa công mở, mẹ tôi và mẹ Thảo cũng vừa về đến. Tôi giật thót mình, Phương Thảo vẫn còn đang thút thít, giờ để mọi người nhìn thấy chẳng phải sẽ nghĩ tôi bắt nạt cô ta sao? Tôi ghì giọng nói

“Mẹ tôi về rồi đấy! Cô nín đi được chưa?”

Nói dứt lời tôi cũng cất bước đi vội, thực ra là tôi không muốn bị liên lụy, đánh bỏ qua cho cô ta một cái tát không rõ nguyên do ấy.

Phương Thảo cũng ngừng khóc khẽ lấy tay áo gạt lệ trên má, tôi dừng lại ở cửa quay lại nhìn cô ấy từ phía sau một lần rồi quay xuống phòng khách.

Gặp tôi ở dưới phòng mẹ vẫn giữ niềm vui rạng rỡ trên khuôn mặt. Tôi lịch sự chào mẹ của Phương Thảo và hỏi han xã giao vài việc trong quê. Phương Thảo cũng vừa xuống đến nơi. Cô ấy vừa mở miệng chào thì mẹ đã ân cần nắm lấy tay, hỏi chuyện vô cùng thân thiết.

Oán niệm trong lòng tôi lại dâng trào, chỉ thiếu nước nói với mẹ. “*Cô ta vừa mới đánh con trai mẹ đấy!*”

Mà mẹ cũng thật quá đáng, chưa bao giờ mẹ nắm tay Bảo Nhi của tôi thân thiết như thế.

***

Sau hôm trở về từ quán Dạ Lan, ông Hùng lập tức đã trở mặt bắt gia đình tôi phải thanh toán số tiền nợ và lãi gần ba tỷ đồng. Mẹ gọi người đến xem nhà vì cũng không còn cách nào khác, nhưng chẳng hiểu là vì vận đen bám lấy gia đình tôi hay là vì lý do nào khác mà khách đến xem nhà đều trả giá chỉ bằng một nửa giá trị thực của căn nhà. Cuối cùng bố mẹ cũng đành phải nhắm mắt bán ngôi nhà đi. Sau này tôi mới biết thì ra cũng chính là do ông Hùng đã cố tình khống chế, tung tin xấu với những người đến xem nhà để hạ giá, và cũng chính ông ta đã cho người tới mua lại căn nhà của chúng tôi.

Ngày cuối đông năm ấy, mọi người lục đục chuẩn bị đón tết, con gia đình chúng tôi lục đục chuẩn bị chuyển nhà. Tiền bán nhà chỉ đủ trả nợ và mua một ngôi nhà nhỏ ở ngoại thành cách trung tâm hà nội gần bốn mươi ki lô mét.

Tôi nhất là em Suong, nó buồn rầu thủ thỉ dọn những cánh sao phản quang bé nhỏ gắn trên phòng mà không dám khóc. Lần đầu tiên tôi cảm thấy Suong đã lớn, đã biết thông cảm với những khó khăn của gia đình.

Tôi mở cửa, rón rén bước vào phòng, lặng lẽ xếp mấy cuốn tập và mấy bức ảnh vào chiếc hộp cát tông giúp nó. Em Suong không quay lại, bờ vai nó nặng trĩu, hẳn là nó đang khóc, tôi sợ nếu tôi an ủi nó sẽ òa khóc nên cứ giả vờ như không nhìn thấy gì cả. Xếp thêm vài cuốn truyện tranh nó yêu thích vào trong hộp, tôi khẽ nhắc đề an ủi:

“Anh đến nhà mới rồi, tuy không được rộng lắm nhưng vẫn có một phòng nhỏ xinh dành cho em!”

Vật áo lau ngang má, nó ngán ngát trả lời:

“Vâng ạ!”

Hai cái bím tóc vẫn khẽ run run, tôi nhìn mà không kìm lòng được.

“Anh còn một số đồ ở phòng chưa dọn xong!” Tôi lấy cớ để đi ra ngoài.

“Vâng!” Suong chỉ trả lời có một câu.

Tôi rào bước nhanh ra khỏi phòng, khẽ khép cánh cửa lại, đứng lặng ở đó một lúc lâu, trong phòng có tiếng nức nhe của em Suong. Tôi không chịu được nữa nước mắt cũng vô thức mà rơi ra.

Ngoài trời gió lạnh thổi từng cơn, tôi thu hai vật áo Jacket buồn bã trở về phòng. Cẩn thận xếp mấy tấm ảnh chụp chung với Bảo Nhi vào chiếc hộp gỗ thông nhỏ rồi bỏ vào giữa và li đồ kéo xuống dưới phòng khách. Chúng tôi chỉ mang theo vài món đồ đặc biệt yêu, tư trang và kỷ vật của ông bà ngoại nên bố mẹ đã chuẩn bị xong hết cả. Em Suong vẫn còn ở trên phòng, có thể con bé đang thút thít khóc một mình. Tôi toan đi lên gọi thì đã thấy nó kéo chiếc va li nhỏ xiu và lúi thia mấy cái hộp ra cửa phòng. Con bé không khóc nhưng hai mắt đã đỏ hoe. Tôi vội chạy lên đỡ cho nó. Mẹ im lặng vội vã mang đồ ra chiếc xe ba gác đang chờ ngoài cổng. Tôi biết là mẹ cũng đang cố giấu đi nước mắt.

Tôi và bố phụ em Suong chuyển đồ ra xe. Từ sáng đến giờ tôi không thấy Bảo Nhi sang, tôi đoán là mẹ cố ấy lại cảm không cho sang. Đạo này ngoài những lúc gặp ở trường tôi và Bảo Nhi không còn được tự do nói chuyện ở nhà như hồi trước nữa.

Bóng hoàng lan che rợp góc phố heo hút bé nhỏ, tôi ngược mắt nhìn về phía ban công nơi Bảo Nhi đang đứng lặng ở đó, tay trái khẽ bịt miệng, gió đông cuốn bay mái tóc bông bênh. Cô ấy đang khóc.

Tôi không cảm lòng được, cổ cúi xuống bỏ chiếc vali của em Suong lên sau chiếc xe ba gác.

“Anh chị còn đồ gì nữa không?” Chủ lái xe hỏi me.

“Không chú ạ! Phần chú đợi lâu quá!” Mẹ ại ngại đáp lời.

“Không sao, nhà anh chị chuyển đồ thế này là còn nhanh, tôi thường đi chở cho mấy nhà chuyển nhà, có buổi phải đợi cả nửa ngày!” Bác ấy đáp rồi nổ máy.

Em Suong còn chưa lên xe, nó đứng lặng nhìn vào ngôi nhà thân thuộc của chúng tôi hai mắt đỏ hoe lại tiếp tục rơi nhòa lệ. Tôi mếch nó lên xe, nó ngoan ngoãn dựa vào lòng mẹ, cánh tay áo giờ len khẽ lau nước mắt.

Tôi ngoai về phía ban công nhà Bảo Nhi đã không thấy cô ấy đứng ở đó nữa, chắc cô ấy không chứng kiến được cảnh này nên đã vào phòng, gục xuống gối mà khóc. Tôi khẽ cắn môi nhìn lên bóng hoàng lan quen thuộc.

Tôi còn chưa kịp lên xe đã nghe tiếng cồng sắt bên nhà Bảo Nhi mờ tung ra, bất giác quay lại thì chính là Bảo Nhi. Cô ấy từ trong nhà chạy thẳng đến ôm chầm lấy tôi, nước mắt đã chảy tràn hai bên má, hơi thở nóng ẩm thốn thức. Bảo Nhi không nói được lời nào cứ ôm chặt lấy tôi. Tôi cũng không nhớ nổi là bố mẹ đang ngồi trên xe bên cạnh, liến vòng tay ôm chặt lấy cô ấy, chúng tôi đứng đó chẳng biết là đã bao lâu.

Ánh mắt Bảo Nhi là cả sự lo lắng bao trùm. Tôi cúi sát vai Bảo Nhi khẽ an ủi:

“Chỉ là bốn mươi cây số thôi mà! Chiều nào anh cũng sẽ đưa em về! Ba vạn buổi hoàng hôn nhất định anh không quên đâu!”

Bảo Nhi khẽ cười yếu ớt cho tôi an lòng, một xù rồi giọng lại nức nờ:

“Em yêu anh!” Cô ấy nhón chân để ôm sát tôi hơn.

Lần đầu tiên gặp cô ấy nơi này, cũng chính cái nhón chân che ô cửa cô ấy đã khiến lòng tôi xao động, hình ảnh ấy đã in đậm trong trí nhớ của tôi. Bấy năm cô ấy nhón chân và khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng gần gũi. Tôi ôm Bảo Nhi vào lòng nói bằng cả trái tim nồng nàn của tuổi hai mươi

“Anh yêu em! Bảo Nhi!”

Bác lái xe cũng không nỡ phá ngang giây phút lưu luyến của hai chúng tôi. Bên lái có Tâm Phương đứng khoanh tay dựa vào hèm cửa nhìn ra, cô ấy có vẻ buồn trầm mặc.

Gió đông thổi qua không biết đã bao xa...

...Chiếc xe ba gác xoạch xoạch băng vào trong làn gió lạnh buốt. Bảo Nhi vẫn chậm chậm bước theo đến khi tôi không còn nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô ấy nữa.

Mẹ ôm em Suong vào lòng, tâm trạng rồi bời, dường như không còn muốn nói chuyện của hai chúng tôi. Bảo Nhi chưa biết chuyện mẹ không thích cô ấy, tôi cũng không muốn cô ấy buồn nên chưa dám nói ra.

Bố cũng chìm sâu trong suy tư trầm mặc, có lẽ bố cảm thấy lòng mình nặng nề hơn ai hết. Những chuyện đã xảy ra hôm nay nguyên nhân đều bắt đầu từ sai lầm của bố. Bố cứ nhìn vô định về phía con đường phía trước, mái tóc lốm đốm hoa râm phất phơ bay trong gió. Tôi chạnh lòng dựa vào lưng bố mới cảm nhận thấy người bố đang khẽ run run.

Chiếc xe ba gác đưa gia đình tôi trở về miền quê yên ả, nơi xa vời với những sóng gió phố thị, và cuộc đời tôi sóng gió mới chỉ bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Yêu là phải tranh đấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm đông tĩnh mịch, cây hoàng lan buồn rầu đứng trong ánh đèn leo lét. Gió lùa xào xạc tán lá, luồn lách lên những vách nhà góc phố. Ánh sáng mờ trong hơi sương phản chiếu từ những viên đá lạnh lẽo lát trên vỉa hè càng khiến cho màu đen của đêm thêm phần cô độc. Bên cạnh chiếc cổng sắt nhỏ nhà Bảo Nhi treo một ngọn đèn huỳnh quang yếu ớt, dường như chỉ đủ thấp sáng cho chính bản thân nó.

Xuyên qua lớp cửa kính dày được che bởi lớp ri dỏ màu nâu đen có tiếng khóc thút thít của Bảo Nhi. Cô Tâm Phương đứng bên cạnh về mặt lạnh như tiền quát thêm vào:

“Từ nay mẹ cấm con qua lại với thằng đó, nếu con còn gặp nó mẹ sẽ nhốt con lại.”

Nước mắt ướt hai khóe mi, tiếng nấc dừng lại trong khoảnh khắc, Bảo Nhi lên tiếng:

“Mẹ đừng ép con, dù thế nào con cũng không bỏ anh ấy đâu!”

Không chờ mẹ phản ứng Bảo Nhi đã khóc nức nở bỏ chạy về phòng riêng, chỉ còn tiếng cô Tâm Phương bực tức quát:

“Con muốn làm mẹ tức chết sao?”

Rầm...

Cánh cửa đóng sầm lại.

“Tôi vất vả nuôi cô mười chín năm, bây giờ cô bảo hiểu tôi thế đấy hả?”

Câu hỏi vọng trong căn nhà, đáp lại chỉ là tiếng khóc mỗi lúc một lớn hơn.

***

Bình minh rạng rỡ như chiếc ô màu vàng cam xoay mình phía chân trời. Tôi băng nhanh từ nhà để xe về phía khoa. Chỉ còn mấy phút nữa đến giờ vào lớp, dạo này vì nhà xa nên tôi thường xuyên đến muộn. Chạy ngang qua dãy cọ mọc bên sân của khoa tôi ngạc nhiên vì Bảo Nhi đang ngồi bên ghế đá, cô lẽ cô ấy đang chờ tôi. Vội đến gần đã thấy hai mắt Bảo Nhi đỏ hoe, đoán là đêm qua cô ấy đã khóc nhiều, tôi ngồi xuống ghế tới an ủi:

“Mẹ lại mắng em phải không?”

Bảo Nhi không trả lời, bàn tay bé nhỏ đan lại, hai ngón tay cái khẽ cọ lên nhau, tôi biết là cô ấy đang rất bối rối, Ở bên cô ấy suốt bảy năm đây chính là thói quen của cô ấy mỗi lúc bối rối nhất. Tôi quên bằng chuyện vào lớp muộn, ngồi lặng im ở đó.

Gió đưa những chiếc lá khô bay ngang qua chân chúng tôi. Bảo Nhi bản thân lưỡng lự khẽ hỏi tôi:

“Anh cho em mượn tiền mua một chiếc xe đạp được không?”

Tôi hơi bất ngờ, chợt đoán ra là cô ấy không muốn phiền Hoàng Nam đưa đón mỗi sáng, tôi trả lời tự nhiên:

“Tất nhiên là được!” Tôi nhìn đôi mắt đỏ mọng xót ruột nói: “Em đừng lo lắng quá! Dần dần mẹ sẽ chấp nhận chuyện của chúng mình thôi!”

Câu nói của tôi vô tình khiến cô ấy tủi thân. Mắt đã rơm r lệ, nấc nấc nói:

“Em hiểu tính mẹ, mẹ đã nói là khó lay chuyển lắm! Nếu không quyết tâm mẹ sẽ không đồng ý đâu!”

Tôi sững người, chợt nhận ra lâu nay mình đã quá vô tâm, để một mình Bảo Nhi đối diện với khó khăn này. Trời trong xanh không một bóng mây nhưng lòng tôi lại đầy những gợn sóng:

“Tan học anh đưa em đi! Minh lên lớp thôi kéo bị cô bảo vệ bắt được hai đứa trốn học thì ngại lắm!” Tôi cố trêu để Bảo Nhi vui lên.

Bảo Nhi che miệng cười, cô ấy đi về phía khoa trong ánh nắng, tôi ngược nhìn bầu trời xanh thẳm rồi cũng trở về khoa.

... Buổi chiều hai đứa đi chọn mua xe đạp, Bảo Nhi muốn mua xe đạp thường, nhưng tôi cương quyết tìm một chiếc xe đạp điện đã qua sử dụng. Cô ấy có chút băn khoăn rồi cũng ngoan ngoãn theo sau tôi đi khắp chợ xe cũ. Đi chọn cả nửa giờ, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được một chiếc Mỏ Cha Alaska màu xanh ngọc còn khá mới. Bảo Nhi có vẻ thích chiếc xe, cô ấy đứng bên cạnh hết sở sở rồi lại lau lau. Tôi cười trêu:

“Từ bé anh làm xe ôm của em, rút cuộc em có biết đi xe không?”

“Em biết mà, em đâu phải tiểu thư đâu!” Cô ấy nghiêm mặt nhìn tôi.

Tuy Bảo Nhi nói là biết đi xe nhưng thật tình tôi cũng lo, từ hồi học lớp 6 đến giờ nếu không là tôi chở cô ấy đi về thì cũng là mẹ cô ấy đưa đón. Đường xá ở Hà Nội thì đông đúc, người cẩn thận nhiều nhưng người đi ẩu cũng không ít.

Lo lắng nhưng rồi cũng mỉm cười, tôi tự nhủ Bảo Nhi của tôi là người thông minh, chỉ vài ngày sẽ quen với nhịp giao thông khi tự mình cầm lái. Nhưng chuyện trước mắt bây giờ chính là phải làm sao tha chiếc xe đạp về nhà. Tôi đề nghị chở chiếc xe về nhưng Bảo Nhi có vẻ tự tin và háo hức. Đáng nhớ bé, cô ấy tự dắt chiếc xe đạp ra ngoài. Tôi đành cười đi lấy xe.

Và ở trên đường đúng là được một bữa cười no.

Bụp...

Cô ấy đâm vào tường trong ngõ, tuy là đã kẹp phanh giảm gần hết tốc độ.

...

Vù... ù...

“Con bé này đi đứng kiểu gì thế!” Một người đi đường la.

Tôi hú vía, chợt một quay sang cúi đầu xin lỗi hai ba lần. Nghiêm mặt toan không cho cô ấy đi nữa thì lại bị nụ cười say mê kia thuyết phục, đành chỉ còn biết nhấc:

“Em đi chậm thôi!”

Cô ấy gạt đầu la lẹ, tiếp tục thả tốc bay trong gió...

...

“Bảo Nhi!”

Cô ấy dừng lại bên trên vạch trắng đến hơn hai mét, quay đầu lại nhìn nhìn tôi thắc mắc, tôi nhìn mặt liếc sang cái đèn đỏ bên lề đường nhắc:

“Em vượt đèn đỏ rồi kìa!”

Cô ấy vội tụt xuống xe dắt lùi lại trước vạch trắng cười xi xòa, ngay cả chú công an đứng bên vệ đường cũng lắc đầu cười. Tôi cũng hết cách chỉ có thể nói:

“Thôi lát em đi sát sau anh nhé!”

“Vâng!” Cô ấy lập tức đồng ý, hẳn là vì sợ tôi không cho đi nữa...

Đèn đỏ thứ hai...

Bình...

Cô ấy tông vào xe tôi, tôi quay lại chỉ có thể mỉm cười. Trời mùa đông mà trên trán Bảo Nhi đã lấm tấm mồ hôi hẳn là đang căng thẳng lắm, Tôi chỉ sang quán trà đá vắng khách bên đường nhẹ nhàng nói:

“Minh qua đó nghỉ ngơi uống nước một chút nha!”

“Dạ!”

Chúng tôi rong xe lên và hè, mua hai cốc trà nóng uống cho ấm. Bảo Nhi hai tay cầm ly trà đang bốc khói nghi ngút, nhắm nháp một hai hớp, cố tình tránh né ánh mắt của tôi, hẳn là vẫn sợ tôi dỗi ý không cho cô ấy đi xe nữa. Tôi nghiêm nghị nhìn cô ấy một hồi lâu, cuối cùng cô ấy cũng quay lại cười trừ.

“Để mai anh đến đón em! Chứ em chưa tự đi một mình đến trường được đâu.” Tôi cương quyết.

Bảo Nhi không cố chấp nện tội tôi nữa, ánh mắt buồn man mác nhìn ra khúc sông uốn lượn bên cầu, rom róm nước mắt nói:

“Không được đâu, mẹ nói nếu mẹ bắt gặp anh đi với em mẹ sẽ nhốt em lại.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy, một thăm có màu xanh lục chen lấm tấm những điểm ủa vàng, nhưng là màu xanh vẫn vươn lên phía trên. Trong lòng cũng nảy sinh ra một niềm hy vọng, mỉm cười tôi báo:

“Em đừng lo lắng quá! Nhất định rồi mẹ sẽ đồng ý thôi.”

“Nếu mẹ nhốt em thật thì phải làm sao?” Bảo Nhi thực sự là rất lo lắng hỏi.

“Thì trèo tường trốn ra!” Tôi trêu.

Bảo Nhi phá lên cười...

“Anh này...”

“Phải rồi, anh định thuê trọ ngoài này! Trưa nay anh tìm được phòng rồi.” Tôi chuyển chủ đề để thay đổi không khí.

Bảo Nhi vui hẳn lên, dường như đã quên cả nỗi buồn đang trấn giữ trong đầu, hạ cốc trà xuống ngồi sát trước mặt tôi tò mò hỏi:

“Ở đâu vậy anh?”

Tôi cười bí hiểm còn cô ấy thì nhăn nhó thắc mắc. Vấn đề bụng sẽ tạo cho cô ấy một bất ngờ, nhưng hiện tại có vẻ là không được rồi, tôi đành chỉ tạo vẻ mặt nghiêm trọng nói:

“Chính là khu trọ đối diện với nhà em.”

“Ah ha ha...”

Cô ấy vòng tay cao cổ mừng rỡ hôn lên má tôi một cái. Cô ấy đúng là thích thú nhất khi nhìn vẻ mặt của tôi lúc này mà, nói vậy chứ những lúc đó là khi tâm-linh hồn tôi đều được dịp thăng hoa lên tám, chín tầng mây xanh đỏ tím vàng. Phải, Bảo Nhi của tôi là người mạnh mẽ như thế, chính sự mạnh mẽ đã thôi miên tôi suốt bảy năm qua.

Khu trọ này chỉ có hai tầng, thường được các bạn sinh viên đến thuê trọ. Tuy đối diện với nhà Bảo Nhi và nhà cũ của ông bà ngoại nhưng mặt tiền lại quay ra khác phố.

Hai hôm trước tôi có xin mẹ chuyển ra trọ ngoài Hà Nội, với lý do là để tiện việc học hành và đi làm thêm nhưng thực chất là để gần Bảo Nhi hơn mới là việc quan trọng nhất. Mấy ngày nay chỉ được gặp cô ấy loáng thoáng ở trường khiến đầu óc tôi trống rỗng, miên man tương tư chẳng làm được việc gì. Nếu Bảo Nhi biết tôi nhớ cô ấy đến như vậy không biết cô ấy sẽ nghĩ gì nữa?

Mẹ không được vui nhưng cuối cùng cũng chấp nhận cho tôi ra ở trọ, còn không quên dặn dò:

“*Khi nào rảnh mẹ sẽ ghé qua phòng con!*”

Nhưng cho đến tận bây giờ mẹ chỉ đến phòng tôi một lần, tôi hiểu tại sao và cũng không muốn mẹ phải nhớ lại những chuyện buồn đã xảy ra trong quá khứ.

...

Hoa nắng tán mát cuối trời, sau cùng Bảo Nhi cũng có vẻ quen với chiếc xe. Chúng tôi về đến nhà cô ấy khi phố cũng đã lên đèn. Cô Tâm Phương đang lo lắng đứng chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy tôi tức giận hình như đã che kín cả lo lắng.

Không thể cứ mãi né tránh tôi dừng xe đến trước cổng lễ phép cúi đầu chào:

“Cháu chào cô!”

“Cháu vào nhà đi cô có chuyện muốn nói!” Cô lạnh lùng bỏ vào nhà trước.

Tôi quay sang nhìn về mặt lo lắng của Bảo Nhi, cũng cố trấn tĩnh bước theo cô Tâm Phương vào trong nhà.

“Cháu ngồi xuống đi!” Cô Tâm Phương nhắc.

Tôi đoán chừng câu chuyện cũng dài, nên ngồi xuống ghé sỏ pha. Bảo Nhi đứng cạnh lo lắng bên tôi.

“Mẹ, là con nhờ anh ấy đưa về!”

“Không đến lượt con nói!” Cô Tâm Phương gắt.

Bảo Nhi phụng phịu rom róm nước mắt đứng lặng bên ghế.

“Cháu và Bảo Nhi nhà cô hoàn cảnh không phù hợp đâu, cháu buông tha cho nó được không?”

“Cháu...” Tôi không nói nên lời.

Câu hỏi của cô quá sốc so với dự liệu của tôi, phải chăng chính là vì tôi đã khiến Bảo Nhi phải chịu những thiệt thòi này. Nếu không phải là tôi mà là Hoàng Nam có lẽ cô ấy sẽ có một cuộc sống viên mãn hơn, không phải lo lắng đến cuộc sống thường nhật cơm áo gạo tiền, cũng không bị mẹ la mắng.

“Mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy! Con yêu anh ấy là tự nguyện...” Bảo Nhi nói trong tiếng rức, hai má ướt nhòa nước mắt.

“Con im ngay! Ở đây con không được phép nói!” Cô Tâm Phương quay sang Bảo Nhi quát.

Tôi dường dường là một nam tử, người tôi luôn bảo vệ suốt đời là Bảo Nhi. Dù rằng biết mình thất thủ nhưng tôi vẫn quyết tâm cắn chặt môi nói:

“Cháu biết hoàn cảnh của cháu không được tốt, nhưng cháu rất yêu Bảo Nhi, cháu xin được đem cả cuộc sống của mình ra để bảo vệ cô ấy. Xin cô hãy tác thành cho bọn cháu!”

“Cuộc sống của cậu sao? Cuộc sống của cậu thì có cái gì chứ! Bảo Nhi nó là đứa yếu đuối, đến khả năng tự tồn tại cũng không có, cậu tiếp tục ở bên nó chỉ khiến nó khổ thôi!”

Cô nói không sai, tôi thật sự chẳng có gì ngoài kỷ ức đẹp để về ông bà ngoại, một cậu sinh viên nghèo, phải làm thuê lấy tiền đóng học. Nhưng Bảo Nhi là sức mạnh và hạnh phúc duy nhất để tôi vượt qua tất cả. Tôi không thể, không thể nào rời xa cô ấy.

“Xin lỗi cháu không thể nghe theo lời cô!” Tôi trực diện cô Tâm Phương dùng cả sự can đảm mà nói.

“Bố cậu dạy cậu nói chuyện với người lớn như vậy sao? Mà phải rồi, một ông giáo có tiền sử nghiện ma túy thì làm sao có thể dạy cậu lễ giáo được chứ!” Cô chửi mĩa mai.

Tôi cảm thấy mình bị xúc phạm, Bảo Nhi vẫn khóc nức nở, tôi thương cô ấy nhưng sự tự ái trong thâm tâm trỗi dậy. Tôi khẽ nắm chặt bàn tay cố gắng kìm nén xúc động trả lời:

“Xin cô đừng xúc phạm đến bố cháu! Ông cũng vì bị người ta lừa gạt mới lâm vào hoàn cảnh đó thôi, hiện tại ông là người có trách nhiệm với gia đình, một người thầy đáng kính trọng, hơn là cái quái quỷ không đáng có ấy! Xin phép cô cháu về!”

Tôi đứng thẳng người, lăm lăm mà bước ra cửa, Bảo Nhi chạy theo sau tôi gọi lo lắng.

“Anh Phong... anh Phong...!”

“Con đứng lại cho mẹ!”

Tiếng cô Tâm Phương vọng ra đến ngoài hiên nhà. Tôi thấy lòng buồn thê thảm vội phóng xe vào trong đêm bỏ ngoài tai cả tiếng gọi của Bảo Nhi.

...

Tôi trở về trời mưa lâm thâm ướt đẫm cả chiếc áo khoác da. Tiếng còi xe ủa òa trong đầu, ánh đèn pha loáng thoáng trong suy nghĩ, miên man, trĩu nặng...

Tôi vút chiếc xe trước cửa lầu từng bước vào nhà, còi chiếc áo da treo qua loa lên móc áo, gục xuống chiếc giường gỗ bên phòng khách lặng im. Tôi thu mình lại trong chăn, buồn đến mức không muốn cựa quậy nữa. Mẹ từ trong phòng đã chạy ra đến nơi, nhìn thấy bộ dạng của tôi lo lắng vội chạy đến sờ trán xem có trúng gió không. Tôi lười nhác kéo chăn kín cái đầu ướt lấm rấm vì nước mưa hắt lúc đi xe nói:

“Con không sao! Con muốn nghỉ ngơi một chút, mẹ để mặc con đi!”

Mẹ đoán được chắc phải có lý do ghê gớm nào đó mới khiến tôi buồn như vậy. Mẹ không hỏi thêm, buồn rầu bỏ vào trong phòng. Con bé Suong bị đánh động cũng rón rén đi xuống ngồi trên đầu giường tôi, nó chỉ ngồi nhìn cái chăn trùm kín cũng không hỏi thêm câu gì...

...

Người ta thường nói “sau cơn mưa trời lại sáng” và sau màn đêm là ánh bình minh. Tôi thức giấc, nỗi buồn đêm qua đã vơi bớt tám chín phần, tự nghĩ thấy hóm hua mình hành động có chút nông nổi, hẳn là cô Tâm Phương có ý muốn chọc tức để tôi bỏ cuộc nên mới nói ra những lời như vậy.

Bật nước ấm tắm qua, tôi mang theo một số đồ dùng cần thiết xuống chào mẹ:

“Mẹ à, tối nay con ở lại chỗ trọ luôn, cuối tuần con về!”

Đôi mắt mẹ như muốn khóc, miệng như muốn can gián tôi đừng đi, nơi đó là thành phố với trăm ngàn xô bồ. Nhưng mẹ cũng chỉ lặng im không nói được thành lời, mẹ biết dù mẹ có nói thế nào cũng không ngăn cấm được trái tim đang nóng hổi của tôi.

“Nhớ không được bỏ ăn đâu đấy!”

Mẹ chỉ dặn có thế rồi quay mặt đi, tôi đứng nhìn sau lưng mẹ một hồi lâu, cuối cùng cũng dứt lòng mang đồ ra xe nhằm hướng mặt trời mọc mà đi.

Tôi đi sớm hơn mọi ngày vì còn phải mang đồ vào khu nhà trọ rồi mới đến trường. Trưa qua sau khi đặt cọc tiền nhà tôi cũng tranh thủ dọn qua căn phòng. Ở nơi này mở hai cái cửa sổ là có thể nhìn thẳng sang cửa sổ phòng của Bảo Nhi, vì lý do này mà tôi vô cùng thỏa mãn với căn phòng đủ tiện trợ có cao hơn nơi khác một chút.

Bật hai cái cửa sổ nhìn sang ban công rồi bóng hoàng lan, tôi bỏ điện thoại ra gọi cho Bảo Nhi.

“*Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...*”

Giọng trả lời tự động vang trên điện thoại, tôi lắc đầu lẩm bẩm:

“Chắc lại quên sạc điện thoại rồi đây mà!”

Ở dưới sân cũng không thấy chiếc Jaguar đỏ, tôi đoán Bảo Nhi chắc đã đến trường rồi. Bỏ đồ lên góc giường, tôi khoác ba lô phi xuống cầu thang cho kịp giờ vào lớp.

...

“*Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...*”

Đã đến giờ nghỉ trưa, tôi gọi mà điện thoại của Bảo Nhi vẫn không liên lạc được, qua bên khoa cũng không thấy cô ấy đâu. Tôi càng thêm lo lắng, không lẽ cô ấy bị mẹ nhốt thật sao?

Chiều trở về phòng trọ, tôi vội bật cửa sổ chờ đợi nhìn sang bên nhà Bảo Nhi. Trời đã tối, sao mặc dày trên đầu mà vẫn không thấy cô ấy mở cửa, điện thoại cũng không liên lạc được. Tôi dọn qua chỗ ngủ lần giường mệt nhọc thiếp đi.

...

Gió lạnh lùa qua khung cửa bỏ ngỏ đêm qua khiến tôi tỉnh giấc, trời đã sáng tự lúc nào. Tôi lao vội ra cửa sổ đứng đó cả nửa tiếng cũng không thấy Bảo Nhi đâu, buồn đến nao lòng tôi định bụng quay vào chuẩn bị xuống trường.

Mùi hương thoang thoảng bay qua làn gió mát lạnh, ánh sáng lung linh nơi ban công chờ đợi. Phải rồi, chính là cô ấy! Ngần ngợ quay lại, một ngày xa nhau mà tôi tưởng như mười năm đã trôi qua. Bên ban công Bảo Nhi mở cửa bước ra, nơi có ấy đứng gió đông xao xuyến làm tung bay chiếc áo khoác len lưới màu ghi xám trên nền áo sơ mi kẻ kẻ caro. Quần jean màu đen xoay trong ánh sáng, cô ấy lưỡng lự buồn nhìn sang phía nhà cũ của ông bà ngoại.

“Bảo Nhi!” Tôi gọi khe khẽ!

Cô ấy quay sang vừa mừng rỡ vừa bất ngờ, đáy mắt long lanh, miệng không khỏi thốt nên:

“Anh...!” Cô ấy vội bịt miệng lại chờ âm thanh tiếp theo không thoát ra, lại khẽ quay vào trong nhà để ý xem mẹ có nghe thấy không.

“*Mẹ nhốt em rồi!*” Bảo Nhi ra hiệu.

Cô ấy cổ ra hiệu vài thứ nữa nhưng tôi không hiểu chỉ mỉm cười, cơ bản nhìn thấy cô ấy là tôi đã thấy hạnh phúc rồi. Bảo Nhi nhàn mày, vào phòng lấy ra một tờ A4 ở trên ghi ba chữ to bằng bút dạ “Em nhớ anh!” tôi đọc mà hạnh phúc đến suýt khóc. Không cần tôi nói thêm cô ấy cũng hiểu là tôi nhớ cô ấy đến mức nào.

Cả ngày hôm ấy ở trường mà đầu óc tôi chỉ trống rỗng không nhớ là mình đã học được những gì nữa...

***

Trong phòng Bảo Nhi đang gói ghém đồ đạc, cửa phòng mở cô Tâm Phương tức tối quát ở ngoài vào:

“Con dám bước ra khỏi cửa thì đừng bao giờ trở về nữa!”

Bảo Nhi vừa khóc nức nở vừa gấp đồ, cô ấy thậm chí cũng chẳng biết nên mang những thứ gì, hờn dỗi khóa chiếc vali kéo ra ngoài phòng khách âm ức nói:

“Hạnh phúc của con do con lựa chọn, mẹ không thể mãi can thiệp vào cuộc sống của con được.”

Bảo Nhi đã ra đến cửa, vốn dĩ chỉ tưởng con bé dại mình không ngờ nó dám đi thật, cô Tâm Phương không nén nổi cơn giận tiến đến kéo chiếc vali lại, vừa đánh mạnh vào vai Bảo Nhi vừa khóc:

“Con bé hỗn láo này, mẹ đánh chết mày!”

Trong dáng hình mảnh mai nhỏ bé của Bảo Nhi là cả sự quyết tâm mạnh mẽ, dù rằng rất đau lòng khi thấy mẹ như vậy, cô ấy vẫn giật chiếc va li từ tay mẹ, quả quyết trả lời:

“Mẹ muốn thì cứ đánh con đi, chẳng phải mẹ hay đánh con lắm sao, khi mẹ say mẹ đánh, khi mẹ tức mẹ cũng đánh. Con không sợ, không phục mẹ!”

“Con không nghe lời mẹ sau này sẽ ân hận cả đời con biết không?” Cô Tâm Phương vô vọng nài giữ.

“Cho dù yêu anh ấy là sai, chỉ cần anh ấy không buông tay con, cả đời này con nhất định sẽ yêu anh ấy!” Bảo Nhi dùng tất cả sức mạnh từ trái tim nóng ấm nói với mẹ.

Cô Tâm Phương im lặng, ngồi bệt xuống nền nhà mà khóc. Bên ngoài tiếng cổng sắt đóng sầm trong đầu cô, đứa con gái mà cô yêu thương lo lắng lại cãi lại cô, bỏ cô mà đi vì một đứa con trai nghèo kiệt xác. Lòng tự trọng của cô bị xúc phạm, nhất định nó sẽ phải ăn hận mà quay về cầu xin cô. Cô nhìn theo bóng nó khuất dần sau tấm kính, lại càng khóc lớn hơn bởi khoảng trống cô đơn xung quanh mình.

***

Tôi lang thang trở về khu nhà trọ lúc trời đã xế tà, dắt xe vào trong sân đập vào mắt tôi là chiếc Mô Cha Alaska màu xanh ngọc dựng ngay ngắn ở dãy để xe. Còn chưa hết bất ngờ bác chủ nhà đã đi ra nói với tôi:

“Phong này, hồi chiều có cô gái đến hỏi thăm cháu. Chắc nó đang chờ cháu trên cửa phòng ấy.”

Là Bảo Nhi thật sao, tôi vội dựng chân chống xe lao thẳng lên phòng...

Một chiếc vali màu hồng nhạt nhỏ nhỏ, Bảo Nhi khuôn mặt ỉu rù ngồi đợi tôi bên cầu thang. Lòng tôi băng khuâng, hạnh phúc, niềm vui, nỗi buồn đan xen. Tôi bước chậm lại để nhìn rõ bóng hình cô ấy hơn, để xác định với mình là tôi không ảo giác, không phải đang nằm mơ.

Bảo Nhi nghe tiếng bước chân khe khẽ ngược mặt lên, cái nhìn đầu tiên khi thấy tôi cô ấy òa khóc lao thẳng vào lòng tôi. Cô ấy ôm chặt đến mức tôi cảm thấy nghẹt thở mà không dám kêu. Chờ cô ấy bình tâm tôi khẽ ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn thủ thỉ hỏi:

“Em chờ anh có lâu không?”

“Không!” Cô ấy phủ nhận.

Nhưng tôi biết là có...

“Mình vào nhà đi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sống chung 1.1

Đêm Hà Nội không yên bình, ngoài đường là tiếng ồn ào của xe cộ, của dòng người vội vã, của những khói bụi dờn và mưu toan sinh nhai. Tôi chỉ là một con gió bé nhỏ, dù có thổi qua ngăn con phố bay qua vạt cánh đồng thì cũng không thành bão được, nhưng dù mãi là con gió tôi cũng sẽ thổi mát cho Bảo Nhi.

Cánh cửa phòng hé mở. Bảo Nhi kéo cái va li màu hồng nhạt bước vào trong cánh cửa của cuộc đời tôi. Dù không muốn cô ấy và mẹ lại xảy ra mâu thuẫn, cũng không muốn nghe mọi người xì xào về cô ấy. Nhưng lúc này đúng là Bảo Nhi đang rất quyết tâm, tôi không thể cô ấy lại thất vọng cả về tôi nữa. Dừng lại ở bậc cuối cầu thang tôi nhìn theo như muốn in sâu đậm hình ảnh đó vào trong tim mình.

Suy nghĩ còn đang bồng bềnh, Bảo Nhi đột nhiên quay lại nhìn mặt tôi, bàn tay nhỏ nhắn đã che ngang sống mũi đọc đũa yêu kiều.

“Sao vậy?” Tôi hoảng hốt hỏi.

“Toàn mũi ẩm mốc thôi! Anh chưa lau nhà đúng không?”

Tôi đảo mắt nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra từ hôm qua do tâm tư rối bời nên mới chỉ dọn qua căn phòng. Ái ngại tôi đưa tay gãi đầu nói:

“Đúng là anh chưa dọn thật!”

Bảo Nhi nghiêm túc, làm vẻ mặt ghê gớm, những lúc như vậy tôi mới thấy cô ấy thật là đáng đá hết cỡ.

“Anh còn đứng đó, không lo phụ em dọn dẹp nhà đi!” cô ấy phũ phàng quát tôi.

Hơi lo ngại, tôi vội hạ cánh tay sau gáy xuống cười gượng gạo:

“Anh dọn là được chứ gì? Em có cần nghiêm túc như vậy không?”

Tôi phi ngay vào nhà sau nụ cười trong veo của Bảo Nhi, thủ một chiếc chổi nhựa, tay ba tay bốn quét trần và tường nhà còn bám đầy mạng nhện với bụi đất. Nói gì thì nói việc này tôi vẫn quá ư là cầu thả, bằng chứng là Bảo Nhi phải đi sau dọn dẹp lại tất cả. Thế mới thấy nam nhân như tôi dù có chăm chỉ đến đâu về cơ bản cần thận vẫn thua nữ giới.

“Mạng nhện bám đầy đầu em kia!”

“Đầu... anh mau gỡ cho em!”

Tôi trêu thêm vào:

“Có cả một con nhện to nữa.”

Bảo Nhi hoảng quá lao đến ôm chặt lấy tôi, cô ấy la thét thanh đến hàng xóm cả khu trọ còn giật mình. Chỉ thiếu nước bên nhà cô ấy cửa kính nếu không đóng kín chắc cũng nghe rõ:

“Mau bắt cho em!”

“Ha ha ha!”

“Anh đều nha!” Bảo Nhi dấm mạnh vào ngực tôi, hai má hồng che lấp cả ánh sáng.

“Không có!” Tôi phản đối.

“*A Hèm!!!!*” Một anh phòng bên thấy chúng tôi ồn quá liền háng giọng.

“Suyt...” Tôi để tay lên môi cô ấy ra hiệu im lặng.

Bởi hồi anh đào hồng đỏ, ấm ấm và ướt át làm ngón tay trở của tôi nhũn ra, tôi ngần ngại đứng lặng nhìn cô ấy như một sinh vật đẹp đẽ từ hành tinh khác vừa lạc đến trước mắt mình.

“Mình còn chưa lau nhà đó anh!” Cô ấy nhắc dấy trách nhiệm.

Tôi tỉnh mộng, cảm chiếc chổi trên tay cô ấy tự tin nói:

“Để anh phụ em lau nhà!”

Tôi tự tin cầm cái chổi chạy quanh nhà, chà mấy chốc đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Hồi còn sống cùng ngoại tôi gọi nhất là việc này, ngoại cũng luôn tự tin vào năng lực của tôi.

Tôi trao trả cây chổi lau nhà tự hào nói:

“Em thấy anh xuất sắc không?”

“Anh lau như vậy làm sao mà sạch được!” Cô ấy phũ phàng rủa bỏ công sức của tôi kia.

Tôi nghiêm túc hỏi:

“Em chắc chắn lau sạch hơn anh không?”

“Cam đoan là hơn, anh đi lấy nước đi!” Cô ấy nói như ra lệnh.

“Cái này anh làm được!”

... Cuối cùng cuộc chiến dọn nhà cũng kết thúc tốt đẹp. Chiến binh dũng cảm Bảo Nhi được tuyên dương và tôi quyết định liên hoan một buổi lẩu vịt bên hồ Tây để ca tụng chiến công này.

Giỏ mang theo hơi lạnh thổi về từ phía mặt hồ cũng không làm giảm đi không khí ấm cúng trong quán lẩu đơn sơ bên đường. Không mái che, không biển áp phích nhấp nháy nhưng những quán lẩu vỉa hè với cái biển “Lẩu 145k” vẫn luôn luôn nhộn nhịp.

Tôi và Bảo Nhi ngồi chiếc bàn xa nhất sát với mặt hồ, từ nơi này có thể nhìn thấy hàng ngàn ngọn đèn chiếu sáng từ phía xa, những tia sáng lấp lánh ẩn hiện trên làn sóng nhấp nhô của hồ Tây trong đêm thật khiến lòng người ta xao xuyến. Hơi ẩm từ nồi nước dùng xua tan cả mùa đông, hương thơm bay thành làn khói trong ánh sáng. Bảo Nhi có vẻ rất dỗi sau trận chiến dọn nhà, cô ấy ăn ngon lành khiến tôi có cảm giác như cô ấy thuộc về cuộc sống phong sương của tôi đã từ rất lâu.

Hơi nóng càng khiến hai má cô ấy thêm ửng hồng trong ánh đèn neon màu vàng cam chiếu xuống từ những ngọn đèn đường. Bảo Nhi chốc chốc lại cười tươi tắn nhìn tôi:

“Anh không ăn ăn hết giờ!”

Tôi cười hồn nhiên, nhìn cô ấy ăn cũng đủ no rồi. Trên sắc mặt xinh tươi đã không còn vẻ lo lắng như lúc gặp tôi, tôi khẽ gọi chuyên:

“Bảo Nhi à!”

“Sao anh!” Cô ấy nghiêng mặt ra vẻ tò mò.

“Em bỏ nhà đi mẹ sẽ lo lắng lắm đấy!”

Về mặt Bảo Nhi lập tức trở về với nỗi buồn nặng trĩu, tôi tự trách mình đã làm hỏng cuộc vui hiện tại, còn chưa biết phải khuyên nhủ cô ấy tiếp ra sao, Bảo Nhi đã nói:

“Mẹ không đồng ý em sẽ không về!”

“Dù sao cũng không được đâu! Em làm như vậy sẽ khiến chuyện của chúng ta càng thêm khó khăn thôi!”

“Anh không cho em ở cùng thì em sẽ thuê phòng riêng ở ngoài! Nhất định em không về!” Bảo Nhi cương quyết.

“Thôi được rồi, ở thì ở, anh đâu có nói không cho em ở! Ăn thêm chút nữa đi, ăn nhiều một chút...”

Bảo Nhi thật là dễ vui, cô ấy liền cười ngầy. Bây giờ niềm vui của chúng tôi vẫn rất đơn giản. Người ta vui vì có cuộc sống sung túc nhà lầu xe hơi, vui vì thăng quan phát tài, còn chúng tôi có nhau đã là niềm vui lớn nhất rồi.

Sau buổi “liên hoan” tôi đưa Bảo Nhi đi xuống Lăng Bác xem lễ hạ cờ(1).

Những thảm cỏ xanh mượt được ánh đèn công suất cao chiếu sáng rõ như ban ngày, sinh động đến từng cọng lá. Cũng sắp tới thời điểm làm lễ hạ cờ, dưới cái lạnh của gió đông đứng bên cạnh hai chúng tôi có vài đôi trai gái đang ôm nhau rất lãng mạn. Tôi thấy mình cũng lên lang mạn một chút. Đứng phía sau lưng, vòng tay qua cổ tôi giữ cô ấy trong lòng rất chặt, ghé miệng sát tai nói:

“Cho anh ôm một lúc nha! Lạnh quá!” Tôi lấp lếm.

Cô ấy huých nhẹ khuỷu tay vào ngực tôi chỉ cười không nói. Còn tôi, tôi thấy mãn nguyện lắm, ngược lên nhìn trời đêm cao vời vợi thầm nghĩ “giá cứ là mùa đông mãi như thế này”.

Lễ hạ cờ nhanh chóng kết thúc, trên sân rộng mọi người cũng bắt đầu ra về, Bảo Nhi cũng hơi run, có lẽ cô ấy lạnh vì chỉ khoác chiếc áo gió mỏng. Tôi cởi chiếc áo da bên ngoài khoác lên vai cô ấy thủ thủ:

“Mình đi dạo một chút rồi về thôi em!”

Bảo Nhi không trả lời, hai má hồng hồng khẽ gật đầu.

Lượn vài vòng rồi mới trở về phòng trọ, nhìn qua cửa sổ thấy nhà Bảo Nhi cũng tắt đèn, chắc cô Tâm Phương đã đi ngủ. Tôi giục Bảo Nhi gọi điện về nhưng cô ấy không chịu mở máy, tôi đành bắt cô ấy lấy máy tính của tôi nhắn facebook cho mẹ.

Căn phòng dần dần bao trùm không khí căng thẳng, tôi giả vờ đọc mấy cuốn tài liệu bên bàn học, liếc sang vài lần vẫn thấy Bảo Nhi ngồi bên chiếc Laptop, hình như cô ấy cũng không làm gì ngoài việc nhìn vào màn hình. Định nói nhưng lại không biết nói gì tôi đành quay về với quyển sách, thực sự là tôi không có tâm trạng để đọc bất cứ thứ gì lúc này.

“Bảo Nhi này, muộn rồi anh nghĩ chúng ta nên đi ngủ...” Tôi định nói mai phải đi học nữa nhưng thấy cô vẻ hơi thừa nên dừng lại.

“Em cũng nghĩ vậy... nhưng mà em chưa tắm...” Cô ấy đáp ứng.

“Có bình siêu tốc đấy! Để anh đun nước cho em!”

Mặt tôi đỏ gay gắt, vội quay đi hứng một bình nước. Bảo Nhi lục lọi va li quần áo tìm đồ của cô ấy hồi lâu, mặt ngốc nghếch quay lại nói:

“Chết rồi em quên mang đồ ngủ!”

Tôi không nhận ra sự khác biệt lắm, con trai phong trần như tôi thì mặc đồ gì ngủ mà chẳng được. Vặn vẹo trong đầu một hồi cũng nhớ ra Bảo Nhi chỉ mang theo mấy bộ đồ hiệu thường mặc, mà những món đồ này vốn không thể mặc đi ngủ được.

“Hay em mặc tạm đồ của anh vậy!”

“Rộng lắm em sợ không vừa!”

“Chỉ là mặc đi ngủ thôi mà!” Tôi trả lời hồn nhiên.

Bảo Nhi không thắc mắc nữa, cô ấy cầm chiếc áo sơ mi bằng vải thô kê ka rô vào phòng tắm, tôi trở về bên chiếc máy tính tranh thủ làm vài việc vì lúc này bị cô ấy chiếm dụng.

Đánh xong một chương đề cương cho đề tài lịch sử của mình, liếc nhìn đồng hồ cũng đã gần ba mươi phút mà Bảo Nhi vẫn chưa tắm xong. Giống tai nghe cũng không có tiếng nước chảy, tôi bần khoản gọi:

“Bảo Nhi, em tắm lâu thế!”

Trong nhà tắm vẫn không có chút động tĩnh, Bảo Nhi cũng không trả lời làm tôi bắt gặp lo lắng, tôi gõ cửa gọi liên tiếp:

“Bảo Nhi! Bảo Nhi...!”

“Được rồi... em ra bây giờ!”

Cô ấy trả lời làm tôi thờ phứ, thấy mình rõ là ngốc nghếch, đang toan trở về cắt cái máy tính chuẩn bị đi ngủ thì cô ấy bước ra với vẻ vừa ngỡ vừa mắc cười.

“Ha ha!” Tôi bật cười rõ là vô duyên.

Bảo Nhi lờm tôi liền chui tọt vào nhà tắm đóng chặt cửa lại nói vọng ra:

“Đã nói là rất rộng không vừa mà!”

“Thôi được rồi, không sao hết. Anh còn tưởng là có chuyện gì nữa, em trốn trong đó là vì cái áo à? Ha ha!”

“Anh còn cười...”

“Không cười nữa, em ra đi!” Tôi nín thở nhìn cửa.

Bảo Nhi hé cửa bước ra, tôi còn sợ mình không nhìn được cười nhưng ảm muội mà nói cô ấy thật quyến rũ.

“Còn nhìn nữa!” Cô ấy phồng má.

Tôi cười trừ xóa bỏ tạp niệm trong đầu đi chuẩn bị một chỗ tuốt tất dưới đất ngủ lưng ngù. Bảo Nhi có vẻ áy náy cô ấy thu chiếc chân vào lòng nhỏ nhẹ nói:

“Anh lên giường ngủ đi, dưới đó nhiều muỗi lắm!”

Tôi nhìn quanh suy nghĩ một lát thấy cô ấy cũng có lý, liền treo lên nằm ở sát mép giường. Lúc này là mười một giờ ba mươi, tôi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ...

Đây có lẽ là ngày duy nhất yên bình giữa hai chúng tôi.

... Sáu giờ ba mươi phút sáng, chuông điện thoại báo thức kêu inh ỏi. Tôi cựa cựa trong cái chăn ấm áp còn chưa muốn dậy. Tay đặt lên thứ gì đó rất “mềm mại”.

A...A...a...

Bảo Nhi hét lớn khiến tôi tỉnh ngủ hoàn toàn, giật mình mặt đỏ như gấc tôi vội thu tay lại, nhìn cái về mặt phụ nữ của cô ấy tôi cương quyết trấn áp.

“Tôi qua em cũng sờ bụng anh mà!”

Cô ấy lườm tôi quát:

“Em được nhưng mà anh không được!”

“Còn có chuyện vô lý như vậy sao?” Tôi cần nhấn.

Đó mới chỉ là những chuyện “vãi vãi” nhỏ nhỏ. Chân lý đầu tiên tôi nhận ra khi Bảo Nhi ở cùng là con trai nên “kiên nhẫn khi chờ đợi”.

Bây giờ kém mười lăm thì tắt xe ra cổng chờ Bảo Nhi. Một chiếc xe đi qua... chiếc xe của bạn sinh viên cuối cùng trong khu trọ cũng đi qua. Vẫn không thấy cô ấy xuống, cúi nhìn đồng hồ đã bảy giờ mười lăm phút, Tôi hết kiên nhẫn gọi lên:

“Bảo Nhi, em xong chưa muộn rồi đấy!”

“Em xong rồi, chờ em một tí!”

Một tí của cô ấy cũng năm phút, tôi thực sự muốn mắng quá nhưng nhìn cô ấy cười tươi lại không nỡ:

“Mai chúng ta đặt chuông sáu giờ nhé!”

“Vâng!” Cô ấy hấp tấp ngồi lên xe.

...

Tôi đến lớp muộn mười lăm phút. Phương Thảo đang ngồi ở bàn cuối, tôi cúi đầu xin lỗi thầy giáo rồi ngồi lại gần chỗ cô ấy. Hình như mỗi lần tôi vào muộn Phương Thảo đều ngồi ở chỗ ấy, ánh mắt cô ấy nhìn tôi đầy hoài niệm nhưng tuyệt nhiên không bao giờ hỏi lý do. Tôi mỉm cười đáp trả, Phương Thảo cũng cười ngồi xích sang một bên nhường chỗ cho tôi, cô ấy thủ thỉ:

“Phòng trọ mới thế nào? Có ổn không?”

Tôi nghĩ đến việc Bảo Nhi tới qua là học dọn phòng cười tự nhiên trả lời:

“Ồn! Mà sao em biết anh thuê phòng ngoài này?”

“Hôm qua em gọi cho mẹ!” Phương Thảo trả lời gọn lỏn.

“Mẹ? Em nói như là mẹ em ấy?” Tôi lạnh mặt nhìn cô ấy.

Phương Thảo không vui nhưng cũng chỉ thoáng qua một giây đã cười trở lại:

“Thì sao chứ! À, mà anh ở chỗ nào vậy?”

Tôi hếch mũi cười sung sướng đổ một gáo nước lạnh:

“Còn lâu mới nói!”

“Chà cần hỏi em cũng có cách tự tìm.” Cô ấy bật lại tôi cười thỏa mãn.

Cảm giác thất bại này dù đã quen thuộc từ hồi còn nhỏ nhưng nó vẫn khiến tôi ảm ức vô cùng. Tôi bực dọc lật mạnh từng trang sách một lấy bút ra chép bài.

***

Mặt trời treo trên những mái nhà phía Tây, tôi vừa học xong tiết cuối. Khoa Bảo Nhi về trước, cô ấy nhắn tin sẽ chuẩn bị bữa tối. Tôi hí hửng lấy xe ra về. Con đường bị nắng chiều phân khúc thành nhiều đoạn. Hoàng Nam cùng chiếc Jaguar đỗ trên vỉa hè, ánh mắt anh ta nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống thật không giống với cái vẻ bảnh bao hàng ngày. Tôi cũng đoán được là anh ta đã biết chuyện Bảo Nhi bỏ nhà đi, thế nào trong đầu cũng nghĩ ra đủ thứ chuyện về tôi.

Không đợi anh ta đi về phía mình tôi tắt xe thẳng đến trước mặt, cũng muốn chào xã giao với anh ta một cái, nhưng nhìn cái vẻ mặt như muốn giết người của anh ta tôi lại bực mình chẳng thèm nói gì, cứ thế mà dắt xe qua.

“Chúng ta nói chuyện được không?” Anh ta cuối cùng cũng chịu mở lời.

Tôi dừng lại quay sang hỏi:

“Anh muốn nói chuyện gì?”

“Cậu đi theo tôi!”

Về mặt lạnh lùng như ra lệnh, anh ta ngồi lên chiếc Jaguar nổ máy đi trước. Tuy không có cảm tình với thái độ vừa rồi, nhưng cũng không muốn lại có người hiểu nhầm về Bảo Nhi tôi quyết định theo sau.

***

Chiều Tây Hồ hoàng hôn cũng dần buông xuống, ánh đèn neon mờ nhạt trong bóng chiều chưa tắt hẳn. Hoàng Nam đứng bên lan can bờ hồ dõi mắt nhìn vô định ra ngoài biển nước, rõ ràng cái bản mặt méo mó không phù hợp với vẻ điển trai của anh ta tí nào. Tôi đoán trong đầu anh ta hẳn là đang suy nghĩ nhiều điều đen tối. Khoác chiếc cặp da lên ghế đồng xe, tôi bước lại gần định bụng sẽ mắng cho anh ta một trận.

Thấy tôi xuống xe Hoàng Nam đã lăm lăm tiến thẳng đến phía tôi. Anh ta định làm gì?

Bốp...

Tôi còn chưa nghĩ xong đã bị anh ta cho ngay nắm đấm vào một bên mặt đến mức choáng váng lùi lại mấy bước:

“Cậu đã làm gì với Bảo Nhi?”

Tôi còn chưa hết đau nhưng nghe câu nói này của anh ta khiến tôi cảm thấy tự ái đến mức cùng cực, anh ta tự cho mình cái quyền gì mà dám hỏi tôi như vậy? Coi thường tôi thì được chứ nghĩ sai về Bảo Nhi là không xong.

“Tôi sẽ dạy cho cậu một bài học!” Anh ta vừa nói vừa lao đến bồi thêm tôi một cú nữa.

Nghĩ là tôi sẽ chơi lăm sao? Tôi lùi một bước tay phải đã bắt lấy nắm đấm của anh ta xoay một phần ba vòng, mượn lực của cú đấm đồng thời xoay người quật anh ta xuống đất một cú trời giáng.

Bịch...

Hoàng Nam vẫn còn chưa hết nhăn nhó tay trái tôi đã nắm sẵn một nắm đấm trước mặt lớn tiếng quát:

“Anh còn dám nói như vậy về Bảo Nhi, tôi sẽ đâm vỡ cái khuôn mặt bánh bao của anh!”

Anh ta thở hổn hển quay mặt đi khinh nhờn nói:

“Cậu ngon lắm...”

Thấy bộ đồ hiệu của anh ta đã lau nền cho vĩa hè Tây Hồ tôi bất giác cũng nảy sinh chút hồi hận bỏ cánh tay đang khóa chặt của anh ta ra. Hoàng Nam vùng dậy bốp cổ tay đang đau quay nhìn tôi hỏi:

“Cậu học Taekwondo à?”

“Một chút tự vệ thôi!” Tôi trả lời qua quýt rồi bỏ đi về phía xe máy của mình.

“Cậu đưa Bảo Nhi về nhà đi! Mẹ cô ấy đang rất lo lắng!” Hoàng Nam nói với theo.

“Bảo Nhi không muốn về! Tôi tự biết phải làm gì?” Tôi trả lời giọng nửa tức tối.

Khẽ lau vết máu trên miệng sau cú đâm của Hoàng Nam tôi khoác chiếc cặp treo lên xe.

“Này, tôi còn chưa nói chuyện xong với cậu!”

“Để khi khác đi! Bảo Nhi đang nấu cơm chờ tôi ở nhà!”

Tôi trả lời rồi phóng vụt xe men theo bờ hồ về. Nhìn qua gương vẫn còn thấy hấn có vẻ tức tối lắm.

***

Về đến phòng trọ, thấy ánh đèn sáng hắt ra từ ô thoáng, lòng tôi cảm giác nhẹ bỗng quên hết những chuyện vừa xảy ra. Mờ cửa phòng đã thấy Bảo Nhi đang ngồi bên máy tính tươi tắn nhìn tôi cười.

“Em đang làm gì vậy?” Tôi liếc mắt gửi cô ấy một niềm yêu thương hỏi.

“Em đang chơi game!” Cô ấy cười đáp lời tôi rất hồn nhiên.

Nhìn sang chiếc bếp ga mini vẫn đang cháy, tôi trêu:

“Vừa chơi game vừa nấu được cơm, em giỏi thật nha! Mà hình như anh thấy mùi gì đó khét khét.”

Bảo Nhi giật mình nhớ ra là toáng lên:

“Chết rồi thịt kho của em!”

Tôi mỉm cười ngó sang chiếc máy tính. Một bên là trang web hướng dẫn nấu món thịt kho. Bên kia là Bảo Nhi đã nghiên cứu kỹ công làm. Bên cạnh là cái tap Võ lâm truyền kỳ 3D... và char loli của tôi vừa nằm chết queo giữa đội mười người. Tôi liếc đầu ngón ngắm nhìn sang chiếc điện thoại của mình đang rung chuông:

“*Máy chơi kiểu gì đấy Phong?*” Giọng thẳng Khánh hỏi đều trong điện thoại: “*Mấy hành team cả tiếng rồi đấy!...*”

Tôi nhìn sang Bảo Nhi đang loay hoay với nồi thịt cháy chỉ biết cười, gượng gạo trả lời thẳng Khánh:

“Tao đã bảo tao bận không chơi được. Máy tuyến người khác đi nhé!” Tôi cương quyết tắt điện thoại. Tất luôn cái tap võ lâm đi rồi chợt tự cười mình về việc Bảo Nhi đoán ra mặt khẩu đề vào game.

Bảo Nhi bụng nổi thịt kho đã cháy mất phần nửa ra phụng phịu nói:

“Công sức nửa buổi chiều của em!”

“Không sao anh có mua thêm thức ăn về!” Tôi an ủi.

Còn đang hí hửng dọn cơm thì... mặt tôi đã thộn ra bởi cái nồi cơm nát như cháo. Bất giác lại nhớ đến nỗi khi em Suong nấu cơm thường dùng ngón tay đo nước, tôi bật cười làm Bảo Nhi ngại đỏ hết mặt.

“Thôi được rồi, anh xin lỗi! Để anh chỉ em nấu nha!” Tôi nhìn cô ấy an ủi.

“Vâng!” Bảo Nhi ngoan ngoãn theo sau tôi.

Tôi cũng khá bất ngờ về chuyện này, thực lòng không nghĩ là cô ấy chưa phải nấu cơm bao giờ. Tôi quyết định dùng bài đo nước bằng ngón tay của em Suong truyền lại cho Bảo Nhi mà chưa xin phép “bản quyền” với nó.

Nhớ lại chuyện buổi sáng, sau bữa ăn tối cùng Bảo Nhi đã chọn mua một bộ chăn gối mới. Mùa đông thế này mỗi đứa một cái chăn mới tránh được mấy cảnh “không may” xảy ra như sáng sớm hôm nay.

Một lần nữa tôi phải nhường nhịn Bảo Nhi khi chọn chăn gối màu hồng. Trời đất ơi! Tôi là nam nhi đại trượng phu đấy, không lẽ tôi nào cũng gối đầu bằng cái gối màu hồng sao? Vậy mà tôi cũng chỉ gượng gượng mỉm cười.

“Cô ơi bao nhiêu tiền cháu gửi?” Tôi hỏi cô bán chăn gối.

“Đưa ví cho em nào!” Bảo Nhi chìa bàn tay nhỏ bé ra.

Tôi ngoan ngoãn giao nộp.

“Anh có nhiều tiền thật đấy, em tịch thu!” Cô ấy tuyên bố.

Ngay cả cô bán chăn cũng mỉm cười nghiêng về phe Bảo Nhi. Tôi còn chưa nói được gì cô ấy đã chìa cái thẻ ATM ra hỏi tiếp:

“Trong thẻ còn tiền không anh?”

“Còn em!” Tôi khai báo thành khẩn.

“Em tịch thu nốt!” Cô ấy xanh rờn: “Cho anh năm trăm ngàn tiêu vặt, hết em lại đưa?”

Tôi nhún mày kêu ca:

“Chẳng nhẽ các bà vợ trên đời đều chẳng lừa như vậy sao?”

Đáp lại lời tôi chỉ là tiếng cười khúc khích của Bảo Nhi.

Cả buổi đi mua những thứ lặt vặt có lẽ tôi hồi lòng nhất là hai cái cốc, một cái hình con chó và một cái hình con mèo. Tôi toan tính là mình sẽ lấy cái hình con chó để dọa con mèo con của mình nhưng cuối cùng cũng chùng hững nót. Tôi bị ép buộc dùng cái cốc hình con mèo. Nhưng mà không sao tôi rất ma lạnh từ giờ tôi sẽ gọi cô ấy là Chuột.

...

“Chuột! Em chiếm dụng nhà tắm ba mươi phút rồi đấy...”

(1) Ổ Lãng Bắc 9 giờ tối hàng đêm đều có lễ hạ cờ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sống chung phiên bản 1.2

Mọi người thường nói nếu Romeo sống chung với Juliet thì chắc chắn họ cũng cãi nhau thôi. Tôi thấy câu này quả thật chỉ lý hết sức, chỉ có điều cuộc sống là sự tự hoàn thiện của mỗi cá nhân con người, nếu có một tình yêu và nó đủ mạnh để bạn sẵn sàng hy sinh và thay đổi vì người đó. Tôi không biết mình có đủ dũng cảm như thế không nữa.

Ngày thứ ba sống chung, Bảo Nhi đã học được vài món cơ bản. Cô ấy có thể tự giặt đồ cùng với sự hỗ trợ của tôi, tự nấu ăn dù các món ăn cô ấy nấu thật sự vẫn khó nuốt. Tôi rất thần phục cô ấy, với tôi mà nói Bảo Nhi là cô gái mạnh mẽ nhất.

Meo... meo... mèo mèo...

Bồn thứ âm thanh phát ra ngay sau cánh cửa. Một con mèo tam thể màu vàng-đen-trắng quần lých chân tôi làm như quen thuộc lắm. Tôi còn chưa hết sững sờ thì con mèo nam màu vàng nhạt vừa kêu mèo mèo đã bỏ ra dương cặp mắt tò mò nhìn tôi.

Tôi đứng lặng nhìn nó vô cùng kinh ngạc, Bảo Nhi còn đang lúi húi giặt đồ trong phòng tắm. Tôi nhìn con mèo nam màu vàng hỏi một câu:

“Chanh, làm sao em biết đường sang đây!” Tôi cố quay về phía nhà tắm tìm câu trả lời.

Từ trong Bảo Nhi thà mái tóc vàng cười dịu dàng nhìn tôi:

“Chiều em về sớm lên trốn về nhà bắt tội nó sang đây! Với lại em phải lấy một số quần áo nữa.”

Con mèo tam thể tên là “Đào”, nó chảnh chọe và đôi khi nũng nịu y như cái tên nó vậy. Trái với “Đào” thì con mèo nam tên “Chanh” có vẻ điềm tĩnh hơn, bằng chứng là mỗi lần gặp tôi nó đều dương mắt nhìn rất lâu suy nghĩ rồi mới quyết định cho tôi sờ vào người nó. Được cái chúng nó rất yêu thương nhau thường nằm quần lých nhau khi ngủ. Thú thực là tôi không thích mèo cho lắm nhưng hai đứa nó là bảo vật của Bảo Nhi, đương nhiên tôi không thể không xem trọng nên mỗi lần qua nhà tôi đều lấy thức ăn để lấy lòng hai đứa nó.

Tôi một tay bế con “Đào” tay còn lại mang chiếc cặp treo vào móc trên tường, ôm nó trong lòng một hồi tôi mới chợt nhớ ra đạo ở nhà Bảo Nhi thường để hai đứa nó ngủ trên giường cô ấy. Tôi giật mình quay lại bắn khoăn hỏi Bảo Nhi:

“Tối nay hai đứa nó ngủ ở đâu?”

Bảo Nhi nhăn mũi cười:

“Đương nhiên là ngủ trên giường với em rồi.”

Tôi giật thót mình nghĩ đến cảnh hai đứa nó nằm trên giường với tôi, lại giật mình thêm hai ba cái, tôi cương quyết phản đối:

“Nhất định không được! Bọn chúng phải ngủ dưới đất!”

“Không được, Đào rất dễ ốm, dưới đất lạnh lắm! Hơn nữa chúng rất đáng yêu mà!”

“Cũng không được, bọn chúng rất bẩn, hơn nữa lông mèo có hại cho sức khỏe.”

Tôi kịch liệt phản đối.

Bảo Nhi phụng phịu không nói gì cả, cô ấy có vẻ giận lắm, nhưng dù sao tôi cũng không thể khoan nhượng, tôi lý đi như không thấy vẻ mặt buồn rầu của cô ấy.

Cuộc chiến tranh lạnh cuối cùng cũng kết thúc, tôi thắng cuộc và phải lãnh trách nhiệm làm một cái giường mini cho hai con mèo. Con “Chanh” có vẻ hiểu chuyện, nó nằm lìm dìm trên chiếc giường ngủ ngon giấc, còn con “Đào” tam thể vẫn giữ thói lằm nũng với Bảo Nhi đến tận khuya mới chịu bò về ngủ chung với con “Chanh”.

Nhưng mà tâm can vẫn còn chưa kết thúc, mỗi ngày chúng thường nghịch ngợm tôi bởi đồng tài liệu của tôi, con “Đào” thì cào rách cả áo sơ mi. Tôi thật chẳng hiểu vì sao mà Bảo Nhi lại cưng chiều chúng nó như vậy được.

... “Đào!!! Đây là chuột của anh! Chuột của mày trên mái nhà ấy.”

Bảo Nhi cười nghiêng ngả, còn xoa người nó bế đi chỗ khác phòng tôi nổi điên cho nó một cái bạt tai.

Ngày thứ năm chúng tôi sống chung. Hôm nay là chủ nhật, buổi sáng tôi phải đi làm thêm. Suốt năm ngày qua mẹ Bảo Nhi không gọi cho cô ấy. Tôi đoán là bà rất giận, nhất là khi biết cô ấy đến ở cùng tôi, tôi cũng vài lần nhắc Bảo Nhi gọi về cho mẹ nhưng cô ấy cứ nằn nà không chịu gọi. Chiều nay làm xong tôi định ghé qua nhà báo cho cô một tiếng, cố gắng chuẩn bị tâm lý mấy ngày qua nên tôi cũng quyết tâm lắm. Đẳng nào thì cũng chỉ còn hai chục ngày nữa là Tết rồi.

Buổi sáng hai con “Chanh Đào” vẫn còn lười biếng ngủ trên giường, Bảo Nhi đã lên lút dậy chuẩn bị bữa sáng. Phải nói là bữa sáng của cô ấy luôn rất khó ăn, không nhạt thì mặn, hoặc già quá chua hoặc là quá ngọt. Hôm nay có vẻ đỡ hơn cả. Khoác chiếc áo da lên vai tôi cô ấy dịu dàng nói:

“Em cũng muốn tìm việc làm thêm!”

Tôi nhăn mày ngần ngại:

“Không được, em biết việc gì đâu mà làm!”

Bảo Nhi có vẻ không đồng ý, cô ấy làm vẻ khó coi:

“Sao anh coi thường em thế!”

Tôi xoa xoa cái trán bướng bỉnh của cô ấy an ủi:

“Anh không có ý đó nhưng mà cuộc sống bên ngoài phức tạp lắm! Cứ từ từ rồi anh sẽ tìm cho em việc thích hợp.”

“Vâng!”

Có một điều mà tôi chắc chắn là Bảo Nhi ngoan hơn cả em Suong nhà tôi. Bên ngoài gió lạnh gào rít từng đợt, tôi khép cửa phòng thu hai vật áo đi xuống lấy xe.

***

Năm giờ chiều được nghỉ làm, định bụng sẽ ghé qua nhà “mẹ vợ tương lai” để lãnh tội, tôi vội chào mấy anh chị cùng làm rồi lấy xe chuẩn bị về. Vừa ra đến trước cửa nhà để xe đã thấy Hoàng Nam đỗ chiếc Jaguar ngay bên lề đường. Hôm nay anh ta không ăn mặc chỉnh tề như mọi ngày, chỉ khoác một bộ quần áo gió Lining và đi giày thể thao. Trái với phong cách ăn mặc giản đơn, vẻ mặt anh ta vẫn giữ thái độ vô cùng khó coi hơn trước. Không lẽ anh ta lại tìm mình để đánh nhau? Tôi thăm nghĩ, cũng chẳng thêm đo dự bước thẳng đến trước mặt.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Hoàng Nam tỏ thái độ lạnh nhạt không trả lời, anh ta lên xe của mình ngoài cổ nói sang:

“Cậu đi theo tôi!”

Tôi bực mình quá, tại sao lần nào anh ta cũng mang theo cái thái độ ra lệnh cho người khác như vậy.

“Tôi đang có việc gấp, để khi khác đi.” Tôi dứt khoát ngồi lên xe nổ máy.

“Cậu không đi, tôi sẽ đến phòng trọ gặp cậu!” Anh ta nói to như thể sợ tôi sẽ phóng xe đi không nghe thấy.

Tôi quay lại ngán ngẩm trả lời:

“Được, giờ anh muốn đi đâu!”

Anh ta không thêm trả lời, đạp ga chạy xe đi trước. Tôi chỉ còn biết chửi thề phía sau:

“Đồ tẻ giặc! Sao lại có loại người kiêu ngạo như thế nhỉ?”

***

Câu lạc bộ boxing Xiao trên đường Đặng Văn Ngữ.

Hoàng Nam hiện ngang bước vào trong, có vẻ chú báo vệ cũng đã quen mặt anh ta. Vậy mà đến lượt tôi chủ lại chặn lại hỏi một câu rõ là trời ơi:

“Cậu đi đâu đấy?”

Tôi đang định giải thích với chú là cái thằng cha tóc trắng vừa vào muốn gặp tôi trong câu lạc bộ thi Hoàng Nam đã nói vọng ra:

“Cậu ta là bạn tôi!”

Chú bảo vệ lập tức đã lui ra không hỏi thêm bất cứ câu nào. Phải công nhận nhuộm tóc trắng như hắc đúng là cũng có “uy” quá. Tôi lăm bắm khoác cả cái cặp da theo hắc vào trong giống một anh chàng thư sinh ngoan hiền.

...

Bộp...

“Đeo vào đi!”

Hoàng Nam ném cho tôi đôi găng tay ở phòng tập, hắc cũng đã đeo một đôi khác cùng với nón bảo hiểm chui vào trong sân đấu boxing. Là đánh nhau thật sao? Tôi bơ bơ nhìn nghiêng lên trần nhà cạn lời với hắc. Đánh thì đánh... tôi sợ anh chác! Tôi nghĩ mà phát ụt, đeo hai cái găng tay và nón bảo hiểm rồi cũng chui vào trong sân.

“Anh đúng là đồ trẻ trâu!” Tôi chửi.

“Ừ, hôm trước cậu đánh tôi mà! Hôm nay tôi phải dạy cậu một bài học.”

Anh ta không nói thì tôi cũng không biết trí nhớ của anh ta tồi tệ như thế, rõ ràng hôm đó anh ta đấm tôi một cú đến hôm sau vẫn còn đau, mà tôi còn chưa đấm trả phát nào. Được thôi, chính là anh muốn ăn đòn đấy nha!

Vù ù...

Bộp bộp...

Phải nói là anh ta đấm quá nhanh, tôi giờ hai cánh tay chần lên hồi bảy tám cú đấm của anh ta, liên tục bị đẩy lui về phía rào chắn trên sân đấu. Hai cánh tay đã đau rất vì lâu không tập tành gì cả. Lại mấy cú đấm liên tiếp nữa đẩy bật tôi áp sát vào rào chắn.

***

Nắng chiều ngả vàng trên sân nhà, Bảo Nhi còn ngồi bên máy tính. Mấy ngày nay những lúc rảnh cô ấy thường vào game Võ lâm truyền kỳ 3D tiêu khiển. Còn đang chú tâm vào việc buff(1) máu cho team(2) bên ngoài đã nghe có tiếng gõ cửa:

“Anh về rồi à?”

Bảo Nhi hớn hờ bỏ máy tính chạy ra mở cửa, nhưng cách cửa vừa hé mở đã khiến vẻ mặt vui mừng của cô ấy trầm xuống.

“Là chị sao?”

“Phòng đẹp đấy! Có cô ở cùng hèn gì Phong không nói cho tôi biết chỗ ở.”Phương Thảo bước vào trong phòng, tháo cặp kính râm đang che nửa khuôn mặt nhìn quanh.

Về mặt và lời nói không thiện chí. Bảo Nhi quay vào rót một cốc nước từ bình lọc, đặt lên mặt bàn nhựa đối diện với chiếc giường nhật nhật nói:

“Chị ngồi uống nước, anh Phong chưa về, có gì cần chị cứ nói tôi sẽ chuyển lời lại.”

“Tôi biết là anh ấy chưa về!” Phương Thảo nói chắc chắn: “Thực ra tôi đến để nói chuyện với cô.”

Bảo Nhi vẫn không nói gì cả, quay lại với chiếc máy tính, cô ấy cũng chỉ cầm chuột giả như đang bận gì đó nhưng thực lại chẳng làm gì cả.

“Hình như tôi không được chào đón lắm thì phải?” Phương Thảo hỏi bâng quơ.

“Không ai lại chào đón tình địch cả.” Bảo Nhi cũng không vừa đáp.

“Hôm trước cô nói tôi không phải là tình địch của cô mà.”

“Thì tôi cũng nghĩ thế nhưng có người lại cứ cố tình bám lấy đó thôi!”

“Cô cũng khá đấy, bề ngoài nhìn cô rất yếu đuối nhưng có vẻ như không phải như vậy.”

Bảo Nhi buông chuột máy tính nhìn thẳng về phía Phương Thảo như có ý kháng định.

“Một người yếu đuối cũng có thể vì người mình yêu mà trở nên mạnh mẽ như một con sói đấy.”

“Hiện tại có thể có chiến thắng, nhưng chiến thắng không bao giờ là mãi mãi cả.” Phương Thảo đáp trả.

...

Bên ngoài nắng chiều phủ ánh sáng mờ nhạt lên từng đốm lá vàng rơi rụng dưới sân nhà.

***

Trong câu lạc bộ boxing.

Sau một hồi lúng túng thu dọn, thậm chí là đã ăn hai ba phát đấm vào mặt đau đến choáng váng, mồ hôi ướt đầm cả chiếc áo đồng xuân đang mặc. Cuối cùng tôi cũng nhận ra được rằng Hoàng Nam theo tập boxing, kĩ thuật của anh ta khá cơ bản, ra đòn nhanh mà mạnh, thủ pháp trước mặt và bụng rất chặt chẽ nhưng di chuyển và hạ bộ lại không được mau lẹ.

Hoàng Nam được thể vẫn hăng hái vừa đấm thẳng, móc và xiên đến mặt tôi. Nếu không tìm ra ngay điểm yếu thể nào tôi cũng bị anh ta hạ đo ván. Nhắm ngay lúc anh ta trực diện tung liên tiếp mấy cú đấm áp sát, tôi giữ trụ chân đỡ sau đó lập tức đá một cú santo thấp vào bắp chân dưới.

Đúng là cách này có vẻ thành công, Hoàng Nam đã mất tập trung vì bị một cú đá ngay phần bắp thịt non. Nhưng chờ anh ta sơ hở tiếp như thế e rằng là rất khó. Tôi quyết định di chuyển nhanh hơn, liên tục thay đổi chân trụ xoay vòng quanh anh ta. Chỉ là một kiểu tập di chuyển trong Taekwondo nhưng lại gây cho Hoàng Nam sự phân tâm không nhỏ.

Hoàng Nam phải di chuyển nên anh ta ra đòn cũng thưa hơn, vẫn chiến thuật cũ nhưng tôi đổi chân đá anh ta một cú nữa vào bắp chân còn lại, một cú ngang mạn sườn phải. Nhìn về mặt anh ta nhăn nhó vì đau thật là thỏa chí. Tôi tháo hai đôi găng tay ném thẳng xuống đất nói:

“Muộn rồi, tôi không chơi với anh nữa!”

Tôi cời nốt nón bảo hiểm vứt luôn trên sân tập toan chui ra. Hoàng Nam cũng đã tháo đôi găng tay boxing tức tối chửi:

“Cậu tưởng bỏ đi dễ thể sao!” Vừa nói anh ta vừa nhào thẳng lại túm lấy tôi quật thẳng xuống sân tập đau đến ê ẩm, một tay anh ta bẻ ngược tay tôi ra sau lưng miệng vẫn quát.

“Cậu đã nhận thua chưa?”

“Thua cái mặt anh, từ bé đến giờ tôi chưa gặp thằng nào bựa như anh.”

Tôi gào lên chửi hai chân khóa lấy chân anh ta xoay mạnh một vòng, bẻ ngược tay anh ta lại. Tôi lòi nón bảo hiểm ra khỏi đầu anh ta giờ nắm đấm sát cái mặt đã thâm đỏ vài chỗ chửi tiếp:

“Anh muốn ăn đấm phải không?”

Anh ta cổ gồng vùng vẫy nhưng vẫn không cựa nổi trong bàn tay sắt chắc của tôi. Công từ bột anh định đấu với tôi à?

“Tôi cũng đeo găng thẳng nào lầy như cậu!” Anh ta nhăn nhó chửi.

Tôi tức khi bề mạnh thêm một cái khiến anh ta kêu lên oai oái, giữ hồi lâu tôi mới thả ra. Bò ra ngoài, nhặt chiếc áo da vắt trên rào tập tôi nhắm thẳng hướng cửa đi về. Hoàng Nam vẫn đứng trong sân tập nói vọng theo:

“Mai tôi mời cậu uống cà phê chúng ta nói chuyện. Tôi còn có chuyện chưa nói xong với cậu.”

Tôi không quay lại vẫn đi thẳng chỉ trả lời:

“Được thôi nếu tôi rảnh, miễn không đánh nhau là được.”

Ra đến cổng mở hồi vẫn còn ướt đầm ngực, lại bộ dạng bơ bơ ôm cái áo da nhưng chú bảo vệ cũng chỉ nhìn chăm chăm không hỏi gì. Tôi cười với chú rồi lấy xe nhắm phía nhà trọ mà về.

Đèn đêm trên phố sáng lấp lánh, trên mặt cũng thăm tìm đau rất vài chỗ. Bộ dạng bây giờ của tôi làm sao mà đi trình diện “mẹ vợ tương lai” được, không chừng lại bị hiểu lầm là liên đới với du côn thì hổng bét. Vậy là công toi bao nhiêu suy tính trong đầu, tôi thảm chửi cái gã Tê Giác đầu trắng kia liên hồi trên đường về nhà.

***

Về đến phòng trọ, vừa mở cửa thấy tôi trong bộ dạng khó coi này, Bảo Nhi lo lắng hỏi liên tiếp:

“Anh bị làm sao vậy? Ai đánh anh à?”

Không biết phải trả lời cô ấy làm sao, không lẽ lại nói cái tên bạch mã công tử ấy lôi tôi vào sán đấu để đánh nhau thì thế nào Bảo Nhi cũng nổi dóm tìm anh ta chửi bới một hồi. Nam từ hán sao có thể chấp nhứt mấy chuyện này, tôi trả lời đại.

“Trên đường về không may anh đâm phải một con chó.” Đáp án làm tôi phải mỉm cười một cái.

Bảo Nhi đương nhiên là không tin ngay, cô ấy còn hỏi đi hỏi lại:

“Có thật không? Anh không nói dối em chứ?”

“Không có!”

“...”

“Không có mà!”

“Để em rửa vết thương cho anh, còn bị thương ở đâu nữa không?”

Bảo Nhi vạch áo tôi ra kiểm tra, cô ấy lo lắng quên cả ngại, còn tôi thì thì thẹn chín mặt liên tiếp nói:

“Không sao.”

“Không còn.”

...

***

Gió ngoài đường vẫn ào ạt thổi từng đợt. Bên trong nhà dưới hơi ẩm của điều hòa cùng cửa kính cách âm, căn phòng vẫn hoàn toàn im lặng. Tôi ngồi nghiêm chỉnh bên ghế sofa đối diện là cô Tâm Phương. Sau khi nghe phần trình bày thành khẩn và trung thực của tôi cô vẫn ngồi bất động, cô không nói cũng không chửi mà không khí lại càng có vẻ căng thẳng đến vô cùng. Cô nhìn tôi hai ba lần cũng chỉ thờ dài cẳng khiến tôi cảm thấy day dứt.

“Được rồi, cậu về trước đi cứ nhìn thấy mặt cậu là tôi lại thấy đau đầu!” Cô bình thần nói một câu rồi tiếp tục im lặng.

Tôi không biết phải nói sao đành đứng dậy chào cô một câu rồi ra về. Ngoài trời dường như sắp có mưa lớn, dù mới giữa buổi chiều nhưng bầu trời đã âm ẩm một màu xám xịt. Tôi vòng xe ra ngoài đường lớn để trở về khu phố bên nhà trọ. Đoạn đường không xa nhưng cũng chẳng kịp trước cơn mưa, cả người ướt đầm, tôi chẳng thèm mặc áo mưa cứ thế dột trời mà về.

Bảo Nhi đang vội vã thu quần áo phơi ngoài hành lang, lại mãi chơi không nhớ ra trời mưa đấy mà. Tôi chạy vội lại gần lấy tay che đỡ cơn mưa đang rơi trên mái tóc vàng óng của cô ấy.

“Vào nhà đi, mưa lạnh thế này cảm đấy, để anh thu nốt cho đằng nào thì cũng ướt rồi!”

“Em xin lỗi!” Cô ấy thành thật khai báo: “Nãy em đeo tai nghe chơi game không để ý.”

Tôi nhún mặt cười ôm đồng hồ đun cô ấy vào nhà. Trong lòng cũng không hiểu sao chợt cảm thấy lo lắng không biết những ngày tháng hạnh phúc này có kéo dài mãi không. Có thể tôi đã làm sai nhưng không thể bắt Bảo Nhi lại phải tiếp tục cuộc sống đầy những khó khăn của tôi được. Tôi chạy vào trong nhà tắm lấy chiếc khăn khô lau mái tóc ướt của cô ấy không ngừng trách móc:

“Có ai ngờ như em không? Quần áo ướt rồi thì mai phơi lại! Trời mưa lạnh nhờ ôm thì sao?”

“Ôm có anh chăm cho em rồi mà!”

“Em còn bé lắm sao mà muốn ôm để người khác chăm!”

“Hi hi.”

***

Reeng...

Tiếng chuông điện thoại kêu ngắt quãng trong giờ học. Tôi tắt chuông nhìn chăm chú vào tên người gọi. Phương Thảo ngồi cạnh cũng có vẻ đăm chiêu. Thường thì tôi không có các cuộc gọi trong giờ học bao giờ. Hôm qua trước khi về tôi có để lại số điện thoại cho cô nhưng không nghĩ là cô lại gọi sớm thế. Trong đầu hàng loạt những suy nghĩ miên man, tôi cúi đầu xin lỗi giáo viên vội đi ra ngoài giảng đường.

Bước chân nhanh trên hành lang tôi bật điện thoại trả lời:

“*Cháu nghe ạ!*”

“*Phong à!*” Giọng cô trầm mặc bình ổn trên điện thoại: “*Cháu đọc cho cô địa chỉ được không?*”

“*Vâng!*” Tôi lưỡng lự.

Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại lo lắng khi nghe cô hỏi, lúc đầu chính tôi đến để xin lỗi cô, mong cô tha thứ cho Bảo Nhi và cho cô ấy về nhà, vậy mà giờ này khi nghe cô hỏi tôi lại lo lắng như mình sắp mất đi tất cả.

Đọc cho cô nghe địa chỉ phòng trọ, có cúp máy mà tôi vẫn đứng lững ngoài hành lang nhìn ra khoảng không vô định. Chuông giải lao đã reo vang tự lúc nào, Phương Thảo đứng bên tôi rất lâu, cô ấy không hỏi tôi cũng không nói gì. Thực sự cũng muốn quay lại nói một lời cảm ơn với cô ấy.

***

Phòng trọ đối diện nhà Bảo Nhi nhưng muốn đi sang cũng phải mất mười lăm phút đi bộ. Bảo Nhi đang phơi đồ bên hiên nhà, mái tóc dài vàng óng không còn thoa kem dưỡng ẩm hàng ngày nhưng vẫn hồng hồng đáng yêu. Tay áo mới giặt đồ sẵn lịch một bên để lộ ra cánh tay trắng hồng dưới nắng. Trong nhà nồm canh xương hầm hương thơm bay ra tới tận hành lang.

“Mới có một tuần mà nhìn bộ dạng của cô đã ra như thế này rồi cơ đấy!”

Cô Tâm Phương đã đứng ngoài cầu thang từ lúc nào mà Bảo Nhi mãi làm cũng không hay biết.

“Mẹ!” Cô ấy nửa mừng rỡ nửa lo lắng, mặt vội cúi xuống ngại ngùng.

“Cô không định mời tôi vào trong nhà sao?”

Câu nói làm Bảo Nhi nhẹ lòng vội vã nở một nụ cười:

“Không ạ, mẹ vào nhà đi, để con đi lấy nước!”

Bảo Nhi hiểu tính mẹ, dù bà ấy không còn giận thì vẫn có tỏ ra nghiêm khắc, vì thế một câu nói này cũng đủ thấy mẹ đã phần nào chấp nhận chuyện tình cảm của cô và Phong rồi.

“Không tệ lắm, dù sao cũng hơn cái ngày tôi một mình ẩm ngứa cô ra Hà Nội.”

“Mẹ!” Giọng Bảo Nhi khản cầu.

“Cô tự nhìn lại bản thân mình đi xem đã ra cái dạng gì rồi!” Cô nhắc lại một lần nữa.

“Con xin lỗi mẹ! Từ trước tới giờ con chỉ biết dựa vào mẹ, bây giờ mới hiểu được mẹ đã vất vả thế nào để nuôi con khôn lớn!” Bảo Nhi rơm rớm nước mắt đến mức mẹ cũng phải cảm động. “Nhưng mà con cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống hiện tại, con không muốn thay đổi bất cứ thứ gì dù là nhỏ nhất.”

“Thôi được! Nhìn cô như thế này mà vẫn đứng ra bên nó thì tôi có ngăn cản cũng không nổi nữa rồi. Cô cũng lớn rồi, ở mãi như thế này không được đâu, dọn về nhà đi khi nào học xong tôi sẽ cho làm đám cưới!”

“Con cảm ơn mẹ!”

Bảo Nhi vỗ ồm trong niềm hạnh phúc ôm chặt lấy mẹ. Cô Tâm Phương cũng khẽ rơi lệ.

Có thể cuộc sống đã từng không công bằng với cô ấy, từng cướp đi một người cha của cô ấy, từng để cô ấy cô độc trong suốt thời thơ ấu. Nhưng cuộc sống lại bù đắp cho cô ấy một người yêu thương cô ấy hết lòng.

“Con dọn dẹp đồ rồi theo mẹ về!”

“Mẹ có thể cho con ở lại đây thêm một vài ngày không ạ?”

Câu nói này của Bảo Nhi khiến cả cô Tâm Phương cũng khá bất ngờ, liền đổi giọng mắng:

“Cô định để cho nhà người ta coi thường là tôi không dạy dỗ cô đến nơi đến chốn đấy à?”

Bảo Nhi cúi mặt xuống, hai má đã đỏ hồng, lí nhí trả lời:

“Mẹ à, con xin lỗi, bọn con đã...”

(...)

***

Reeng... reeng...

Hồi chuông kết thúc buổi học rồi cũng rền lên trong sự mong đợi của tôi. Tôi nhét vội mấy cuốn sách vào trong ba lô lao thẳng về phía cửa ra vào trước cặp mắt ngạc nhiên của Phương Thảo. Cô ấy chạy theo phía sau không kịp chỉ gọi với:

“Phong này...”

Tôi không nghe rõ mấy câu cuối là gì, một mạch bước bỏ bậc thang chạy xuống nhà để xe.

Lần đầu tiên tôi chạy xe trên phố ầu đến thế, bỏ liên tiếp hai chặng đèn đỏ cũng chẳng thèm để ý mấy chú công an có đuổi theo không. Tôi muốn về phòng thật nhanh, tôi sợ nếu mình chậm thêm vài phút sẽ không được thấy Bảo Nhi ở phòng nữa.

Lần đầu tiên tôi chẳng thèm dừng xe gọn gàng đã phi thẳng lên trên phòng mình.

Mùi canh su hào om sườn heo thơm lừng bay ra tới cầu thang khiến lòng tôi cồn cào, cảm giác đói thật lạ kỳ. Tôi mở nhanh cánh cửa nhìn thẳng vào phòng.

May quá! Bảo Nhi của tôi vẫn mãi mở ngồi bên máy tính. Cô ấy vừa đứng lên còn chưa kịp nói gì tôi đã nhào lại gần ôm cô ấy thật chặt trong lòng mình. Tôi không biết phải nói gì để lộ tà cảm xúc này, cứ ôm chặt hai bờ vai gầy của cô ấy rất lâu.

“Anh làm em đau!” cô ấy khẽ nói.

Tôi vội bỏ lỏng tay ra run run nói:

“Anh xin lỗi! Anh cứ ngỡ mẹ bắt em về nhà rồi cơ.”

Cô ấy cười mở ách nói:

“Em đã thuyết phục được mẹ đấy! Em giỏi không?”

Tôi hơi nghi ngờ khoác cái cặp da lên trên móc treo.

“Dù sao em cũng phải về nhà ở với mẹ đấy!”

“Anh đuổi em đấy à? Em cũng định về nhưng có người cứ bám chặt lấy anh thì làm sao mà về được.”

“Bám chặt?” Tôi nghiêng mặt tò mò...

(1) Một hình thức hỗ trợ trong game dạng như hồi máu (không hiểu có thể trực tiếp bỏ qua).

(2) Đồng đội.

Bản dạng đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Những con đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Nội có lẽ nhiều nhất là đường, ngoài đường vẫn chỉ có đường, những con đường kéo dài. Bảy năm trước khi tôi còn là cậu bé mười ba tuổi, mỗi chiều đã rong ruổi gạo com hộp qua biết bao nhiêu con đường. Đông qua, xuân tới, mưa nắng đều đã trải qua, những con đường cứ chồng lên nhau theo năm tháng. Đi mãi rồi cũng thành quen chân chỉ thấy những con đường không còn dài nữa, mà đầu nó có dài mãi tôi vẫn phải cảm mệt mà đi, cứ đi rồi sẽ tới nơi thôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy lo sợ khi phải đi một mình, ít nhất là đến khi có Bảo Nhi đi cùng trên mọi con đường như bây giờ.

Bảo Nhi đang hí húi chuẩn bị trong bếp, cô ấy nói vọng ra:

“Có người mua quà sinh nhật cho anh đó!”

“Hôm nay là sinh nhật của anh à?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Phải rồi, bảy năm nay tôi đã quên bằng ngày sinh nhật của mình nếu không phải là ngoại tổ chức hay Bảo Nhi nhắc hằng năm thì tôi cũng chẳng buồn nhớ.

“Đến sinh nhật của anh rồi! Quà của anh đâu?” Tôi trừu cô ấy.

Bảy năm quen nhau, năm nào Bảo Nhi cũng mua quà sinh nhật cho tôi, những món quà của cô ấy tuy rất đơn giản nhưng lại là thứ tôi thích nhất. Lần đầu tiên là một đôi giày đá bóng, mà tôi không nỡ đeo nó hàng ngày, chỉ khi nào có giải của trường mới dám đeo, rút cuộc hai năm sau đôi giày vẫn mới nguyên còn tôi thì không đi vừa nữa. Lần thứ hai là sinh nhật năm tôi mười bốn tuổi, cô ấy tặng tôi một quả bóng, vì tôi rất mê bóng đá lần ấy tôi lại ốm nặng nên không tham dự được giải Trung học cơ sở của thành phố. Tôi lại không nỡ đem quả bóng ra đá, cuối cùng bóng đá biến thành bóng rổ để chơi đùa. Lần thứ ba là sinh nhật năm tôi mười lăm tuổi, cô ấy mua cho tôi một chiếc cặp da nam để đựng sách đi học mà đến bây giờ vào đại học tôi vẫn mang theo... Phải rồi bảy lần sinh nhật của cô ấy tôi đã tặng gì nhỉ?

“Bảo Nhi hồi trước anh thường tặng quà gì cho em nhỉ?” Tôi quay sang tò mò hỏi.

Bảo Nhi bật miệng cười, càng khiến tôi thêm nghi ngờ về mình.

“Năm nào anh cũng hỏi em câu đó, nhưng mà rồi cuối cùng anh lại mua khăn thôi”

À đúng rồi, bảy lần sinh nhật của Bảo Nhi đều là vào đầu mùa đông, lần nào tôi cũng sợ cô ấy lạnh nên hỏi trước rồi cuối cùng vẫn chọn khăn. Đợt trước sinh nhật mẹ tôi cũng tặng khăn, không lẽ năm nào sinh nhật mẹ tôi cũng tặng khăn giống như với Bảo Nhi sao? Tôi chợt dạ quay sang hỏi Bảo Nhi:

“Hôm sinh nhật mẹ, lúc mẹ mở quà của anh em cứ tím tím cười, có phải em đoán ra là anh tặng khăn cho mẹ không?”

Bảo Nhi cười khúc khích:

“Thì mẹ chả nói là mẹ biết trước anh Phong nhà ta tặng mẹ cái gì rồi sao?”

Tôi bắt chước con cún Bắc Kinh nhà hàng xóm tự vỗ đánh bộp vào mặt mình một cái, cương quyết tự ki liệt về sự vô tâm này, lại quay sang Bảo Nhi hỏi:

“Sao không bao giờ em thắc mắc vậy?”

“Hỏi còn bé em cũng thắc mắc, còn hỏi mẹ sao anh cứ tặng em khăn hoài thế! Mẹ bảo người đi ngoài trời lạnh nhiều thường lo người khác cũng bị lạnh như mình nên khi mua đồ thường nhớ đến khăn.” Bảo Nhi hơi suy tư: “Mẹ còn bảo mẹ cũng định mua khăn cho em nhưng biết thế nào anh cũng mua rồi nên thôi. Thực ra em cũng rất vui vì năm nào cũng có khăn mới để quàng đi học.”

Tôi á khẩu cười trừ. Hèn gì hôm qua thu đồ tôi thấy một đồng khăn quảng cổ đủ chất liệu. Tôi ngốc và vô tâm đến vậy sao?

“Sinh nhật tới của em anh sẽ không mua khăn nữa!” Tôi hứa với cô ấy và tự hứa với bản thân mình.

Bảo Nhi chăm chú nhìn tôi, tôi tưởng cô ấy sắp cười khúc khích nữa nhưng cô ấy lại chỉ nhẹ nhàng bảo:

“Khăn cũng được, em cũng muốn có một bộ sưu tập khăn anh tặng. Anh nhắm mắt vào đi”

Tôi chuẩn y nhắm chặt hai mắt quyết không tí hí cho đến khi được lệnh mở mắt. Trước mặt tôi là một chiếc bánh sinh nhật thật đặc biệt. Một chiếc bánh sinh nhật bằng hoa quả với Dưa Hấu làm nền.

Phía bên ngoài được cắt tia và trang trí vô cùng tỉ mỉ thành một chiếc thuyền trên bãi biển đầy sao, tên tôi được khắc rất đẹp trên mặt của con thuyền. Dưới ánh nền lung linh của căn phòng Bảo Nhi dong đưa mái tóc vàng óng ả, hát nhè nhẹ:

Happy birthday to you...

Tuổi hai mươi, tuổi đẹp nhất của thời trai trẻ, cũng là sinh nhật đặc biệt nhất của tôi, một sinh nhật đơn sơ nhưng đầy ý nghĩa. Ý nghĩa hơn cả nó chứng minh Bảo Nhi của tôi thật sự đã trở thành một cô gái lớn, biết suy nghĩ lo toan.

Sau bài hát ngắn của Bảo Nhi tôi được quyền ước một điều ước, một điều ước mà tôi sau này vẫn chỉ mong manh hy vọng nó sẽ thành hiện thực.

Bảo Nhi chia ra hai món quà dành cho tôi, một của Phương Tháo trong chiếc hộp hình vương và một hộp của cô ấy hình chữ nhật.

“Mở của em trước đi!” Cô ấy nhắc.

Mà đương nhiên là tôi mong được xem món quà của Bảo Nhi trước. Một cây bút máy hiệu Picasso 608 rất đẹp trên thân bút còn được khắc thêm dòng chữ nhỏ nhắn: “Phong Nhi”. Tôi ngần tò te nhìn cây bút, quay lại thấy hai má cô ấy đã đỏ hồng

“Em biết anh thích viết truyện, sau này mỗi lần viết anh nhớ dùng cây bút này nha!” Bảo Nhi thủ thủ.

“Ừm!” Tôi tự hào trả lời rồi kẹp cây bút vào túi ngực đứng dậy cũng không thêm xem món quà còn lại là gì.

“Anh không xem người ta tặng gì sao?”

“Không, mui anh sẽ gửi trả lại cô ấy!”

“Có nhất thiết phải như vậy không anh? Dù sao người ta cũng đến mang đến tận đây rồi! Hơn nữa em cũng rất tò mò xem bên trong là cái gì.”

Tôi mỉm cười:

“Nếu tò mò em cứ bóc ra xem thử cũng được, dù sao bóc rồi vẫn trả được mà!”

“Vâng!” Bảo Nhi chỉ chờ có thế, cô ấy rón rén mở chiếc hộp còn lại.

Chiếc hộp vừa được mở ra mắt Bảo Nhi đã tròn xoe, bỗng nhiên lại pha chút buồn và ngỡ ngàng. Tôi không quan tâm tới bên trong là gì nhưng thứ đó lại khiến Bảo Nhi lại sinh ra một vẻ mặt buồn rầu ấy hẳn tôi không thể không lưu tâm.

Tôi quay lại khẽ cầm chiếc hộp lên xem. Một chiếc đồng hồ Rolex Submariner mặt đá Sapphire màu xanh biếc, ốc kế bằng vàng 18k óng ánh, thủ thực là vẻ đẹp của nó cũng đã thu hút tôi. Kim hãm bản thân tôi lặng im bỏ chiếc đồng hồ về chỗ cũ ngẫm túc nói:

“Mai anh sẽ gửi lại cô ấy!”

“Vâng!” Bảo Nhi mặc nhiên đồng ý.

Tôi không nhận quà của Phương Tháo không chỉ vì món quà quá đắt giá mà còn muốn cô ấy rõ ràng trong quan hệ giữa hai chúng tôi.

...

Ánh điện hắt xuống từ những tấm ốp trần nhạ màu trắng trong suốt phản chiếu trong mắt, tôi miên man suy nghĩ về việc tới đây sẽ nói với mẹ về chuyện của hai chúng tôi. Nghĩ một hồi cũng thông suốt tôi kéo chân của mình đắp tôi ngang ngực, quay sang vẫn thấy Bảo Nhi đang nhìn tôi chăm chú, tôi đưa ngón tay trỏ đùa cái sống mũi xinh xắn của cô ấy.

“Chúc em ngủ ngon!” Tôi vòng tay tắt đèn lớn kéo chân đến sát miệng nhắm mắt lại đi ngủ.

Sột...

Bảo Nhi thu người sát lại gần luôn tay vào ngực tôi. Tôi khẽ cười chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Mặt trời xuyên qua hai ô cửa sổ song song khiến tôi tỉnh giấc. Hôm nay Bảo Nhi vẫn ngủ rất ngon, bình thường giờ này cô ấy đã dậy rồi, đêm qua cô ấy cũng không đạp chân và xoay tròn như mọi ngày khiến tôi ngủ sâu hơn. Bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi vẫn đặt nguyên ở vị trí đêm qua cô ấy giữ cúc áo tôi thò vào, chỉ có điều... dường như nó rất nóng. Tôi cựa nhẹ, quay sang nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán Bảo Nhi. Tôi giật mình đưa tay kiểm tra mới phát hiện trán cô ấy đang nóng ran. Lo lắng tôi vội gọi:

“Bảo Nhi! Bảo Nhi!...”

“Dạ!” Cô ấy khẽ tỉnh nhưng vẫn cố về miên man thừa.

Tôi vội vùng dậy, chạy ra lấy nước xà uớt chiếc khăn mặt đắp lên trán Bảo Nhi để hạ nhiệt.

“Em thấy trong người thế nào?”

Bảo Nhi dường như cũng hiểu tôi đang rất lo lắng, nên cố gắng mở hai mắt đã đỏ hoe cười nhọt nhọt trả lời:

“Em không sao!” Rồi lại mơ màng thiếp đi.

Tôi vội vội thoắt gọi một chiếc taxi xe. Cũng chẳng chờ bên tổng đài gọi lại, tôi mở cửa tủ lấy chiếc măng tồ rộng nhất của Bảo Nhi khoác lên người cô ấy, rồi bẻ thẳng xuống dưới đầu ngõ đón xe.

Xuống đến sân gặp chủ chủ nhà mới chợt nhớ ra mình chưa khóa cửa phòng, tôi chỉ kịp nói với:

“Chủ khóa cửa giúp cháu với!”

“Con bé bị làm sao vậy?” Chủ ấy lo lắng hỏi.

“Cháu cũng chưa biết!...” Tôi không trả lời hết câu liền bế Bảo Nhi thẳng ra ngoài chiếc tắc xi đã đỗ ngay trước cổng.

...

Trên cả đoạn đường từ nhà trọ xuống bệnh viện Thu Cúc, Bảo Nhi luôn nóng ran như hòn than càng khiến tôi lo lắng vô cùng. Chẳng nhớ ra phải làm thế nào tôi cứ ôm chặt lấy cổ ấy.

Xe đến cổng bệnh viện các y tá và y sỹ đón lấy cổ ấy lên xe đấy, tôi bám theo xe chạy đến đầu phòng cấp cứu thì bị chặn lại. Chị y tá nhìn tôi cảm thông an ủi:

“Em ấy chỉ bị sốt cao thôi, cậu đừng lo lắng quá! Yên tâm ngồi đây đợi đi!” Nói dứt lời chị ấy đã đóng sập cánh cửa lại.

Đầu óc hoang mang tôi ngồi thụp xuống ghế, phải nửa tiếng đồng hồ trôi qua mới sực nhớ phải gọi điện cho mẹ Bảo Nhi.

Hàng ghế chờ màu xanh như chìm sâu bên nền những bức tường trắng toát, cứ nằm gầy tôi lại nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, mỗi lần như thế sắc mặt lại trắng nhợt ra một chút. Cuối cùng thì cô Tâm Phương cũng xuất hiện, tôi thấy mình thật có lỗi với cô vì đã để Bảo Nhi sốt cao như vậy. Tôi còn nghĩ cô sẽ tức giận lắm nhưng trái với dự đoán của tôi, cô chỉ nhìn tôi chăm chú, ánh mắt lo lắng hệt như chị y tá ban nãy.

“Con bé thế nào rồi?” Cô hỏi tôi.

“Con cũng không biết...!” Tôi ấp úng trả lời.

“Thôi được rồi! Con bé không sao đâu! Cậu đã ăn uống gì chưa?” Cô vừa an ủi vừa hỏi han khiến tôi cũng có chút ấm lòng trở lại.

Cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng đã mở ra. Cô Tâm Phương theo phản ứng tự nhiên vội hướng thẳng tới vị bác sĩ đi từ trong phòng ra vừa đi vừa hỏi:

“Bác sĩ, con gái tôi thế nào rồi?”

Ông bác sĩ khuôn mặt có vẻ đầm chiêu, ông nhìn tôi một thoáng rồi quay sang cô Tâm Phương:

“Cô là mẹ bệnh nhân? Cô theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô!”

“Vâng!” Cô Tâm Phương trả lời quay sang nhìn tôi với ánh mắt đượm buồn, rồi theo vị bác sĩ đi về phía hành lang.

Thái độ của vị bác sĩ càng khiến tôi lo lắng, tôi hỏi với theo:

“Bác sĩ! Khi nào cháu có thể vào với cô ấy!”

Ông ấy quay lại nhìn tôi một giây trầm trầm giọng nói:

“Hiện giờ cô ấy đã qua cơn nguy kịch rồi nhưng đang nghỉ ngơi, khi nào y tá trực ra thông báo thì cậu có thể vào.”

“Cô ấy bị làm sao vậy bác sĩ?” Tôi gắng hỏi.

“Cháu ở lại đây với nó, tí nữa có gì cô sẽ nói lại cho cháu!”

Vị bác sĩ nhìn cô Tâm Phương rồi lặng lẽ quay đi trong sự lo lắng của tôi. Cái nhìn của ông ấy có gì đó khiến tôi không yên lòng, không lẽ có gì đó mà ông ấy giấu tôi chăng? Bảo Nhi có ấy rốt cuộc bị làm sao? Chân bước loạn trên nền đá hoa trước hành lang phòng cấp cứu, hai tai vẫn căng hết cỡ để nghe ngóng âm thanh mở cửa. Hàng chữ đỏ trên cửa im dìm trong mắt, tôi tự an ủi mình bằng lời dặn của ông bác sĩ lúc nãy:

“Hiện cô ấy đã qua cơn nguy kịch rồi...”

Cạch...

Tiếng khóa xoay khiến tôi nhe chút lo âu, liền chạy thẳng đến trước mặt chị y tá hấp tấp hỏi:

“Chị ơi cô ấy thế nào rồi? Em đã vào thăm cô ấy được chưa?”

Chị y tá nhìn tôi trêu mến, mặc dù đang đeo khẩu trang chị vẫn đưa tay lên che miệng cười theo phản xạ.

“Xem cậu lo lắng thế này chắc cô ấy phải đặc biệt với cậu lắm! Cô ấy hiện đang ngủ chút nữa sẽ tỉnh lại. Cậu có thể vào nhưng phải nhàng thôi đấy!”

“Vâng! Em chỉ cần đứng nhìn cô ấy thôi!” Tôi trả lời tự nhiên như suy nghĩ trong đầu.

Chị nghe nói vậy lại đưa tay lên che miệng cười bảo:

“Thôi được rồi cậu vào đi!”

Tôi theo chị vào phòng Bảo Nhi, cô ấy đang ngủ ngon trên giường, một chút nhợt nhạt trên má pha lẫn với ga trải và chiếc chăn bệnh viện màu trắng cũng không làm giảm đi vẻ đẹp và nét hồn nhiên trên khuôn mặt cô ấy. Tôi nhẹ bước đến bên giường, khẽ nắm bàn tay nhỏ nhắn của Bảo Nhi im lặng chờ đợi. Chị y tá cũng rời đi nhường lại không gian riêng cho chúng tôi.

Còn lại một mình tôi ngồi lại bên Bảo Nhi, nhìn cô ấy ngủ yên lành khiến bao nỗi muộn phiền và lo lắng trong lòng tôi bỗng nhiên tan biến hết. Cô họg nồn nao đến khó chịu, tôi không kìm lòng được khẽ nói một mình:

“Xin lỗi em! Anh đã làm em vất vả rồi, anh đứng là không tốt chút nào. Em là hạnh phúc lớn nhất mà anh có được, là hạnh phúc mà anh không thể rời xa được. Sau này anh nhất định sẽ không để em phải vất vả nữa!”

Một giọt nước mắt tràn mi lăn xuống miệng mặn chát.

Mười ba năm trước, cái ngày đầu tiên đứng bơ vơ bên gốc hoàng lan giữa chốn thị thành này, Bảo Nhi đã không sợ ướt mà nhón chân che ô cho tôi. Ở trường đứa nào cũng xi xào chỉ trò về tôi, chúng thường lánh xa hoặc dẫn đo khi chơi với tôi, ngay cả lúc đi thi đầu cùng trong đội bóng. Chỉ có Bảo Nhi là người sẵn sàng lao đến bên tôi nở nụ cười hồn nhiên thân thiết, mỗi ngày thường chia nhau đồ ăn sáng hoặc vui đùa trên đường về. Tôi đã từng là cậu bé hóa đồng bước vào trường cấp hai mới trong năm đầu lớp 7, nhưng chẳng mấy chốc cái không khí xung quanh lại biến tôi thành đứa trẻ lì lợu nếu không muốn nói là hỗn xược. Bằng chứng là tháng nào tôi cũng bị nhà trường gọi điện về nhà phản ánh vì đánh bạn. Lý do làm sao có lẽ chỉ mình Bảo Nhi được biết, nếu không phải vì bị chúng nó nói tôi là đứa trẻ bị bỏ rơi, thì cũng là nói Bảo Nhi là đứa không cha.

“Chúng mày thấy không! Một thằng con trai bị bỏ rơi chơi thân với một đứa con gái không cha, không phải là hợp quá rồi còn gì!”

Lý do của những trận đánh nhau thường bắt đầu tương tự như thế và mỗi lần ấy ông lại giáo huấn tôi bằng một trận đòn. Mà dù có bị đánh chết tôi cũng không chịu nói với ông là vì sao. Có lần ông ngoại còn bắt tôi nhìn com tôi để sám hối. Mỗi lần như thế tôi lại trốn ra gốc hoàng lan ngồi khóc, tôi giận ông, hận bố và thêm vòng tay ấm áp của mẹ. Những lúc ấy chỉ có Bảo Nhi ngồi sát bên tôi không nói câu gì. Ánh mắt cô ấy trong sáng và đầy cảm thông.

Một lần khi tôi học lớp 9 cũng có một trận đòn tương tự, lần ấy chính Bảo Nhi đã lao vào đỡ một cán chổi cho tôi, còn không ngừng nức nở giải thích với ông ngoại. Từ bữa đó ông ngoại trầm lặng hẳn không to tiếng với tôi nữa. Vậy mà không đầy ba tháng sau thì ông đã mất.

Từ sau ngày ông ngoại mất tôi mới nhận ra tình yêu thương bao la của ông dành cho tôi. Tôi không còn đánh nhau với bạn nữa mà thường làm li né tránh và vui mình vào những công việc làm thêm để quên đi. Ngoài bà ngoại thì chỉ còn Bảo Nhi hàng ngày vẫn đứng trên ban công học bài đợi đến lúc tôi về. Mỗi lần chạy xuống gặp tôi là lại nín lo hỏi đủ thứ chuyện khiến những cơn mệt mỏi cũng bỗng nhiên tan biến hết.

Ngày tháng trôi đi không chờ đợi ai, và rồi ngoại cũng bỏ tôi mà đi. Người duy nhất còn lại trong hồi ức tuổi thơ ấm áp của tôi là Bảo Nhi. Thứ thực sáng nay khi ôm cổ ấy đang nóng ran trong vòng tay mình tôi đã hoảng loạn đến cùng cực. Giờ này nhìn cổ ấy đang ngủ yên lành trong mắt tôi mới dám tự cười mình.

Bàn tay nhỏ nhắn trong tay tôi hơi cựa quậy, tôi vội đưa tay còn lại lên nắm lấy, cười tươi tắn hỏi:

“Bảo Nhi! Em tỉnh rồi à?”

Bảo Nhi khẽ mở mắt, vẻ mặt còn xanh xao đã cười yếu ớt khi thấy tôi.

“Em đang ở đâu vậy?”

“Đây là bệnh viện, sáng nay em sốt cao không biết gì luôn ấy!”

“Chết rồi! Anh đừng nói với mẹ nha! Mẹ biết thế nào cũng mắng rồi bắt em về!” Bảo Nhi lo lắng nói với tôi.

“Em ngốc thật đấy! Mẹ biết rồi, mẹ không nói gì cả giờ đang ở chỗ bác sĩ lấy kết quả.” Tôi cố trấn an cô ấy.

Tôi giúp cô ấy ngồi dựa vào thành giường, Bảo Nhi thu chiếc gối vào lòng nghỉ ngơi hồi lại

“Thật là mẹ không nói gì sao?”

“Thật mà! Em thấy trong người thế nào rồi?”

“Em không sao, chỉ thấy đầu hơi choáng váng một chút thôi anh đừng lo lắng quá!”

“Vậy thì nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi!”

Tôi gác cô ấy nằm xuống nghỉ, vội lấy tay vén chân và đỡ cổ cho cô ấy nằm xuống gối. Bảo Nhi có vẻ e thẹn nhưng hẳn là cô ấy rất vui vẻ.

Cạch...

Bên ngoài cửa có tiếng roi vờ của vật gì đó. Đoán là cô Tâm Phương đã về đến hoặc là chị y tá hồi này. Tôi định quay ra xem ai thì cánh cửa đã mở ra, người bước vào chính là cô Tâm Phương. Tôi khẽ lùi sang một bên nhường ghế cho cô.

“Con chào cô! Kết quả thế nào rồi cô?” Không chờ cô ngồi xuống ghế tôi sốt ruột hỏi.

Câu hỏi của tôi làm cô khựng lại một vài giây, hai bên khóe mắt có sắc đỏ, tôi quay sang nhìn Bảo Nhi hẳn là cô ấy cũng đoán ra điều khác lạ này.

“Mẹ khóc đấy à?” Bảo Nhi lo lắng hỏi.

“Ừ, một chút lúc trên đường đến! Không sao bác sĩ nói con chỉ bị sốt do thay đổi thời tiết thôi!”

Tôi thờ phào, đứng gọn qua một bên chờ nghe cô nằng, nhưng hình như cô không những không mắng mà còn nhìn tôi rất dịu dàng khiến cho tôi càng yên tâm hơn, duy chỉ có một điều cô cứ nhìn Bảo Nhi rất lạ. Cả căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng.

“Anh à!” Bảo Nhi lên tiếng. “Em thêm ăn cháo trai ở dưới Thái Thịnh, chỗ mà tụi mình hay ghé ăn ấy! Anh đi mua cho em nhé!” Bảo Nhi làm vẻ thêm thưởng.

Phải rồi, từ sáng cô ấy chưa ăn gì hẳn là rất đói rồi. Tôi vội nói:

“Tất nhiên được rồi, để anh đi mua cho em!”

Tôi bước chân ra đến cửa cô Tâm Phương chợt nhắc:

"Cháu lấy xe cô mà đi!"

Tôi chợt nhớ ra là sáng nay vội nên đã bỏ xe máy ở nhà. Tôi quay lại nhận chìa khóa, chào vội cô rồi xuống lấy xe vội đi ngay.

***

Trong căn phòng chỉ còn lại mình Bảo Nhi và mẹ. Cô Tâm Phương ngồi hồi lâu rồi mới trách con gái một câu:

“Cháo trai gần đây thiếu gì mà con bắt nó xuống tận Thái Thịnh!”

“Mẹ nói cho con biết có chuyện gì đi!”

Câu hỏi của Bảo Nhi khiến cô bất ngờ rơi nước mắt, cô phủ nhận.

“Con bé này, mẹ lo cho mày thì khóc chứ làm gì có chuyện gì?”

“Mẹ! Bình thường mẹ không như vậy, mẹ có thể khóc ở nhà nhưng tuyệt nhiên không khóc trước người khác bao giờ! Hơn nữa từ nhỏ con hay ốm vặt, chuyện sốt cao cũng không phải quá nghiêm trọng đến mức mẹ lại khóc nhè cả phần trang điểm ngay ở bệnh viện.”

Bảo Nhi đứng lại nhìn thẳng vào mắt mẹ khiến bà không cầm lòng được òa khóc lên.

...

***

Cháo trai ăn nóng mới ngon, hễ hơi nguội thì sẽ rất khó ăn. Đi từ Thái Thịnh về Thu Cúc nhanh cũng phải mất hai mươi phút, kiểu gì thì cháo cũng nguội hết. Tôi ghé ngang chợ tìm mua một chiếc cặp lồng giữ nhiệt. Mua xong cháo tôi mừng rỡ dong xe chạy về.

Về đến bệnh viện Thu Cúc một trời cũng đã đứng bóng, không chờ thang máy tôi vội thang bộ lên thẳng lên phòng. Cửa phòng vẫn hé bên trong có tiếng của cô Tâm Phương đang khóc...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mỗi nơi anh đi qua đều in bóng hình em

Vốn không định nghe lên câu chuyện nhưng vì cô Tâm Phương đang khóc nên tôi không dám bước vào luôn, cửa phòng không đóng kín, từ bên ngoài có thể nghe rõ tiếng Bảo Nhi nói với mẹ:

“Mẹ cho con ở lại cùng anh Phong được không?”

“Đến lúc này mà con vẫn ngoan cố như vậy sao?” Cô Tâm Phương hỏi yếu ớt, dường như cô đã khóc rất nhiều.

“Con đang cảm thấy choáng váng lắm, mẹ hãy cho con ở lại đi! Lúc này con chỉ muốn được bên cạnh anh ấy!”

“Không được, con còn phải đi khám kiểm tra xét nghiệm lại. Trong trường hợp...”

Cô Tâm Phương dừng lại, tôi cố gắng nín thở nghe câu tiếp theo.

Cạch...

Chị y tá kéo chiếc xe dụng cụ khám bệnh đến trước cửa phòng, chị cười với tôi không nói gì cả, tôi theo sau chị vào phòng. Cô Tâm Phương vội đứng dậy đi ra ngoài, tôi cũng chỉ kịp cúi chào cô một cái. Hình như Bảo Nhi cũng vừa khóc, tôi cảm thấy mình thật có lỗi, giữa lúc này mà cô ấy vẫn kiên quyết đấu tranh vì tôi.

Chị y tá đo huyết áp cho Bảo Nhi rồi hỏi cô ấy vài câu hỏi như: “Có thường thấy chóng mặt vào mỗi sáng không? Có đau đầu hay hoa mắt gì không?” Chị ấy hỏi nhiều khiến tôi lo lắng. Tôi quay sang chị gắng hỏi:

“Chị ơi cô ấy bị làm sao hà chị?”

Chị ấy nhìn về mặt lo lắng của Bảo Nhi còn tôi thì hồi hộp:

“Em ấy chỉ bị suy nhược thần kinh thôi! Cậu không nên lo quá.”

Tôi thờ phào nhìn Bảo Nhi hồi lỗi, lâu nay tôi đã để cô ấy suy nghĩ nhiều về chuyện của chúng tôi nên mới ra như vậy, nhất định từ giờ tôi sẽ không để Bảo Nhi lo lắng thêm nữa.

“Cháo trai của em đây! Để anh bón cho!”

Tôi lấy thìa xúc cháo còn nóng hổi cho cô ấy trước mặt chị y tá, Bảo Nhi có vẻ e thẹn còn chị y tá thì cứ cười tùm tùm làm tôi cũng thấy ngượng ngùng.

“Chị ơi khi nào em được về nhà?” Bảo Nhi hỏi chị y tá.

“Em còn phải xét nghiệm thêm và theo dõi chuẩn đoán, chắc cũng phải vài ngày đến một tuần mới có kết quả, sức khỏe của em khá tốt có thể về nhà rồi đến kiểm tra hàng ngày nhưng tiện nhất thì vẫn nên ở lại.”

Chị ấy phân tích một hồi, tôi cũng gật đầu đồng ý quay sang Bảo Nhi an ủi:

“Mai anh lên khoa xin nghỉ cho, em cứ ở đây để bác sĩ theo dõi vài ngày. Sau giờ học anh sẽ lên đây chơi với em!”

Chị y tá chỉ cười tủm tỉm, sau khi tiêm và dặn dò Bảo Nhi uống thuốc chị kéo xe ra ngoài nhường không gian lại cho chúng tôi.

Tôi kéo ghế ngồi sát tới mép giường vừa bón cháo vừa hỏi:

“Vừa nãy sao mẹ lại khóc vậy?”

Bảo Nhi hơi lưỡng lự trả lời:

“Thì mẹ... không muốn em tiếp tục ở chỗ anh nữa! Chắc mẹ lo em không quen vất vả...”

Tôi nghiêng mặt được thế:

“Mẹ nói đúng đấy! Em cũng nên về nhà rồi, không thể ở mãi chỗ anh được!”

Bảo Nhi làm vẻ mặt dỗi hờn quay đi nói:

“Anh lại đuổi em đấy à! Ghét không chơi với anh nữa!”

Tôi cười:

“Ghét thì chờ ăn xong chỗ cháo này rồi ghét luôn một thể!”

“Ghét!”

Tôi vẫn chìa thìa cháo ở trước mặt, Bảo Nhi lườm một cái rồi mới há miệng ăn. Nói thì nói vậy chứ trong lòng tôi vẫn muốn cô ấy ở lại. Trước sau gì cô ấy cũng là vợ tôi mà.

Bảo Nhi ăn hết bát cháo tôi mua thì cô Tâm Phương cũng về đến, khuôn mặt cô đã trở lại vẻ bình tĩnh hàng ngày, màu phấn trắng hồng trên khuôn mặt khiến cho người ta ngỡ cô còn rất trẻ. Tôi mới phát hiện ra hẳn vừa nãy cô đã khóc rất nhiều nên sắc mặt mới nhợt nhạt đi như vậy. Tôi thấy ái ngại vì đã khiến cô buồn đến thế, vậy mà cô lại không một câu nặng lời với tôi như mọi khi khiến tôi càng thêm suy nghĩ.

“Chiều nay cô ở lại với Bảo Nhi cháu lên lớp đi tiện thể xin nghỉ học cho nó!”

“Vâng!” Tôi ngoan ngoãn nghe lời chào cô và Bảo Nhi rồi xuống đón xe buýt về nhà trọ.

***

Chạy xe vào đến nhà để xe của trường, tôi còn đang miên man suy nghĩ nhiều chuyện, ngẩng lên đã thấy Phương Thảo đứng trước mặt mình. Ánh mắt nghiêm nghị cô ấy nhìn tôi:

“Sao sáng nay anh nghỉ học?”

“Anh có chút việc bận.”

Tôi trả lời, không chút dây dưa khoác cặp đi thẳng về phía khoa. Phương Thảo chạy đi phía sau dường như không có ý bỏ cuộc, cô ấy kéo tay áo tôi lại lớn tiếng hỏi:

“Anh định để cô ấy ở chung phòng đến bao giờ?”

Tôi khựng người lại quay sang nhìn Phương Thảo. Quí thật là cô ấy không nói chơi về chuyện tìm ra chỗ ở của tôi.

“Chuyện này không liên quan tới em, anh sẽ tự giải quyết.” Tôi nói như một người đàn anh.

“Không liên quan đến em? Anh đừng quên chúng ta đã có thề ước!” Cô ấy rom róm nước mắt.

Tôi nghĩ mình nên dứt khoát một lần:

“Đó chỉ là lời nói của một đứa trẻ học lớp bốn! Anh thật sự xin lỗi nếu câu chuyện trẻ con đó lại làm tổn thương em đến vậy. Anh và Bảo Nhi yêu nhau. Bảy năm qua người trong trái tim anh chỉ có mình cô ấy! Vì thế em đừng cố gắng làm gì, em như vậy chỉ khiến bản thân tổn thương mà thôi!”

Tôi bỏ đi, Phương Thảo vẫn không chịu cô ấy chạy thẳng đến ôm chầm lấy lưng tôi khóc nức nở.

“Em có gì thua kém cô ấy sao? Cô ấy ở bên anh bảy năm em cũng chờ anh mười năm. Chúng ta mới chính là thanh mai trúc mã.”

“Cười chung một con ngựa trúc không có nghĩa là đi cùng nhau cả cuộc đời. Anh luôn coi em như em gái mình chưa bao giờ có ý nghĩ gì khác cả.”

Tôi gỡ tay Phương Thảo ra đi thẳng về phía khoa, tôi biết cô ấy ở phía sau vẫn đang khóc nhưng mềm yếu chỉ khiến cô ấy đau khổ thêm, thả để cô ấy đau khổ một lần còn hơn.

***

Trong phòng chờ chụp CT cắt lớp, ánh sáng trắng chan hòa khắp phòng chờ. Bảo Nhi đang cầm cuốn tài liệu về bệnh u não, nổi dòng chữ đọc qua là một cảm xúc thay đổi trên khuôn mặt của cô ấy. Khép quyển sách lại với tâm trạng dường như vô vọng cô ấy chợt nhớ đến lời của Phương Thảo buổi chiều mấy hôm trước.

“Hiện tại cô là người chiến thắng, nhưng hãy nhớ chiến thắng không bao giờ là mãi mãi! Cô ở bên anh ấy bảy năm nhưng tôi với anh ấy mới là thanh mai trúc mã.”

“Tôi tin vào anh Phong!”

Giọng nói Phương Thảo đầy quả quyết:

“Cô có Phong nhưng không có mọi thứ thuộc về anh ấy! Chắc cô không biết mẹ Phong không thích cô!”

Bảo Nhi không tin vào lời nói của Phương Thảo, có lẽ cô ta chỉ cố tình nói như vậy để cô yếu lòng. Nhưng nghĩ lại thì cũng không phải không có lý, mấy lần gặp mẹ Phong bà luôn giữ thái độ ôn hòa vừa chừng, chưa khi nào niềm nở như khi Phương Thảo xuất hiện. Ban đầu cô còn nghĩ mẹ anh ấy như vậy là vì quen với Phương Thảo từ trước. Cũng phải thôi, dù sao người ta cũng từng là thanh mai trúc mã.

Bảo Nhi khẽ thờ dài nhìn lên ánh đèn chan hòa đang tỏa sáng trong căn phòng. Hy vọng hiện giờ như ánh sáng le lói trong ý nghĩ của cô. Nếu không phải là cô liệu anh có hạnh phúc không? Nếu cô biến mất liệu cuộc sống của anh có bình yên hơn không? Hai từ hạnh phúc mà hai ngày trước đây cô đang kiêu hãnh vì sống trong nó thì giờ bỗng chốc lại giờ nên mong manh khó giữ đến vô cùng. Lo sợ, tiếc nuối và vô vọng là tất cả những gì cô nhìn thấy nơi ánh sáng ấy.

Cạch...

Tiếng cửa mở, mẹ Bảo Nhi bước vào phòng. Làn phấn trang điểm với lúc sáng đã phai hết bởi nước mắt, đôi mắt đỏ hoe sưng mọng và khóc chăm chú nhìn về đứa con gái bé nhỏ. Cả ngày nay cô đã khóc như thế rất nhiều đến mức cô không thể tỏ ra suy sụp thêm trước mặt con gái mình, nên mỗi lần như thế đều trốn vào nhà vệ sinh, khóc đến mệt là rồi mới chịu ra.

Trái với lo sợ của cô, Bảo Nhi không quá suy sụp, ngược lại còn có chút kiên cường. Nghĩ cũng phải, điều này con bé thừa hưởng từ cô, dù có ở hoàn cảnh nào cũng nhất định không để người khác thấy mình yếu đuối. Nhưng như thế cũng chỉ khiến cô thêm đau lòng vì cô biết trong tâm tâm Bảo Nhi hẳn đang đấu tranh rất nhiều.

Cô ngồi xuống sát con gái cố kìm nén cảm xúc, cũng không dám mở lời bởi nếu nói một câu thì cô sẽ lại khóc, xung quanh cứ vì thế mà tĩnh lặng đến vô cùng.

“Cháu vào đi!” Giọng ông bác sĩ ân cần.

Bảo Nhi có vẻ lo lắng quay sang nhìn mẹ rồi mới theo bác sĩ vào phòng chụp cắt lớp.

***

Tiết thứ hai ở trường. Tôi cảm giác có gì đó khác lạ, sau một hồi suy nghĩ mới nhận ra Phương Thảo không có mặt trong lớp, rốt cuộc có chuyện gì lại khiến cô gái này trốn tiết? Không lẽ là lỗi tại tôi sao? Tôi cảm thấy mình cũng có chút nhần tâm, mặc dù vậy tôi vẫn cương quyết gạt suy nghĩ ra khỏi đầu: “Mặc kệ! Dù sao cũng để cô ta quyết tâm một lần!”

“Công thức của một tin hoàn chỉnh là $4w+1h$ ...”

Âm thanh trầm ấm vang lên từ micro của thầy giáo cũng chẳng làm tôi quan tâm. Điều khiến tôi lo lắng lúc này chính là Bảo Nhi đang ở viện, tôi cứ có linh cảm bất an không sao tập trung được...

***

“Anh đang làm gì vậy? Mấy ngày nay anh ở đâu?”

Phương Thảo to tiếng nạt nộ trong quán cà phê, ngồi đối diện cô Hoàng Nam vẫn nhâm nhi cốc cà phê không hề có chút phản ứng gì.

“Chẳng phải anh đã đồng ý cùng hợp tác với tôi đối phó với hai người bọn họ sao? Vậy mà những lúc quan trọng thế này thì anh biến mất.”

Hoàng Nam có chút ngán ngẫm lại có phần bí tức trước mấy câu hỏi gay gắt của cô gái trước mặt. Anh ta khẽ xoay người nhìn ra ngoài ô kính cửa sổ né tránh câu trả lời.

“Anh không nói thì gọi tôi ra đây làm gì?”

“Thôi được rồi! Cô nói hết chưa? Tôi gọi cô ra đây là để nói phi vụ hợp tác giữa chúng ta thất bại, tôi chính thức bỏ cuộc. Chuyện này cô muốn giải quyết sao cũng được, cô muốn dừng lại hay tiếp tục là tùy cô, tôi không tham gia nữa.”

“Anh là dân ông mà bỏ cuộc dễ dàng vậy sao? Anh hèn quá đấy!”

“Cô...” Hoàng Nam tức lười.

“Tôi làm sao?”

Hoàng Nam không trả lời.

“Anh muốn bỏ cuộc thì tùy anh tôi có cách giải quyết của tôi!”

Phương Thảo nói dứt lời liền đứng dậy đi thẳng về phía cửa. Hoàng Nam chỉ còn biết ảm ớ hỏi với theo:

“Cô định làm gì?”

“Anh không cần biết!”

“Cái con bé này...”

Hoàng Nam cắn nhằn một mình, vội trả tiền kẹp dưới đáy cốc cà phê rồi đuổi theo Phương Thảo ra ngoài.

***

Những tấm phim chụp cắt lớp được đưa lên trên màn chiếu, khuôn mặt vị bác sĩ già đầm chiêu, mỗi nếp nhăn trên trán của ông càng khiến người ta khó suy đoán hơn. Ông nghiên cứu từng tấm phim cận kề và tỉ mỉ, mặc dù hai người đứng cạnh đang trong bộ dạng vô cùng sốt ruột vẫn không khiến ông phân tâm.

Mười lăm phút... ba mươi phút. Cô Tâm Phương đã bắt đầu sốt ruột, cô đứng dậy bước sát đến bên ông bác sĩ hai bàn tay nắm chặt vào nhau. Vị bác sĩ vẫn chú tâm đến những tấm phim khiến cô không dám cất tiếng hỏi.

Dừng lại với nỗi buồn thoáng trên khuôn mặt dạn dày kinh nghiệm trong ngành, ông quay sang nhìn cô bé tuổi còn quá trẻ lại quay sang người mẹ dường như có phần đắn đo.

Bảo Nhi đứng dậy mạnh mẽ nói:

“Xin bác cứ nói thẳng cho cháu biết! Cháu cần được biết rõ tình hình của mình.”

Vị bác sĩ dừng ánh mắt trước vẻ mặt dũng cảm của Bảo Nhi như muốn khẳng định rõ quyết tâm của cô. Bên cạnh cô Tâm Phương đã rom róm nước mắt không nói được câu gì.

“Chắc mẹ cháu cũng nói với cháu về chuẩn đoán ban đầu của chúng tôi. Sau khi chụp CT cắt lớp, kết quả khẳng định là cháu bị một khối u trong não phải.” Vị bác sĩ dừng lại.

Cô Tâm Phương thực sự bị chấn động mạnh, cô lùi lại bên chiếc ghế thả mình ngồi xuống cho vững, sắc mặt trắng nhợt đi. Bảo Nhi cũng không khỏi chấn động nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ hỏi vị bác sĩ:

“Khối u này nghiêm trọng đến mức nào?”

“Theo chuẩn đoán ban đầu của chúng tôi đây là dạng u não nguyên phát lành tính, nằm gần trung tâm bán cầu não phải. Khối u phát triển gây chèn ép lên các mô tế bào thần kinh. Ban đầu gây đau đầu chóng mặt buồn nôn, nặng hơn có thể ảnh hưởng đến việc chỉ huy các hoạt động cơ thể, thị giác có thể gặp phải hiện tượng nhìn thấy hai ba vật song song một lúc. Nếu không kịp thời phẫu thuật sẽ dẫn tới tử vong.”

Ông bác sĩ dừng lại, không khí trong phòng càng lúc càng trở lên căng thẳng. Bảo Nhi bắt đầu thấy hoang mang có ấy cố gắng gượng hỏi:

“Cháu còn bao nhiêu thời gian?”

“Chậm thì sáu tháng, nhanh thì ba tháng.”

“Cháu có thể phẫu thuật không bác sĩ?” Hy vọng được sống ngập tràn trong đôi mắt.

“Tất nhiên là được, với trường hợp của cháu phẫu thuật có tỉ mỉ hơn một chút. Bác sẽ giới thiệu cháu đến một bệnh viện tốt nhất có kinh nghiệm chuyên ngành về phẫu thuật u não. Ở đây người ta sẽ làm tiếp những xét nghiệm lâm sàng và vi kiểm các mô thần kinh áp sát khối u để xác định cách phẫu thuật. Nhiều khả năng sẽ phải áp dụng đến công nghệ Grama Knife để cắt bỏ khối u.”

“Cháu có bao nhiêu cơ hội sống sót?” bảo Nhi rom róm nước mắt hỏi:

“Khoảng năm mươi phần trăm.” Ông bác sĩ khẳng định.

Bảo Nhi cố trấn tĩnh, hai ngón tay cái cọ mạnh lên nhau giọng run run hỏi tiếp:

“Cháu có đọc qua quyển sách này, nghe nói sau phẫu thuật thường có nhiều biến chứng xảy ra? Trường hợp của cháu xác suất bao nhiêu phần trăm có thể trở lại một người bình thường?”

Ông bác sĩ khẽ thờ dài trả lời:

“Sau phẫu thuật có thể xảy ra một số biến chứng, nặng nhất là mất ý thức, trường hợp này không hiếm khi xảy ra nhưng không phải là không thể. Các trường hợp khác thường gặp phải như: mất một phần trí nhớ, rối loạn khả năng điều khiển các hoạt động của cơ thể hoặc ảnh hưởng đến một vài bộ phận giác quan. Hiện giờ với công nghệ tiên tiến người ta sẽ xác định rõ các vùng mô thần kinh liên quan để tránh gây những biến chứng không đáng có này. Nên cháu hãy yên tâm.”

Bảo Nhi cố gắng nhấn mạnh:

“Chính xác là bao nhiêu phần trăm há bác?”

“Hai mươi lăm phần trăm.” Ông bác sĩ cuối cùng cũng phải đi vào câu trả lời chính thức.

Sự mạnh mẽ gắng gượng của Bảo Nhi bị bẻ gãy, thế giới xung quanh cô ấy bắt đầu sụp đổ. Tình yêu của mẹ dành cho cô sẽ phải làm sao để báo đáp. Tình yêu của cô dành cho người cô yêu cũng sẽ tan biến như tro bụi sao? Không thể nào, cô mới mười chín tuổi, cô còn rất trẻ, cô còn bao nhiêu dự định chưa kịp thực. Có lẽ nào ông trời lại trêu đùa với cô như vậy.

Bảo Nhi bắt đầu khóc, hai tay buông thõng, cô ấy ngồi xuống ghế, dựa lưng vào bức tường trắng tinh như tấm hồn cô cứ thế mà khóc, tiếng khóc từ nhỏ đến lớn dần...

Cô Tâm Phương xót xa ôm lấy con gái trong lòng, gò đầy con bé đang run rẩy như một đứa trẻ mới chào đời cái cổ tiếng khóc thống khổ. Cô không dám khóc nữa, nước mắt cô nuốt vào lòng, cô sợ nếu cô khóc thì khoảng trời trước mặt Bảo Nhi sẽ sụp đổ.

Cô dịu Bảo Nhi về phòng, chờ con bé khóc đến mệt nhoài ngủ thiếp đi trong lòng mình...

***

Tôi ngồi trên ghế đá dưới tán cọ trước khoa, phía trước mặt là con đường lát đá ríc rắc kéo dài theo bóng những hàng cây cổ thụ, nơi hàng ngày Bảo Nhi vẫn leo nhéo khoác tay tôi đi trên con đường này. Hôm nay ngồi một mình trên chiếc ghế đá mà Bảo Nhi vẫn chờ tôi mỗi buổi tan lớp tôi mới thấy nó trống trải quá, con đường phía trước cũng trở nên thật mênh mang.

Cả buổi chiều không có Bảo Nhi tôi cũng chẳng nhét nỗi thứ gì vào đầu. Giờ này ở bệnh viện cô lễ cô ấy cũng rất buồn, cũng may cô Tâm Phương có thể nghỉ bất cứ lúc nào nên tôi cũng đỡ sốt ruột hơn.

Chuông báo hết học cuối đã vang lên trên sân, ngó nhìn quanh cũng chẳng thấy bóng Phương Thảo đâu. “Con bé này lại định giờ trò gì nữa đây?” Tôi lăm bầm bước sai bước chân vô định về phía khoa...

***

“Cô muốn đi đâu đấy?” Hoàng Nam thắc mắc.

Phương Thảo không trả lời, suốt đoạn đường hơn ba mươi cây số cô gái này chỉ nói ba cụm từ “rẽ phải” “rẽ trái” và “đi thẳng”. Mỗi lúc đầu anh ta còn tưởng Phương Thảo bực bội muốn đi một vòng cho hạ hỏa. Chiếc Jaguar bật mui trần phóng ra ngoài thành phố tự khi nào mà cô bé này vẫn chỉ độc nói mấy câu ngắn ngủn như thế. Thở thoáng nhìn sang thấy hình dáng mảnh mai, khuôn mặt kiểu diêm cùng mái tóc đen huyền tung bay trong gió, Hoàng Nam mới tự cười tán dương thâm trong lòng một câu: “Hóa ra nhìn kỹ con bé này cũng xinh ra phết!”

“Anh nhìn cái gì? Còn không lo đi đi? Phương Thảo quát, con bực bội dường như vẫn chưa nguôi.

“Rốt cuộc cô định đi đâu? Đây là ngoại thành rồi đấy...”

“Rẽ phải đi! Căn nhà nhỏ màu xanh ấy.”

Hoàng Nam xoay vô lăng bỏ dờ câu nói. Dừng trước chiếc cổng sắt sơ sài của một căn nhà ngoại ô cách Hà Nội hơn ba mươi kilômét.

Nghe tiếng xe dừng trước cổng, một người phụ nữ trung niên nhan sắc mặn mà don đá ra mở cổng, nhìn thấy bà Hoàng Nam mới bâng hoàng vội quay sang ghì giọng hỏi:

“Cô xuống nhà thầy?”

“Thế anh nghĩ chúng ta đi đâu?”

Hoàng Nam không biết phải trả lời lại như thế nào, chỉ bực tức nói:

“Sao cô không nói trước để tôi mua cái gì đó!”

“Anh cũng có vẻ chu đáo nhỉ!” Phương Thảo cười nhạt khen một câu.

“Giờ cô mới biết sao!”

“Vốn dĩ trên mặt anh không có hai chữ đó mà!”

“Con chào cô!” Hoàng Nam quay sang người phụ nữ trung niên đang nở nụ cười hiền hậu lễ phép chào.

“Mẹ!” Phương Thảo chào vô cùng thân thiết.

“Hai đứa đến chơi đây à! Sao không báo trước để cô chuẩn bị!” Người phụ nữ trung niên vừa nói vừa nắm tay Phương Thảo dẫn vào trong nhà.

Hoàng Nam bấm nút đóng mui an toàn của xe tự khóa cầm tay, nhìn theo Phương Thảo đã đi vào đến trước cửa nhà lăm bầm chế giễu:

“Tôi chưa thấy đứa con gái nào tro tráo như cô, đã bị từ chối mà còn xưng mẹ con với mẹ người ta như đúng rồi!”

Hắn hừ một cái lăm lăm bước theo sau.

***

Bảo Nhi ngủ một giấc dài mới tỉnh dậy thấy mình vẫn gói đầu lên lòng mẹ, chiếc áo măng tô dài của bà vẫn còn ấm ẩm nước mắt của cô. Hóa ra khi cô yếu đuối thì mẹ vẫn là bầu trời bao bọc lấy cô, cô rúc đầu vào lòng mẹ nói khe khẽ nhưng rất rõ ràng.

“Mẹ à! Chuyện này mẹ đừng nói cho anh Phong biết vội! Con sẽ tìm thời điểm thích hợp để nói với anh ấy.”

Một giọt nước mắt còn ẩm rơi xuống má cô. Bảo Nhi ngược lên nhìn mẹ an ủi.

“Mẹ đừng khóc nữa, lát anh ấy về nhìn thấy mẹ khóc sẽ nghĩ ngợi!”

Cô Tâm Phương có vẻ giận, gạt nước mắt nói:

“Đến nước này mà con vẫn còn nghĩ cho nó sao?”

“Mẹ thật không thương anh ấy sao? Mẹ còn nhớ hồi chúng con còn nhỏ mỗi lần thấy anh ấy khóc một mình dưới cây Hoàng Lan trước nhà là mẹ lại bảo con ra an ủi anh ấy còn gì?”

“Lúc đó mẹ không nghĩ nó cả gan dám cưa cẩm con.”

“Mẹ! Hồi đó mẹ thường hay trêu: con sau này phải kiếm một tám chồng như thằng Phong ấy! Vì thế mà con gái mẹ đã chủ động cưa con trai nhà người ta đấy!”

“Mấy giống ai không biết?”

“Đương nhiên là mạnh mẽ giống mẹ rồi!” Bảo Nhi nịnh.

...

Cách...

***

Tôi về đến Thu Cúc, bỏ xe vợ vàng dưới tầng hầm, theo thói quen lại chạy thẳng cầu thang bộ lên tầng ba, tay ôm theo một bó hoa hồng trắng nhỏ nhắn.

Như tôi mong đợi Bảo Nhi và cô Tâm Phương vẫn đang ngồi trò chuyện vui vẻ bên giường. Hai má Bảo Nhi có hơi hồng, tôi đoán là cô ấy đã trang điểm một lớp phấn nhẹ. Bảo Nhi có hai biệt tài trời phú là trang trí cắt tỉa và make up, cô ấy luôn trang điểm rất tự nhiên và tinh tế.

Tôi cúi đầu mở lời chào cô Tâm Phương rồi quay sang tặng Bảo Nhi bó hoa hồng, cô ấy nhận xong liền tươi tắn sai:

“Anh thay vào bình hoa giúp em với!”

Cô Tâm Phương lại lặng lẽ ra ngoài, tâm trạng mặc nhiên vẫn buồn như buổi sáng, có lẽ cô vẫn chưa có cảm tình với tôi. Không sao, được như hiện giờ tôi cũng hạnh phúc lắm rồi. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên giường, mắt không rời khỏi Bảo Nhi lấy một giây.

“Em nói với mẹ rồi ngày mai em muốn ra viện, ở đây em cảm thấy ngọt ngào lắm!”

“Không được.” Tôi phản đối: “Bác sĩ dặn em phải ở lại theo dõi điều trị một thời gian cơ mà!”

“Thì cũng chỉ uống thuốc với tiêm thôi. Từ nhà trọ lên viện cũng gần nên hàng ngày em sẽ tự đi. Em không muốn bị coi như người bệnh.”

“Nhà trọ? Tự đi?” Tôi nghe mấy phản đối: “Không được, em không về nhà, mẹ sẽ giận anh đấy! Hơn nữa em không tự đi một mình được.”

“Mẹ đồng ý cho em ở lại rồi! Nếu hàng ngày anh không tin tưởng em lái xe thì hộ tống em đến bệnh viện là được chứ gì?”

Bảo Nhi một mực muốn về, tôi không biết phải làm sao đành nửa hờ đồng ý:

“Thôi được để lát anh hỏi lại bác sĩ xem sao? Nếu bác sĩ đồng ý thì em có thể về.”

Lượt khám buổi tối, tôi còn chưa kịp nói gì với bác sĩ thì Bảo Nhi đã xin được về. Sau khi nghe cô ấy trình bày nguyện vọng và hứa sẽ đến kiểm tra đầy đủ thì vị bác sĩ cũng đồng ý. Chẳng chờ ông ấy ra khỏi phòng Bảo Nhi đã ôm chặt lấy cổ tôi la lên vì mừng khiến tôi ngại đỏ cả mặt.

Bảo Nhi uống thuốc xong, đôi tôi kê chỗ cô ấy nghe mấy truyện truyền kỳ mạn lục. Kể chưa được nửa truyện cô ấy đã ngủ mất tự lúc nào. Ngồi áp má xuống thành giường, nhìn ra ngoài cửa sổ nơi hàng ngàn vì sao sáng lơ lửng trong khung trời rực ánh đèn phố tôi cũng ngủ thiếp đi trên ghế.

Buổi sáng hôm sau vì cùng với cô Tâm Phương làm thủ tục cho Bảo Nhi xuất viện nên tôi cũng xin nghỉ học. Trái với những gì tôi lo ngại cô lại rất ôn hòa với tôi. Mặc dù cảm giác này tôi hằng mong chờ lâu nay nhưng vẫn thấy có điều gì đó không được tự nhiên cho lắm. Tôi xin nghỉ cả ngày nhưng ngày mai thì không thể vì tôi có buổi thi qua môn. Điem khảo tôi không mong đợi nhưng ít nhất cũng phải giữ lấy điểm trung bình để không phải thi lại. Tôi chỉ mong sao được tốt nghiệp thật nhanh để phụ giúp công việc hằng ngày cho Bảo Nhi.

Bữa cơm trưa đầu tiên mời mẹ vợ tương lai khiến tôi lo lắng đến mức mồ hôi trán toát ra đầm đìa. Vậy mà cuối cùng món thịt bò sốt vang vẫn quên mua sa tế, phải chạy ra chỗ chị bán đồ khô ngoài cổng chợ mua về, thật là không để đâu hết xấu mặt.

Tôi nín thở chăm chú nhìn cô gấp miếng đầu tiên, may mà cô mỉm cười ủng ý mới khiến tôi thở phào.

Cô vừa ăn vừa nhìn quanh phòng hỏi một câu rất quan tâm:

“Mỗi tháng bố mẹ cậu cho cậu bao nhiêu tiền?”

Tôi trả lời thật thà:

“Thực ra hai năm nay cháu không lấy tiền của gia đình. Phần vì còn nợ nần, phần vì cháu cũng có công ăn việc làm nên cuộc sống cũng tạm ổn.”

Cô lặng im một hồi, trong lòng phần nào cũng có sự cảm thông với tôi, cô tiếp:

“Cậu cũng giỏi thật đấy, vừa đi học lại vừa tự lo cho cuộc sống của mình. Nửa tháng nay cái Bảo Nhi nó đến đây ở chắc cũng khiến cậu vất vả không ít.”

Tôi ái ngại trả lời:

“Không ạ! Có cô ấy cũng bớt đi khó khăn, cháu thật sự xin lỗi vì đã để Bảo Nhi ốm như vậy!”

Cô lặng im không nói gì. Tôi liếc sang Bảo Nhi đang cười an ủi với tôi.

Sau hôm từ viện về Bảo Nhi vẫn phải nghỉ học để đi viện kiểm tra và điều trị hằng ngày. Tôi cố gắng thì mấy môn qua kỳ, mỗi buổi sáng lại hộ tống cô ấy xuống bệnh viện. Cô Tâm Phương cũng đi theo nhưng Bảo Nhi cứ nhất quyết muốn tự đi xe đạp điện tới bệnh viện. Cô ấy không muốn bị đối xử như một người bệnh nên cô Tâm Phương cũng đành phải chiều theo.

Bảo Nhi dường như cũng mạnh dạn hơn, mỗi lần tôi từ trường về là cô ấy lại ra đón rồi ôm lấy tôi thật chặt, đêm ngủ cũng chui qua chân của tôi. Một hai hôm đầu tôi nghiêm mật là cô ấy lại chui về chân của mình, nhưng về sau tôi có nghiêm mật hai ba lần cô ấy vẫn chỉ cười khúc khích, còn vòng tay ôm lấy tôi. Tôi muốn cản nhưng cũng chẳng biết phải nói thế nào, mỗi lúc như vậy là tôi lại phải cố nín thở mà ngủ tiếp. Đạo này tôi cũng nghĩ làm luôn thành thử đêm dường như cũng dài ra rất nhiều...

“Chiều nay anh thì nốt môn cuối. Từ mai được nghỉ học ở nhà chơi với em rồi!” Vừa ăn trưa tôi vừa báo tin mừng với Bảo Nhi. Thi xong còn phải học mấy buổi nữa mới nghỉ Tết nhưng mà tôi quyết định trốn học sớm vì có dự cảm bệnh của Bảo Nhi không đỡ đi nhiều. Mỗi sáng cô ấy thường mê mẩn ngủ không nghe được cả đồng hồ báo thức, thỉnh thoảng lại có vài cơn đau đầu. Tôi hỏi thì cô ấy bảo là do tác dụng của thuốc. Tôi thì chỉ lo bệnh viện chưa tìm ra đúng bệnh đúng thuốc nên

Ăn cơm xong tôi dọn qua vài thứ phụ Bảo Nhi rồi xuống trường thi. Vẫn như mọi ngày cô ấy lại đột nhiên chạy lại ôm chặt lấy lưng tôi thủ thỉ:

“Anh nhớ về sớm nhé!”

“Uhmm!” Tôi chào cô ấy phóng xe ra ngoài phố

...

***

Nắng yếu ớt phản chiếu bóng những ngôi nhà cao thấp phía trước khu trọ đã che nửa cái sân lát gạch đỏ. Bên ngoài cổng, một người phụ nữ trung niên về mặt hiền từ thấp thóm đứng bấm chuông?

Ông chủ nhà ra mở cửa liền chào hỏi một câu:

“Chị đến thuê nhà à?”

“Không anh ạ! Tôi đến thăm cháu. Con trai tôi tên Lê Phong, hiện đang trọ ở đây!”

Chủ chủ nhà khá ấn tượng với cái tên này, hơn nữa nhà trọ cũng chỉ có bảy tám phòng. Chủ liền mở cửa chỉ đường lên tầng hai:

“Phòng cháu ở trên đó! Mời chị vào!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trở về nơi sinh ra

Gió trời đùa những chiếc khăn quàng cổ rực rỡ sắc màu trên dây phơi. Bảo Nhi đang dọn đồ vào nhà, hôm nay cô ấy lại đem những chiếc khăn ki niệm ra phơi dưới nắng. Mưa đông không khí ẩm thấp phơi một chút nắng sẽ khiến sợi vải bông và mềm hơn. Ừ một chút hương hoàng lan dịu ngọt lẫn vào trong từng sợi vải. Nhìn chúng bay trong gió khiến lòng cô nôn nao, chạm rai cô gỡ từng chiếc khăn xuống khỏi dây phơi.

Mái thu những chiếc khăn trong tâm trạng lo lắng, Bảo Nhi giờ mới nhận ra một bóng người đang đứng trước mặt mình. Ngẩng mặt lên cô không khỏi bất ngờ vì khách lạ chính là mẹ của Phong. Chột dạ một chút khi bà xuất hiện đột ngột như

thế này, thoáng nghĩ đến câu nói của Phương Thảo hôm trước khiến cô ấy có phần lo lắng, bối rối thưa:

“Cháu chào bác! Mời bác vào trong nhà...”

Bào Nhi vội ôm đống đồ chạy vào cất vào trong ngăn tủ, cô mở tủ lạnh lấy ra mấy quả cam tươi làm một ly cam vắt, tâm trạng bối rối nên động tác cũng luống cuống rõ rệt.

Bà Hoàng Lan nhìn qua căn phòng rồi rào bước đến bên khung cửa sổ. Một mặt cánh cửa nhìn ra ngoài, tâm trạng bà đột ngột lại trầm xuống. Trước mắt bà là khoảng không gian của quá khứ buồn mênh mang.

“Bác uống tạm ly nước mát!”

Câu nói của Bào Nhi xưa đi kỷ ức đang tràn về.

“Cảm ơn cháu!”

Bà ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trong phòng, uống một hớp nước cam có vẻ như chưa được pha đúng kiểu lắm nhưng chân mày chỉ khẽ nhàu, dường như vẻ bình thản trên mặt bà không có chút biến động nào, vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

“Cháu xin lỗi vì đã không nói với bác chuyện này. Tất cả đều là lỗi ở cháu xin bác đừng trách anh Phong.” Bào Nhi về mặt lo lắng cố gắng theo dõi từng thay đổi trên khuôn mặt người phụ nữ ngồi đối diện.

“Thôi được rồi! Chuyện này bác đã nghe Phương Thảo nói qua, cháu cũng đừng trách nó, lẽ ra con bé phải nói cho bác biết từ lâu rồi!”

Bà Hoàng Lan dừng lại, chờ một phản ứng từ cô gái trước mặt.

“Cháu hiểu!” Mặc dù có chút tức giận với Phương Thảo nhưng trong chuyện này đúng là cô đã sai. Chuyện đến tai mẹ của Phong cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Khi nghe chuyện cô đã rất giận, thậm chí là thất vọng, đặc biệt là với thằng Phong. Dù cháu có nóng nổi đi nữa thì nó cũng phải vững vàng suy nghĩ cho thấu đáo một chút! Mà thôi dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.” Bà dừng lại một lần nữa đôi mắt cảm thông với cô gái ngồi trước mặt, chậm rãi hỏi nhỏ một câu: “Bác hỏi thật! Giữa hai đứa có chuyện gì chưa?”

Bào Nhi nghe câu hỏi bỗng sững người lại, trộm nhìn sang thấy vẻ mặt lo lắng chờ đợi của mẹ người cô yêu. Lần trước vì muốn được ở lại cô đã không phản vấn khi nói dối mẹ mình rằng mình đã trao cho Phong tất cả, cô hiểu mẹ và cô biết rõ bà dù khó khăn chấp nhận bao nhiêu thì cũng đặt tình yêu dành cho cô lên tất cả. Nhưng lần này người trước mặt cô lại khác, bà ấy đang rất lo lắng, cô không thể và không đủ tự tin để nói dối bà:

“Chúng con vẫn còn trong sáng!” Bào Nhi trả lời thành thật.

Bà Hoàng Lan thở phào nhẹ nhõm, không phải chờ ánh mắt khẳng định của Bào Nhi bà tiếp lời:

“Bác cũng tin là như vậy!”

Bà uống một ngụm lớn ly nước cam trên bàn, ly nước hơi quá ngọt do pha hơi nhiều đường, lặng im đi ra phía cánh cửa sổ nhìn về phía ngôi nhà cũ giọng trầm trầm:

“Bác muốn kể cho cháu nghe một câu chuyện.” Một giọt nước mắt rơi mau trên mắt bà: “Lúc còn học cấp ba bác có hai người bạn nam rất thân, một người tính tình khoáng đạt, người còn lại thì rất hiền lành, cả hai người đều rất tốt với bác. Khi ấy bác đã tự hứa với lòng: Nếu một ngày nào đó một trong hai người họ ai tỏ tình với bác trước thì bác sẽ lấy người đó.”

Bào Nhi cũng thầm đoán được một trong hai người đó chính là bố của Phong, cô lặng im chăm chú nghe câu chuyện. Bà Hoàng Lan cũng trở lại ghế đối diện tiếp tục kể:

“Sau buổi tốt nghiệp cấp ba, người con trai khoáng đạt đã đến mở lời trước, nhưng ông ấy lại không nói với bác mà đến xin cưới với bố mẹ bác. Bố bác không những không đồng ý mà còn nằng nặt ta rằng: Anh là đàn ông mà không có chí tiến thủ, gia cảnh lại nghèo khó, tôi làm sao có thể giao con gái tôi cho anh được.”

Bà thờ dài, đôi mắt suy tưởng về quá khứ:

“Bố bác nói như vậy vì muốn cậu ta tạm gác chuyện yêu đương để chuyên tâm vào học tập và sự nghiệp, nhưng người con trai khoáng đạt kia lại không hiểu ra được. Bác ấy đã bỏ đi biệt tích chỉ để lại cho bác vài dòng chữ: *Mười năm nữa anh sẽ quay lại hỏi cưới em! Hãy chờ anh nhé Hoàng Lan!*”

Giọng bà trở lại vẻ dậm dặt:

“Bốn năm sau người đàn ông hiền lành đỗ đại học, ông ấy ngỏ lời cưới bác và bác đã đồng ý. Lời hứa vẫn là lời hứa, bác không thể phụ lòng một người chỉ vì lời hứa của một người đi mười năm và hơn hết người đàn ông hiền lành ấy vẫn là người trực tiếp tỏ tình với bác. Bố bác một lần nữa phản đối nhưng bác vẫn cương quyết bảo vệ hạnh phúc của mình. Đúng, cuộc sống của bác đã rất hạnh phúc, hai bác sinh ra thằng Phong giữa bộn bề những khó khăn của thời kỳ bắt đầu đổi mới.”

Lời kể dậm dặt bắt đầu có vẻ xót xa:

“Mười bốn năm sau người con trai khoáng đạt kia trở về, Ông ấy đúng là đã rất giàu có. Mười bốn năm nằm gai nếm mật ở xứ người đã biến ông ấy thành con người ích kỷ. Ông ấy cho rằng bác đã bội ước và tìm mọi cách để trả thù bố của thằng Phong. Nhằm đúng lúc dự án kinh tế của chồng bác bị thành phố trả lại, tâm trạng đang chán nản đã cho người lừa ông ấy vào chông. Chồng bác mất tích ba tháng và ngày tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện với xét nghiệm bị sốc ma túy tổng hợp. Ở bên ông ấy suốt hai mươi năm bác tin ông ấy không phải người như vậy. Bác muốn tìm ra sự thật nhưng bố bác lại kiên quyết vui lập chuyện này vì lo ảnh hưởng đến danh dự gia đình.”

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi là chẳng khỏi mắt bà khiến lòng Bào Nhi cũng không khỏi chạnh lòng. Hai mắt đỏ hoe, cô vẫn lặng im lắng nghe câu chuyện:

“Năm thằng Phong mười ba tuổi, vì nợ nần bà bác đã phải đưa nó lên thành phố ở với ông bà ngoại. Cuộc sống tự lập sớm và cách xa gia đình đã khiến bác mất đi cái quyền quyết định của một người mẹ với đứa con trai ruột của mình.” Bà nhìn sang Bào Nhi hỏi: “Cháu có biết tại sao bác lại kể chuyện này với cháu không?”

Câu hỏi của bà khiến Bào Nhi lo sợ. Phải chăng những lời Phương Thảo nói với cô là sự thật? Cô rụt rè trả lời:

“Cháu không biết!”

“Mỗi người sinh ra đều có một hoàn cảnh sống khác nhau, một số phận khác nhau. Bác quý cháu như con gái bác vậy! Nhưng cháu và thằng Phong nhà bác lớn nên ở hai hoàn cảnh khác biệt, có thể nói là có một chút đặc biệt, là bạn bè thì rất tốt nhưng nếu sống với nhau cả đời sẽ gặp phải lắm gian nan. Bác không muốn nó lại phải sống cuộc sống giống như hai bác.”

Bào Nhi đã hiểu được ra ngụ ý trong lời nói của mẹ Phong, cô cảm thấy mình đang bị đối xử bất công nhưng lại không sao nói được thành lời. Đẩy mắt long lanh với bao nhiêu điều lo sợ xa xôi.

Bà Hoàng Lan cũng thấu hiểu ánh mắt ấy nhưng sự đồng cảm không vượt quá được tình mẫu tử trong lòng bà. Bà nhìn cô gái bé nhỏ đang lo lắng trước mặt ân từ:

“Bác biết lẽ ra bác không nên nói với cháu những điều này. Nhưng bác không còn lựa chọn nào cả. Thằng Phong là đứa mạnh mẽ, từ bé nó đã sống cuộc sống tự lập nên giờ dù bác có nói gì thì cũng không lay chuyển được nó. Giữa hai đứa chưa xảy ra chuyện gì. Tình yêu thời xuân trẻ đôi khi cũng chỉ là nông nổi. Bác biết Hoàng Lan rất thích cháu, nó cũng là người tốt, cháu lấy nó cuộc sống về sau chẳng còn phải lo lắng khó khăn gì. Còn thằng Phong nhà bác với cái Thào từ bé đã là một đôi thanh mai trúc mã, hai gia đình lại thân thiết từ nhỏ, có thể phụ trợ nhau trong sự nghiệp sau này. Như thế gọi là vẹn cả đôi đường.”

Bào Nhi ngồi chết lặng cô muốn khóc thật to hoặc gào biện bạch cho mình rằng: Cô với Phong mới chính là thanh mai trúc mã, rằng dù có ngàn vạn khó khăn thì cô vẫn chấp nhận để được sống bên người cô yêu. Cô sẽ không vì ai, hay vì bất cứ điều gì mà từ bỏ. Sau đó sẽ để mặc cho bác ấy la mắng cô như thế nào. Nhưng lúc này cô lại không thể. Đúng, có lẽ những lời mẹ của Phong nói mới chính là sự thật, một ngày gần gũi nào đó cô sẽ phải từ gãi cuộc đời này vì khối u quái ác đang lớn dần trong đầu mình. Khi ấy Phong của cô sẽ như thế nào? Liệu anh có đứng dậy và đi tiếp con đường mà anh vẫn hằng mơ ước không? Bảy năm sống bên anh những giọt nước mắt của hai người đã hòa quện vào nhau và giờ đây những giọt nước mắt muộn tiếc ấy đang tuôn rơi mà không sao nổi nên lời.

Bà Hoàng Lan nhìn cô gái lệ đang rơi là chẳng lòng không khỏi đau xót. Năm xưa bà đã từng rơi nước mắt như thế khi chú xin bố bà đồng ý. Hôm nay cô gái trước mặt bà hẳn cũng có thể vì tình yêu mà cúi xin bà. Bà bắt đầu quý xuống nước mắt trôi ra ngoài khóe mi đã có nhiều những nếp nhăn nhỏ.

“Người mẹ vì yêu thương con mình như bác cứ xin cháu tha lỗi cho bác. Xin cháu hãy nghĩ cho bác và cho thằng Phong mà đồng ý!”

Bào Nhi không còn giữ được tâm trạng đang cố gắng chịu đựng nữa, cô òa khóc, tiếng khóc nức nở như muốn chôn vùi mọi khổ đau vào nơi xa nhất... nơi ánh hoàng hôn sẽ không bao giờ tắt đủ ba vạn lần đối với cô...

Chẳng biết đã bao lâu bà Hoàng Lan vẫn quý ở đó, Bào Nhi cũng quý xuống trước mặt bà. Trước ánh mắt lo lắng của mẹ Phong, Bào Nhi sực sịt trả lời:

“Cháu đồng ý! Cháu chỉ xin bác cho cháu thêm một tuần ở bên anh ấy!”

Bà Hoàng Lan ôm chặt lấy Bào Nhi như một ân nhân:

“Bác cảm ơn cháu!”

...

***

Gió thổi về từ ngoài ngõ, bay qua cách cổng, gió ôm những chiếc lá khô bay dọc lên cầu thang. Tôi bỏ xe chạy vội trước cơn gió mệnh không ngừng gọi:

“Bào Nhi ơi, anh về rồi!”

Không có tiếng Bào Nhi trả lời nhưng tôi vẫn hào hứng chạy thẳng về phòng. Hương thì là nấu canh cá thơm nước quần quanh bay ra từ bếp, tôi biết là cô ấy đang bận nấu ăn.

Tôi mở cửa chui vội vào phòng rồi khép nhanh lại cho gió khỏi lùa. Bào Nhi cười tươi tắn đón chào tôi, canh cá luôn có sức hấp dẫn lạ kỳ, tôi nhào xuống bếp lồng tay qua eo cô ấy nịnh nọt:

“Cho anh ăn thử một miếng đi!”

Bào Nhi cười tùm tím mở nắp vung lấy đĩa bê một miếng sườn cá thối qua rồi mới dứt cho tôi. Tôi ngắm Bào Nhi chăm chú mới phát hiện hình như cô ấy có điều gì đó đang buồn, tôi lo lắng nuốt vội miếng cá trong miệng hỏi:

“Kết quả khám chiều nay không tốt hả em?”

“Không!”

“Mẹ lại mắng em à?”

“Không!”

“Được rồi thế có chuyện gì kể anh nghe xem nào!”

Bào Nhi lấy tay quyết ngang mắt thu thì:

“Không có chuyện gì! Chỉ là cuối năm em muốn được đi du lịch một chuyến!”

“Đi du lịch à? Cũng hay nhưng mà chúng mình đi đâu bây giờ?” Tôi vui vẻ gợi ý.

Đạo này Bào Nhi có vẻ căng thẳng đầu óc, đi chơi một chuyến cũng là cách hay nhất để cô ấy giải tỏa. Ai ngờ Bào Nhi đã vui mừng ôm chặt lấy tôi với đôi mắt đũa trong tay.

“Em nghe mẹ kể hồi trước mẹ sinh anh trong một chuyến đi du lịch Tây Bắc. Em muốn trở lại thăm nơi anh đã sinh ra!”

Tôi khựng người lại, hóa ra Bào Nhi luôn quan tâm tới từng thứ nhỏ nhất nhất thuộc về tôi. Đã mười năm rồi tôi không về thăm lại nơi ấy, lần cuối là hồi tôi mười tuổi được bố mẹ đưa về đó chơi một lần, ngay cả bản thân mình tôi cũng không có ấn tượng nhiều về nơi ấy.

“Mai chúng mình đi luôn nha anh?”

“Để anh hỏi mẹ đã!”

“Sau này anh định có chuyện gì, đi đâu cũng xin phép mẹ vợ vậy sao?”

Tôi cười đưa tay xoa đầu.

Sau bữa cơm tôi gọi điện xin phép mẹ Bào Nhi, cô không phản đối chỉ dặn dò tôi phải chăm sóc kĩ cho cô ấy rồi cúp máy. Giọng cô không giống như mọi ngày, tôi cúp máy mà trong lòng vẫn cảm thấy áy náy mới quay sang Bào Nhi nói

“Hình như mẹ ồm hay sao ấy! Anh thấy giọng mẹ khang khác.”

Bào Nhi nhìn tôi trấn an:

“Chiều tối mẹ còn qua thăm em mà. Chắc là mẹ buồn vì ở một mình nên đi ngủ sớm thôi anh!”

Tôi lại giúp Bào Nhi thu xếp đồ đạc cho chuyến đi chơi. Dự định đi một tuần thôi mà cô ấy soạn mang theo cả đồng quần áo. Tôi lắc đầu cười:

“Chúng ta đi bằng xe máy, em không định chở cả tủ đồ đi đấy chứ?”

Cô ấy cười soạn lại một lượt nữa cuối cùng cũng hết hai chiếc va li cỡ vừa.

Sáng hôm sau chúng tôi đem hai con mèo qua nhà chị hàng xóm gửi rồi nhắm hướng Tây Bắc thẳng tiến.

***

Hai mươi năm trước. Đứng vào thời điểm mẹ mang thai tôi, bố tôi bị điều đi công tác ở Tây Bắc, một dạng kỷ luật không văn bản. Nghe mẹ kể hồi đó nơi bố mẹ đến là một vùng đồi núi còn hoang sơ, đi chợ cũng phải mất mấy kilômét chưa kể là đi tới bệnh viện của trung tâm huyện phải mất đến cả nửa ngày vì đường vừa xa lại toàn đất đá lở lóng chông.

Hôm mẹ chuyển dạ sinh tôi là một ngày cuối đông, nhưng ở vùng này lại mưa tầm tã suốt mấy ngày, con đường từ chỗ ở ra đến trạm xá đã bị mưa lũ gây xáo nát bết khiến xe cộ cũng không thể đi lại được. Một bà đỡ người dân tộc bản địa đến khám cho mẹ tôi nói là mẹ con đều khỏe có thể sinh tại nhà. Bố tôi lo lắng đến rồi hết cả tóc chẳng còn biết làm thế nào đành trông cậy cả vào bà.

Sau một đêm vượt cạn dưới ánh đèn Tọa đẳng vàng óng cuối cùng tôi cũng chào đời. Để cảm tạ bà đỡ, bố mẹ cho tôi nhận làm con nuôi nhà đó. Nói là con nuôi cũng thật ngại, hai năm sau bố tôi chuyển công tác trở về Hà Nội, đến năm mười tuổi tôi mới được về thăm bố mẹ nuôi một lần. Mà tới bây giờ tôi cũng không còn nhớ rõ đường lên đó, vừa đi vừa hỏi đường có lẽ là thượng sách lúc này.

***

Xe máy vượt qua Thành phố Hòa Bình man mát hơi sương cùng những cánh hoa ban nở trắng hai ven đường. Leo theo con dốc Cùn đây nặng nhọc. Cả quãng đường bảy mươi kilômét không làm Bào Nhi thấy mệt trái lại cô ấy còn có vẻ rất vui, hết đang tay đón gió mát thì lại ôm chặt áp má vào vai tôi cười hạnh phúc. Tôi xoay một chiếc gương xe nhìn đường, gương còn lại để ngắm cô ấy.

Dừng xe trước cột mốc Thành phố Hòa Bình trên đỉnh Cùn cao vút, nơi đôi mắt mất nhìn về phía Đông chỉ còn thấy thành phố lẩn khuất trong hơi sương tôi lấy chiếc máy ảnh trong túi ba lô hào hứng báo:

“Xuống xe anh chụp cho em mấy bức ảnh kỉ niệm nào.”

Bào Nhi cũng hào hứng không kém, cô ấy có thể làm ra nhiều kiểu khuôn mặt với sắc thái biểu cảm khác nhau khiến tôi trong phút chốc đã bấm hết ba mươi sáu tấm phim trong máy. Tôi lách chiếc máy ảnh nhìn Bào Nhi giục:

“Chúng ta đi bắt mấy thôi!”

“Vâng!”

Cô ấy trèo lên xe thắt dây mũ bảo hiểm, kẻ sát vai tôi vui vẻ hô lớn:

“Chúng ta đuổi bắt mấy nào!”

Đế đuổi kịp mấy chúng tôi tiếp tục nhắm hướng Tây Bắc thẳng tiến. Xe đến đèo Thung Khe mặt mờ hơi sương lúc hai giờ chiều, đường ướt vì sương phủ và trời lạnh buốt nên chúng tôi đi chậm hơn một chút. Bào Nhi đứng lên ở sau xe cười át cả tiếng gió:

“Ha ha... Bắt được mấy rồi!”

Mười năm không trở lại nơi này, những con đường đã rộng rãi hơn ngày xưa nhiều. Đọc cả đoạn đèo Thung Khe dài mười hai kilômét với đầy đá trắng. Bên đường người ta bán rất nhiều đồ đặc sản từ rừng. Chúng tôi dừng xe một lần nữa để ăn chút gì đó lót dạ và tranh thủ hỏi đường.

Chui vào một sạp bán cơm lam với thịt nướng còn đang đỏ than hoa để xua giá rét khiến hai bàn tay đã đỏ mọng , chúng tôi vừa ăn vừa hỏi chị bán hàng người bản địa:

“Chị ơi, từ đây đến thị trấn Mai Châu còn xa không chị?”

Chị ấy cười thân thiện trả lời:

“Không còn xa lắm đâu em, đi ba cây số nữa là hết con đèo này, sau đó theo đèo Thung Nhúi xuống mười một cây số nữa là tới thị trấn Mai Châu. Hai đứa em đi du lịch à?” Chị nhìn Bào Nhi tắc khen: “Bạn gái em xinh quá!”

Tôi được dịp phồng mũi, hai bàn tay hơi ấm trên ngọn lửa nắm chặt lấy bàn tay của Bào Nhi đang cước đỏ vì rét. Tôi nói lịch chủ đề:

“Thời tiết ở đây lạnh quá chị nhỉ?”

“Hai con đèo này được gọi là Trường Sơn Đông – Trường Sơn Tây của Tây Bắc mà. Bọn em đi hết đèo này sẽ ấm hơn!”

Nghe chị nói vậy tôi cũng mừng hơn. Tôi nhớ hồi còn nhỏ Bào Nhi hay bị cảm lạnh, lần này đi Tây Bắc vẫn lo cô ấy không chịu được cái rét ở nơi này.

Ngồi cho bớt giá chúng tôi mới chào chị đi tiếp. Chân mây mờ mặt ôm lấy những sườn đá, nằm ngủ trên con dốc. Vượt lên đỉnh Thung Khe quanh co giữa biển mây, mây nối đuôi nhau, nằm đè lên nhau, gối vào nhau rồi trôi dạt về bên kia Thung Nhuổi. Cuối cùng chui ra khỏi biển mây là bầu trời nắng nhạt soi bóng hai đứa tôi dưới con đường.

“Chẳng ta đuổi qua mây rồi!” Bảo Nhi đang rộng hai tay mặt hướng về phía mặt trời hít thở một hơi dài.

Có Bảo Nhi ở bên cạnh,trời Tây bắc cũng trở nên thơ mộng hơn. Trái tim tôi như lạc lối giữa những cánh rừng ban trắng, bỗng bình yên với gió đại ngàn.

Xe trôi êm ả suốt con dốc dài mười một cây số rồi cũng hiện ra một thị trấn nhỏ nhắn xinh xắn như một thiếu nữ son cước tằm mình giữa tuổi mơ. Mai Châu đẹp quá, mười năm trước có lẽ tôi còn quá nhỏ để cảm nhận được vẻ đẹp này, hay hôm nay lòng tôi có chất xúc tác đặc biệt để tạo nên tâm hồn của người thi sĩ.

Không quá khó khăn để hỏi đường về nhà bố mẹ nuôi bởi ngôi làng nghèo xa xôi của hai mươi năm trước nay đã trở thành một bản kinh doanh du lịch. Bố nuôi giờ lại làm Trưởng bản. Tôi theo chỉ dẫn của một chị làm ruộng phi xe thẳng vào trước cửa căn nhà sàn lớn năm năm ngay đầu bản.

Đứng ngoài sân có một chị chừng hai mươi năm hai mươi sáu tuổi, làn da trắng như cánh ban, đôi hàng lông mày khá rậm và dài nổi trên làn da trắng bóc. Tôi và Bảo Nhi bỏ mũ bảo hiểm ra chào chị nhưng chị không trả lời mắt cứ nhìn tôi như sinh vật đến từ hành tinh khác. Một phút trôi qua tôi và Bảo Nhi đang nhìn nhau thắc mắc chị đã hết ảm

“Ái Ê Ôi...! Ái ê oi...!”(1) Rồi chạy thẳng vào trong nhà.

Chúng tôi đoán là chị nói tiếng địa phương, lại không hiểu nên chỉ biết nhún vai nhìn nhau. Trên nhà hai người đã có tuổi nghe chị gọi liền mở cửa đi xuống. Tôi nhận ra vẻ mặt hiền hậu chân chất của người dân ông đã gần sáu mươi tuổi, tóc ông đã bạc trắng nhưng khuôn mặt của mười năm trước vẫn in trong trí nhớ của tôi. Bên cạnh ông một người phụ nữ cũng trạc tuổi ấy nhưng nhìn khuôn mặt bà hẳn sâu những nhọc nhằn năm tháng, đôi bàn tay chai sạn bởi công việc ruộng đồng, ánh mắt bà mưng rở nhìn tôi, hẳn bà là mẹ nuôi – người đã đón tôi chào đời.

“Phong về chơi hả con! Đây là con dâu phải không? Hai đứa vào nhà đi!” Bà nắm tay Bảo Nhi kéo lên nhà.

Bảo Nhi có vẻ e thẹn, má cô ấy hồng đỏ quay sang nhìn tôi. Người đàn ông đi ra ban đầu vẫn nhìn tôi trêu meén, ông gọi vọng ra sau nhà:

“Thuần, đi bắt con lợn đen trong nương(2) về đây. Hôm nay bố làm vía(3) cho em mày.”

Chị ban này cũng đã quay ra, chị vẫn nhìn tôi chăm chú, đôi hàng lông mày đen nhánh lay động hỏi:

“Nhận ra chị không Phong?”

Tôi đoán chị ấy lại sắp khoe với tôi điều gì.

“Hồi bé chị bế cậu suốt đấy!” Chị Hà Anh tự hào nói với tôi.

Ấn tượng của tôi mười năm trước, trong suốt một tuần ở đây là thỉnh thoảng chị lại khoe hồi nhỏ bế tôi suốt như vậy. Tôi cười gạt đi:

“Hồi đấy chị mới bốn năm tuổi làm sao mà bế em được.”

“Cậu không tin thì hỏi mẹ đi.”

Tôi quay sang nhìn mẹ nuôi, bà chỉ mỉm cười, đương nhiên tôi không tin, tôi biết chị chỉ làm hèn bẽ chị mà thôi, cùng lắm hồi đó đất tôi đi chơi thì còn nghe được.

Buổi lễ làm vía cho tôi kéo dài từ bảy giờ tối đến gần mười giờ khuya. Người chủ tế là một cụ ông tóc đã bạc trắng trong ban. Sau khi đọc xong bài Mo(4) ông buộc cho tôi mấy sợi chỉ vào tay, dặn là phải đeo đến khi tự đứt chứ không được tháo ra. Tôi không hiểu mấy nghi lễ thiêng liêng này nhưng tôi tin sự nhiệt tình và tốt bụng của bố mẹ nuôi nên cũng theo các chỉ dẫn. Buổi lễ kết thúc, các bác đại diện của những nhà hàng xóm đã say khướt nhưng vẫn chuyện trò rôm rả.

Bảo Nhi có vẻ mặt cô ấy vừa nằm xuống đã ngủ rất say. Tôi ngồi lại bên bậc thang ngoài hiên ngắm sương rơi miên man ôm lấy những tán cây lớn trước ngôi nhà. Cuộc sống thật yên ả quá, ước gì tôi với Bảo Nhi được cùng sống mãi ở một nơi như thế này.

Ngày hôm sau mặt trời mọc có vẻ muộn hơn ở Hà Nội, Bảo Nhi dậy khá sớm. Cô ấy muốn đi dạo quanh huyện một vòng. Anh Thuần vui vẻ báo:

“Đề anh lấy xe điện chở hai đứa đi chơi hết các tua trong huyện.”

Bảo Nhi mừng rỡ nhờ chị Hà Anh chọn cho một bộ váy dân tộc H’Mông. Tôi ngồi ngoài xe trò chuyện cùng anh Thuần và đội cô ấy. Chị Hà Anh hỏi tôi có muốn chọn một bộ không nhưng tôi từ chối, dù sao tôi vẫn thích mặc quần jeans với áo da hơn.

Bảo Nhi bước ra từ phòng thay đồ, tôi hơi bất ngờ, mắt tròn xoe nhìn cô ấy:

“Ôi! Anh không nghĩ váy H’Mông lại đẹp thế này đâu!” Tôi suýt xoa.

“Em có muốn thay đổi ý chọn một bộ không?” Chị Hà Anh hỏi tôi.

“Không đâu chị, em vẫn muốn làm anh chàng đồng bằng hẹn hò với một cô gái H’Mông.” Tôi trả lời chị tay đỡ Bảo Nhi lên sau xe.

Chị Hà Anh không đi cùng, chị nói phải ở nhà chuẩn bị cơm nước và có hẹn biểu diễn múa chó một đoàn khách du lịch lúc chín giờ sáng.

Anh Thuần đóng vai người hướng dẫn nhiệt tình cho hai chúng tôi, tôi với Bảo Nhi ngồi ở hai ghế sau cùng để được tự do xoay tròn nhìn quang cảnh bốn phía.

Những cánh đồng êm ả trải dài dưới chân những ngọn núi nhỏ, những dòng suối trong vắt chảy ra từ chân núi có thể nhìn rõ tới đáy, những bản làng lấp ló trong mây và núi vô cùng nên thơ. Bản cuối cùng mà chúng tôi đến cách nhà bố mẹ nuôi năm ki-lô-mét. Bảo Nhi nhìn tôi dò hỏi:

“Em muốn được đi bộ về để cảm nhận cuộc sống xung quanh!”

Tôi nhăn trán hỏi lại:

“Năm ki lô mét đấy?”

“Vâng!” Bảo Nhi khẳng định.

Tôi cũng muốn được thử cảm giác đi bằng đôi chân trần giữa rừng núi tươi xanh nên đồng ý. Anh Thuần trước khi quay về còn nhắc mấy lần:

“Nếu mệt hoặc lạc đường thì nhớ gọi cho anh đến đón!”

“Vâng, anh yên tâm!”

“Nhớ gọi, đừng có ngại.”

...

Còn lại hai chúng tôi dắt tay nhau đi rong ruổi trên con đường nhỏ ven cánh đồng. Con đường được che bằng những tán cây lá xanh thắm chiều cái bóng to xù xuống nền bê tông thô ráp. Bảo Nhi lắc nhẹ hai cái bím tóc tết hai bên gọi ý:

“Chúng mình chơi trò chơi đi!”

“Trò gì?”

“Trò cũ: Hoa dâm bụt(5)”

“Em hay chơi ăn gan lắm!” Tôi thộn mặt ra kêu ca.

“Em hứa không ăn gan.”

“Được vậy oản tù tì nào.”

Tôi nói vậy chứ lần nào oản tù tì Bảo Nhi cũng thắng. Keo đầu cô ấy ra kéo, keo sau ra gẩy, keo sau nữa là ra búa. Vòng tuần hoàn này tôi thuộc từ hồi mười ba tuổi, mà cơ bản chỉ có hai đứa chơi với nhau nên tôi luôn nhường cô ấy thắng.

Tôi lại cúi bước đến bên gốc cây lớn úp mặt vào quyết ăn gan một chuyến.

“Bắt đầu này, hoa dâm bụt nở rồi.”

Quay ra cô nắng tình nghịch của tôi đã bước một bước, kiễng chân lên làm vể mặt bơ bơ.

Tôi chứng hùng quay mặt lại đọc nhanh một câu nữa:

“Hoa dâm bụt nở rồi!”

Hai bím tóc bước tiếp một bước nhỏ về phía tôi. Tôi làm vể mặt ngáo ộp để gây cười, cô ấy vẫn im lặng. Tôi chau môi làm giống cái miệng của chú gà con, cô ấy suốt cười. Tôi híp mắt cười dễ thương, lần này cô ấy không nhận được nữa cười như ngô rang.

“Anh ăn gian!”

“Không hề ăn gian nha! Em làm đi.”

Bảo Nhi phụng phịu đi lên gốc cây phía trước, cô ấy sắp chơi trò của tôi:

“Hoa râm bụt nở rồi!”

Tôi đã káu cá bước một bước.

“Hoa dâm bụt... nở rồi!”

“Hoa dâm bụt nở rồi!”

Tôi nhón chân.

“Anh chưa bước...”

“Anh bước rồi, lần trước ở chỗ cái lá.” Tôi chỉ xuống đất làm bằng.

Cô ấy ngoan ngoãn tiếp tục, nhưng mà tôi biết thế nào cô ấy cũng nhìn trộm nên tôi phải nhanh hơn mới được.

...

“Hoa dâm bụt nở rồi!”

Tôi đã đến sát gần, mặc dù Bảo Nhi đã dùng nhiều trạng thái gây cười tôi vẫn tro tro. Trò chơi này tôi luôn là siêu cao thủ. Một bước nữa là tôi thắng. Bảo Nhi áp sát má tôi bất ngờ thom một cái ngay sát tai khiến tôi bật cười.

“Em thắng rồi aha!”

“Em phạm luật, không được chạm cơ mà!”

“Em mới thom gió thôi mà, chưa chạm đến!”

“Em ăn gian!” Tôi than vãn.

“Hi hi hi...”

(1): Tiếng Thái Mai Châu nghĩa là: Bỏ mẹ ời

(2): Vườn trồng lương thực, chăn nuôi ở trên đồi.

(3): người Thái có tục làm vía khi con cái đi xa trở về, một dạng cầu tổ tiên phù hộ cho con cái được khỏe mạnh.

(4): Giống như thầy cúng hay thầy phù thủy của người Kinh.

(5): Truyền thuyết hoa dâm bụt kể rằng: N gày xưa có hai chị em gái rất nhỏ. Chị là Nadi còn em là Naban. Naban bị liệt cả hai chân. Ngày ngày Nadi bày trò chơi với em. Naban rất thích nhìn chị chạy nhảy vui đùa. Nadi thương em lắm và luôn mơ ước có được phép tiên giúp em khỏi bệnh. Ước mơ cứ lớn dần lên và một ngày kia Nadi quyết định đi tìm “phép lạ”. Em đi mãi, đi mãi. Đôi chân bé bỏng phồng rộp cả lên. Nhưng nghĩ tới đôi chân bị liệt của Naban, em lại cố gắng nén đau đi tiếp. Đói khát đã làm em kiệt sức. Em thiếp đi dưới một gốc cây bên đường. Lúc tỉnh dậy, em thấy một cụ già râu tóc bạc phơ ngồi cạnh. Nadi không sợ ông cụ mà còn nói hết ước nguyện của mình với ông cụ. Nghe xong, ông cụ đặt một bàn tay lên đầu Nadi và nói: “Ông có thể chữa lành chân cho em cháu. Nhưng muốn cho em cháu khỏi bệnh cần có hai điều kiện. Một là, khi chân Naban khỏi bệnh thì chính đôi chân của cháu sẽ không còn đi lại được nữa”. Nhưng thực tế ông cụ chỉ thử tâm lòng cô bé chứ không phải như vậy. Vì thương em, Nadi đồng ý tất cả. Thế rồi chiếc áo đỏ đã biến thành chiếc dù biết bay đưa hai ông cháu về nhà. Ông cụ chữa lành chân cho Naban rồi biến mất chỉ để lại chỗ mình đứng một hàng cây mát xanh. Hoa nở đỏ thắm. Mỗi bông hoa giống như một chiếc ô nhỏ. Hàng cây xòa cành che bóng mát cho hai em nô đùa. Các em đặt cho cây là dâm bụt vì tin rằng Bụt đã hiện lên cứu giúp các em.

Trò chơi này một người sẽ nhắm mắt ở một điểm, vừa nhắm mắt vừa đọc câu: Hoa dâm bụt nở rồi!. Trong lúc đó người còn lại phải kịp bước một bước, đứng ở một chân để người kia trêu đùa nhưng tuyệt nhiên không được chạm vào người. Nếu người đứng ở ngoài cười hoặc nói hay hạ chân còn lại xuống sẽ bị xử thua. Ngược lại nếu có thể nhìn được và bước tới chạm tay vào điểm của người nói đứng thì sẽ thắng

Bạn đang đọc truyện Hoàng Lan Trong Mưa được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mây mưa

Tiếng cười hòa trong tiếng gió, tan chảy giữa khoảng không xanh ngắt. Những mầm cây lớn dần theo năm tháng. Trong bão tố mưa sa, trong nắng và gió nó trở thành một cây đại thụ. Tình yêu của tôi dành cho Bảo Nhi cũng lớn dần như vậy. Gió đây có ấy đứng trước mặt tôi như ánh mặt trời ấm áp, như hạnh phúc bao trùm mọi nỗi lo toan. Giữa cuộc sống đầy dẫy những trái ngang tôi có cô ấy.

Cô gái trong tim tôi vẫn cười như đóa mẫu đơn kiêu sa giữa núi rừng. Cô ấy xoay bước chân, dang rộng cánh tay nhìn lên bầu trời xanh ngắt như đang muốn bay lên cùng gió ngàn. Tôi không thể dễ mắt khoảnh khắc tuyệt đẹp trên môi Bảo Nhi, phút chốc đã bám hết sạch gần hai chục tấm phim còn trong máy.

Phim đã hết sạch mà tôi vẫn không nỡ rời khỏi kính ngắm của máy ảnh, cứ thần thờ như một kẻ bị thời miền.

...

Ánh sáng phản chiếu lên những hạt cườm óng ánh điểm trên váy khiến Bảo Nhi như đang tỏa sáng trên con đường xanh rục rờ ánh dương. Tôi vòng tay ngang eo xiết chặt cô ấy vào lòng mình. Hai chúng tôi đứng lặng nhìn nhau, Bảo Nhi có chút bất ngờ hơi thở ngất quãng nhìn tôi. Bình thường hàng ngày cô ấy hay chủ động ôm tôi, vậy mà giờ đến lượt tôi chủ động thì cô ấy lại hồi hộp như thế.

Bốn mắt không rời, khoảng cách ngắn dần từng centimet. Hai bờ môi anh đào chạm vào nhau mon chón, mồ hôi bịn rịn trên sống mũi càng khiến cho cảm xúc thêm nồng nàn. Hơi ẩm từ cơ thể Bảo Nhi truyền sang tôi như một luồng hạnh phúc ấm áp khiến tôi chỉ muốn ôm cô ấy vào tận sâu trong lòng.

Quanh chúng tôi ánh sáng gấp khúc bùng tỏa dưới tán cây, cánh đồng xanh thắm, suối chảy nhẹ từng âm thanh róc rách.

Vượt qua những tán cây to lớn, mây trời đã chuyển dần sang màu tro tối.

Lách tách...

Những hạt mưa vô duyên rơi xuống con đường. Hai đứa tôi tựa trán nhìn nhau cười. Tôi cúi vội áo khoác trên người trùm lên mái tóc vàng của Bảo Nhi, nắm tay cô ấy chạy đi tìm một chỗ trú mưa.

Cách không xa con đường phủ những cây lýt có thụ là ngã ba nhỏ với vài mái lều lụp sụp của một cái chợ phiên. Hai đứa chúng tôi tìm được một mái hiên khá rộng trước ki-ốt đầu cổng chợ. Mưa đồng không lớn nhưng nó khiến bầu trời thêm giá lạnh. Bảo Nhi quay sang nhìn tôi rất lâu.

Hình như mỗi lần tôi hôn Bảo Nhi là ông trời lại giờ chứng làm mưa. Tôi ám ức liếc nhìn ông ta một cái: “Mưa ư, ông gọi thì cứ mưa nữa đi!” Tôi vòng tay ôm bờ vai nhỏ của Bao Nhi như đang thách thức. Tôi nhìn trời còn có ấy thì lại nhìn tôi. Mắt Bảo Nhi long lanh khiến chữ ám ức trong tôi phút chốc đã tan biến thành làn khói nhạt bay hòa hơi sương.

Bảo Nhi ôm chặt lấy tôi. Những ngày qua hẳn là cô ấy đã cảm thấy rất mới mẻ. Tôi sợ nhất là Bảo Nhi buồn nên vòng tay giữ chặt cô ấy trong lòng mình. Cuối cùng thì sóng gió cũng đã qua đi, tôi và cô ấy sẽ nắm tay nhau vượt qua đại học. Tôi

chức đảm cưới thật lớn và sinh bốn cô con gái giống cô ấy. Tôi muốn làm ông bố bạn bè bếp núc, thay tả cho con giúp vợ, giặt đồ và phơi những chiếc áo trẻ em bé xù xinh xinh lên dây phơi.

Giấc mơ ngọt ngào xưa thời gian trôi nhanh, hoàng hôn đã bắt đầu thả chiếc áo choàng lơ lửng lên những sườn đồi phía Tây mà con mưa vẫn chưa dứt. Cũng may cuối chiều còn một chiếc xe buýt tuyến liên huyện đi qua. Chúng tôi chạy vội ra đón xe về trung tâm thị trấn rồi tỉnh giấc.

Trời nhập nhạng tối, trên xe buýt lúc này chỉ còn bốn người, bác tài xế già, một chú phục vụ chắc đã ngoài tuổi bốn mươi cùng với tôi và Bảo Nhi. Chiếc xe không có điều hòa nhưng hơi ẩm của động cơ cũng đủ xua bớt đi cái rét hơn hai tiếng ngoài trời mưa. Bảo Nhi dựa vào vai tôi ngủ mất trong lúc tôi vẫn đang huyền thuyến kể cho cô ấy nghe vài điều mà tôi biết về mảnh đất này từ hồi tôi mười tuổi.

Xe dừng ở trạm buýt cuối là trung tâm của thị trấn Mai Châu. Tôi cũng chẳng rõ đường nào về nhà bố mẹ nuôi gần hơn, lại không nỡ đánh thức Bảo Nhi dậy nên cứ đi vòng vòng cho hết trạm.

Ngoài trời mưa cũng đã ngớt nhưng không khí vẫn lạnh. Bảo Nhi thức giấc trên vai tôi, cô ấy dụi dụi mắt nhìn quanh hỏi:

“Về đến nơi rồi hả anh?”

“Không. Anh nghĩ là chúng ta lạc rồi.”

“Hi! Sao chúng ta không tranh thủ trong lúc bị lạc đi dạo một vòng.”

Bảo Nhi vừa nói vừa vươn vai lười biếng nhảy xuống dưới làn đường phủ ánh đèn vàng. Tôi chào bác tài và chú phục vụ vội xuống theo cô ấy. Dừng lại nhét thêm một cuộn phim nữa vào máy ảnh. Tôi tranh thủ chụp mấy kiểu trước khi chạy tới nắm tay Bảo Nhi dắt qua bên đường.

Chúng tôi tay trong tay cùng dạo bước trên đường phố vắng vẻ. Con đường nhỏ lại hơi thườn dốc với hai bên đường là những ngôi nhà xây nhỏ nhắn tạo nên một cảm giác yên bình kỳ lạ. Khoảnh khắc này ước gì có thể dừng lại mãi mãi với chúng tôi.

Dạo bước không xa, tôi tranh thủ gọi cho anh Thuận đến đón. Nhìn quanh chỉ thấy một tấm bảng chỉ dẫn “Độc Vãng”, tôi đọc vội cho anh trong lúc chạy theo sau Bảo Nhi.

Trước mặt chúng tôi, ở cuối con dốc có cái tên khá ngộ là một hồ sen rộng. Hai bên hồ được chiếu sáng bởi những ngọn đèn led rực rỡ đủ sắc màu. Trên con đường nhỏ hình chữ “S” sát với mặt hồ còn lại là một quán cà phê xây dựng vô cùng ấn tượng. Hai phần ba của quán cà phê được dựng nổi trên mặt hồ tạo nên cảm giác vừa lừng lợng vừa nên nên thơ. Ở ngoài phần nổi trên mặt nước là khoảng sân rộng với một sân khấu nhỏ đang rêu rất thanh âm của đàn Ghita và Ac-coóc-đi-ông. Tôi đưa mắt nhìn Bảo Nhi, cô ấy mỉm cười như hiểu ý liền kéo tay tôi vào.

Trong quán không đông khách lắm. Toàn bộ phần sân lớn chỉ có vài bàn có khách. Hai ba đôi nam nữ người Việt, số còn lại đều là khách quốc tế đi du lịch. Trên sân khấu nhỏ nhìn ra phía hồ, người nghệ sỹ chơi đàn ghi ta vừa đánh đàn vừa hát bài “*The Dragonhorn Comes*”. Giọng chị ấy trong sáng như thiên thần khiến cả hai chúng tôi đều phải chổng cằm nghe.

“Hai bạn dừng gì?” Một nhân viên phục vụ bằng cỡ tuổi chúng tôi lễ phép hỏi.

“Cho hai cà phê nhé!” Bảo Nhi nhanh nhẩu.

“Không, một cà phê, một sinh tố.” Tôi nhắc lại với bạn phục vụ rồi quay sang nhìn Bảo Nhi như nhắc nhở hiện cô ấy không được phép uống cà phê.

Chợt nhớ đến chiếc nhẫn trong túi đã lâu mà chưa có thời điểm thích hợp để tặng Bảo Nhi. Tôi gọi cậu phục vụ lại ghé tai hỏi một câu trong lúc Bảo Nhi vẫn say mê nghe chị ca sĩ hát.

Bên ngoài sân khấu bài hát cũng kết thúc. Chị nghệ sĩ chơi ghi ta dừng phím đàn đưa ánh mắt lấp lánh nhìn quanh hỏi một câu bằng tiếng Anh:

“Dear Customers! Someone may be up to sing a song?”

(Quý khách thân mến! Ai đó có thể lên đây hát một bài hát không?)

Chị vừa nói vừa đưa ánh mắt sang phía máy vị khách nam người nước ngoài. Mấy anh chàng này có vẻ e thẹn, họ bắt đầu dùn dẩy nhau trong lúc Bảo Nhi vẫn đưa mắt nhìn tôi.

“Hay anh lên hát một bài đi!” Bảo Nhi gợi ý.

Tôi hơi ngại vì nơi đây khá xa lạ nhưng nếu là Bảo Nhi muốn đương nhiên tôi không thể từ chối.

“Được chứ! Nếu em muốn nghe!”

Tôi đứng dậy trước những tràng pháo tay tán dương của mấy bạn nam nữ người nước ngoài trong lúc còn chưa biết sẽ hát bài gì. Đoạn đường ngắn từ chỗ ngồi sát với mặt hồ đi lên sân khấu tôi chỉ cảm thấy một vùng trời bình yên, tươi mát theo gió khẽ lùa lên mặt. Nhấn mi-cô-rô từ tay chị nghệ sỹ, tôi ngó ý xin mượn cây ghi ta của chị. Chị tỏ ra khá ngạc nhiên và niềm nở cho tôi mượn cây đàn.

Giỏ lùa mái tóc phủ trên trán, bầu trời đêm yên ả. Tôi ngồi trên ghế đầu gác một chân lên thanh ngang dưới chân ghế, chân còn lại buông thõng xuống sân gỗ. Tay bấm gam “La Thứ” dạo một đoạn êm ả, rồi ngân cao một đoạn “Sol Trưởng”.

Tiếng ghi ta bay theo những làn gió nhẹ lan ra ngoài mặt hồ, như muốn vượt lên không trung khiến cho những tràng pháo tay lại rộ lên. Tôi cất tiếng hát nhẹ nhàng:

“Mây lang thang buồn trôi

Nặng mang ưu tư khát khao, trong tim tháng ngày.”

Đã lâu rồi tôi không ôm ghi ta hát cho Bảo Nhi nghe, hôm nay giữa bầu trời bình yên và tiếng đàn của chị ca sĩ lại hâm nóng máu nghệ sỹ trong tôi. Lời bài hát cứ như đang trôi từ ra từ trong trái tim. Tôi cũng không quan tâm đến những người xung quanh nữa, suốt cả ca khúc mắt vẫn hướng về phía Bảo Nhi, cô ấy thực sự xúc động, thậm chí đã khóc vì hạnh phúc.

...

“Nặng lên, qua hàng cây, gió mơn man đưa lá lời đàn bướm

Bước chân vui hạnh phúc, nắm tay ta về vùng trời bình yên.”

Bài hát kết thúc giữa tiếng vỗ tay của các bạn trong quán, bao gồm cả nhóm khách nước ngoài. Có lẽ họ thích giai điệu ghi ta của tôi. Bảo Nhi vỗ tay lớn nhất trong khi cả quán đang nhìn về phía cô ấy.

Cậu bạn phục vụ theo dẫn dò của tôi cũng đã mang ra một bó hoa hồng đỏ để trên chiếc bàn nhỏ trước sân khấu. Tôi bước xuống, nhanh tay mở hộp lấy chiếc nhẫn buộc vào sợi nơ thắt bó hoa, thẳng chân bước đến trước mặt Bảo Nhi. Cô ấy và cả quán cà phê nhỏ nhún nhún giữa miền quê rừng núi đều nhìn thấy hành động của tôi. Mọi người đứng cả dậy chúc mừng trong sự ngỡ ngàng của Bảo Nhi. Cô ấy đưa một tay lên che miệng nước mắt không ngừng rơi xuống.

Không thể để các bạn Châu Âu xem trọng sự lững mạn của Á Đông tôi quý một chân xuống trước mặt cô gái tóc vàng đang xúc động, mặt ngược lên nhìn thẳng vào đáy mắt long lanh trang nói:

“Bảy năm anh đi sau em! Ước mơ lớn nhất là có thể mang lại hạnh phúc cho em. Em là lý do cho tất cả những lời nguyện ước. Giống như hơi thở, em là phần duy nhất không thể thiếu trong cuộc đời anh. Em sẽ nhận lời đính hôn của anh chứ?”

Bảo Nhi đảo mắt nhìn quanh, trước sự cổ vũ nhiệt tình của mọi người và cả anh Thuận cũng vừa đến. Cô ấy gạt đầu, nhận bó hoa trong tay tôi và cời chiếc nhẫn đeo vào ngón tay mình.

Tôi ôm cô ấy quay mấy vòng trong quán vì hạnh phúc dâng trào.

“Chồng mặt em!”

Tôi vội đặt cô ấy xuống, cúi chào những vị khách thân thiện, rồi bế Bảo Nhi còn đang chóng mặt ra xe điện của anh Thuận để trở về.

Con đường về còn hơn ba ki-lô-mét. Hóa ra ban chiều chúng tôi chỉ đi vòng quanh chứ chẳng được bao xa. Anh Thuận hỏi tôi chuyện học tập và sức khỏe mọi người. Bảo Nhi có vẻ mệt hơn, cô ấy lại dựa vào vai tôi ngủ thiếp đi. Mai tôi nhất định phải đưa cô ấy đi khám lại xem thế nào.

Vòng qua một cánh đồng dài chia cắt hai dãy núi nhỏ. Ánh đèn của xe điện dường như không át được hết bóng tối. Trên không trung những con đom đóm hiếm hoi bay lang thang giữa khung trời tựa như những bông tuyết trắng trong đêm. Tôi nhìn say mê, ánh mắt như bị những bông tuyết di động kia thôi miên. Anh Thuận nhìn tôi mỉm cười hỏi:

“Hà Nội chắc ít khi thấy đom đóm lắm nh?”

“Vâng, bảy giờ thì không thấy nữa đâu anh ạ! Ngay cả ở những vùng nông thôn xung quang cũng hiếm gặp. Em còn nhớ hồi bé hay làm đèn đom đóm bằng vỏ trứng rất vui.”

“Em chịu khó về đây chơi nhiều một chút thì sẽ lại thấy được đom đóm thôi.”

“Vâng!” Tôi trả lời anh.

Hai chúng tôi trò chuyện không ngớt trên suốt đoạn đường về nhà. Câu chuyện hồi ức của anh kể về thời tôi còn tập đi thật sống động.

***

Sáng hôm nay bầu trời tươi tắn hơn hai hôm trước. Tôi dậy sớm, mặc vội áo khoác bước xuống trước sân nhà đã thấy bố nuôi pha ấm trà nóng ngồi thưởng thức một mình bên gốc cây nhãn lồng trước sân. Tôi thu vạt áo chào bố nuôi rồi ngồi xuống ghế đối diện tự rút cho mình một chén.

“Sáng sớm trời nhiều sương sao bố dậy sớm thế!” Tôi hỏi.

“Bố không ngủ được, bệnh tuổi già mỗi sớm đều muốn được nhìn thấy ông mặt trời mới thấy thoải mái một chút!”

Bố cười với tôi đón hậu. Tôi với ông cùng ngồi ngắm ánh mặt trời mọc phía xa sau ngọn Phu Pha Phong.

“Chú Phong hôm nay có muốn đi câu một chuyến không?” Anh Thuận vừa mới về mang theo bốn năm cái cần câu, vừa bước vào sân vừa hỏi tôi.

Thú thực là tôi rất thích đi câu nhưng hôm nay đã dự định đưa Bảo Nhi đi khám lại nên không thể đi được. Tôi tiếc nuối từ chối:

“Để mai được không anh? Hôm nay hai đứa em có chút việc.”

Anh Thuận chưa kịp trả lời tôi thì Bảo Nhi đã từ trên nhà xuống. Ánh mắt cô ấy đầy hào hứng đỡ lấy hai bộ cần câu từ tay anh Thuận thúc giục tôi.

“Mình đi một chuyến đi anh! Em chưa được đi câu bao giờ?”

“Không được hôm nay em phải đi khám lại. Mấy hôm nay anh thấy sức khỏe em không tốt lắm!”

Bảo Nhi lặng im, cô ấy bắt đầu kiểm soát:

“Hôm sau chúng ta đi khám cũng được mà!”

“Không được đâu! Hôm nay nhất định em phải đi kiểm tra!” Tôi khẳng định.

Bảo Nhi có vẻ buồn, cô ấy cứ giữ khư khư mấy cái cần câu. Tôi giả lơ đi, quay sang bố nuôi uống nước hỏi chuyện đây đó.

Anh Thuận có vẻ thông cảm an ủi:

“Anh có vài người bạn làm ở viện. Chúng ta đưa Nhi đi khám xong rồi đi câu luôn cũng chưa muộn.Nếu hai đứa đi nhớ chuẩn bị đồ đạc, đường xa nên chúng ta sẽ ở lại đó một hai buổi.”

Bảo Nhi nghe nói như vậy thì mừng lắm. Cô ấy nhìn tôi chờ đợi, khiến tôi đành phải gạt đầu.

Chuyến đi câu trên sông Mã dự định kéo dài hai ngày rưỡi lên chúng tôi mang theo một số đồ cần thiết. Trên đường ghé qua bệnh viện đa khoa khu vực để khám lại cho Bảo Nhi.

Do quen biết với bác sĩ ở đây lên thủ tục cũng đơn giản. Nhưng hôm nay là thứ bảy nên kết quả xét nghiệm và chụp chiếu phải chờ đến thứ hai mới có, duy chỉ những ca cấp cứu thì mới được ưu tiên.

Sau khi nói khó để với cô bạn y tá, anh Thuận lắc đầu nhìn hai chúng tôi. Không có kết quả làm tôi càng thêm sốt ruột không muốn tiếp tục chuyến đi, nhưng dường như điều này chẳng làm Bảo Nhi bận tâm, cô ấy vốn rất ham chơi như thế. Tôi chán chường mãi rồi cũng bị Bảo Nhi thuyết phục.

Ba chúng tôi rong hai chiếc xe máy chạy theo hướng đông về địa phận thuộc tỉnh Thanh Hóa. Theo như anh Thuận nói anh có vài người bạn cho thuê thuyền câu du lịch ở đó. Chúng tôi sẽ chạy thuyền dọc sông về phía Tây Bắc đến Mường Lát một huyện của Thanh Hóa giáp với Lào, sau đó sẽ thả câu dọc sông trở về điểm ban đầu.

Dọc theo quốc lộ 15b, con đường Tây Tiến của ngày nào. Đi được chừng hai mươi ki-lô-mét thì sông Mã cũng hiện ra trước mắt. Chúng tôi xuống xe, thuê thuyền cùng một cặp vợ chồng khác cũng từ Hà Nội lên đây chơi. Dòng sông dài uốn khúc quanh những chân núi ngon đôi tựa như một dải lụa màu xanh ngọc. Hai bên bờ sông là những sườn đá nhấp nhô được nước bào mòn nhẫn nại tạo thành những hình thù kì quái bất mắt. Cả một quần thể những bãi đá dọc hai bên bờ sông như một thắng cảnh tuyệt diệu. Anh Thuận bắt đầu kể về những câu chuyện sử thi của người Thái. Trong những câu chuyện anh kể thu hút nhất sau hơn sáu giờ phiêu lưu trên sông là sự tích về thác bản Chiềng Nưa.

Câu chuyện kể rằng: Thuở còn hoang sơ. Then(1) cho năm ông xuống xây dựng trần gian. Ông thứ nhất bởi đất xây dựng ruộng nương sông suối còn có tên là Chầu Chục, Chầu Chao(2). Ông thứ hai đào khe xâu vực thăm gọi là Chầu Nặng Dệt Phăng(3). Ông thứ ba dựng núi tạo đôi gọi là Chầu Nặng Dệt Pú(4). Ông thứ tư dài đất màu mỡ xuống đồng bằng và các loại đá xuống đôi núi gọi là Xô Công Địa(5), vợ ông làm ra rừng gọi là Xô Công Nhá(6). Ông thứ năm làm ra bầu trời cùng mưa giông sấm sét gọi là Xô Công Phạ(7), vợ ông vẽ ra mây gọi là Xô Công Mơ(8).

Làm xong trần gian. Then lại xai vợ chồng Xô Công Phạ và Xô Công Mơ cùng năm giống Thái xuống trần gian dựng bản lập mường. Ông Xô Công Phạ và bà Xô Công Mơ lại bỏ mặc họ dưới mặt đất. Không có người cai quản, họ bắt đầu đi lang thang thành bầy đàn như thú rừng. Ăn thịt sống, ngủ trong hang, không có quần áo mặc, trẻ em sinh ra không biết bố mình là ai. Trần gian hỗn độn vô cùng. Then thấy vậy buồn bực lắm mới phạt hai vợ chồng Xô Công Phạ và Xô Công Mơ phải lấy thân mình đứng chống trời.

Để xây dựng lại trần gian, Then làm ra nạn hồng thủy. Khắp nơi đều là biển nước. ngọn Pha Sói(9) chỉ còn lại một chỗ cho con dê đứng chân. Sau nạn hồng thủy Then sai Ái Lạc Các(10) và con cháu xuống xây dựng lại trần gian. Ngày ấy con sông Mã vô cùng hung dữ, hàng năm vào những mùa lũ nó thường gào thét xông vào những bản làng của người Thái cướp đi rất nhiều sinh mạng của người già và trẻ nhỏ. Để ngăn dòng nước dữ, Ái Lạc Các đã khua đàn dê chặn dòng sông đi theo hướng khác. Ngày nay nơi đó vẫn còn là di tích của hai ngọn núi mọc chia ra hai bờ sông. Tương truyền ngày xưa chỉ bước một chân là có thể qua.

Hoàng hôn buông xuống trên hai vòm đá bên bờ sông, giọng anh Thuận cũng nhỏ dần. Câu chuyện ngắn ngủi hàm chứa cả ý nghĩa nhân sinh quan và triết lí trong ý thức hệ của văn hóa dân tộc Thái nơi này. Người lái thuyền câu ghé vào một thị tứ nhỏ cách con thác không xa. Chúng tôi ngồi lại đây một đêm để bắt đầu cho chuyến đi câu hai ngày của mình.

“Còn bảy ki-lô-mét nữa là tới Mường Lát(11). Chúng ta sẽ bắt đầu thả thuyền trôi và câu từ đây về. Lẽ ra chúng ta sẽ đi tiếp nhưng vì các vị đều không quen sông nước, hơn nữa từ đây lên có rất nhiều đá ngầm lên đi đêm rất nguy hiểm.” Giọng anh lái thuyền ồm ồm nói lớn. Nước đã ngầm đen cũng anh Thuận lẫn vào trong hoàng hôn mập mờ. “Mấy đi ngủ thán(12) không Thuận?” Anh ấy cười tế nhị với anh Thuận trên con đường nhỏ.

“Không mấy cứ tự nhiên, tao có vợ ở nhà rồi!” Anh Thuận trả lời.

Bảo Nhi với chị bạn đi cùng thuyền trò chuyện vui về. Hôm nay không khí trong lành cùng cảnh sắc tuyệt đẹp trên suốt chặng đi khiến cô ấy phấn chấn rõ rệt. Tôi và chồng chị đi theo phía sau. Hai người bọn họ đi du lịch tuần trăng mật. Đi cùng cả quãng đường dài tôi mới thấy cái thú của tuần trăng mật giữa đôi núi hoang sơ như thế này.

Không khó khăn để tìm được một ngôi nhà nghỉ bằng nhà sàn gần đó. Chúng tôi trả lại tự do cho hai người bạn đồng hành cùng năm tay nhau đi dạo quanh Chiềng Nưa một vòng.

“Chúng mình cũng tổ chức đi tuần trăng mật luôn đi anh.” Bảo Nhi đóng cửa bật tóc trước mặt tôi.

Tôi đứng lại đột ngột bởi câu nói này của Bảo Nhi tay vẫn nắm chặt tay cô ấy. Có vẻ Bảo Nhi rất nghiêm túc. Tôi không biết nói sao đành kiểm một lời trêu:

“Em có biết chuyện trăng mật như thế nào không?”

“Ừ thì...” Bảo Nhi ấp úng đỏ mặt cúi xuống khe khẽ nói: “Em không biết!”

“Thấy chưa! Em không biết, anh cũng không biết... làm sao có thể đi trăng mật được!”

Bảo Nhi cười đấm mấy câu vào ngực tôi:

“Anh này...”

...

Ngồi bên hành lang tầng hai của căn nhà nghỉ đơn sơ giữa vùng sơn cước. Bảo Nhi dựa vào ngực tôi ngắm bầu trời sao lấp lánh trong đêm. Mây theo trăng muộn trôi về phía Tây nơi thượng nguồn của con sông xanh thẳm

“Anh à!” Bảo Nhi có vẻ buồn, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trăng trời.

Tôi xiết nhẹ vòng tay ôm cô ấy vào lòng mình.

“Nếu không may em có chuyện gì, anh nhớ viết cho em một cuốn tiểu thuyết nhé!” Tôi gạt mình, có một chút giận, một chút lo lắng hoang mang. Bảo Nhi áp má vào ngực tôi, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, có tình như không thấy sự gần gũi đó: “Không cần tay quá, chỉ cần cô gái trong đó mang tâm hồn em là được.”

Tôi nghiêm nghị nhìn cô ấy quát:

“Sao tự nhiên em nói chuyện linh tính như vậy?”

Bảo Nhi chưa:

“Em chỉ ví dụ như thế thôi mà!”

Tôi xoa nhẹ mái tóc bồng bồng trong gió an ủi

“Từ giờ em không được nghĩ lung tung như thế!”

Tôi nhìn về nơi xa xôi, nơi chúng tôi cùng lớn lên giữa cuộc sống xô bồ, tự khẳng định chắc chắn với lòng mình một điều: Bảo Nhi mãi là cuốn tiểu thuyết lớn nhất của cuộc đời tôi.

Áp má vào ngực tôi, cô ấy hẳn có thể cảm nhận được từng nhịp đập và hơi ấm nơi trái tim tôi đang chứa chan yêu thương dành cho cô ấy.

“Tại sao anh lại yêu em?” Bảo Nhi băng quơ hỏi.

Tôi hơi bất ngờ. Suốt từng ấy năm yêu thương, chưa bao giờ chúng tôi suy nghĩ về nó bởi vì lý do chính là tất cả.

“Anh không nhớ rõ nữa, có lẽ ngay từ lần đầu khi em nhón chân che ô cho anh, e mặc chiếc váy màu lam mà anh nhớ nó xanh tựa chân trời, nụ cười vô tư và những cái vẩy tay tạm biệt. Thế rồi chúng ta cùng lớn. Em bắt anh đuổi theo em mỗi chiều tan lớp, hoặc ngồi trên xe anh thắc mắc đủ điều. Có thể anh không còn nhớ rõ anh yêu em từ khi nào và vì lý do gì nhưng anh chắc chắn một điều: Mỗi khi ở bên em anh luôn cảm thấy hạnh phúc nhất. Em là lý do của tất cả những ước nguyện trong lòng anh. Tất cả những dự định và mơ ước tranh đấu đều mang theo bóng hình của em”

Áo sơ mi của tôi hơi ẩm, rõ ràng là Bảo Nhi của tôi đang khóc vì xúc động. Tôi im lặng vòng tay ngang eo cô ấy giữ chặt lại.

“Em muốn nghe anh kể Đại Mạc Dao(13)!”

Tôi cười vui vẻ:

“Được thôi, để anh kể em nghe...”

Tôi hướng mắt vào không trung hít một hơi dài, cảm nhận mình đang đi giữa đại mạc Qua Bích mệnh mỏng cát trắng:

“Lớn lên giữa bầy sói, Ngọc Cẩn cứ ngỡ mình giống như Lang huynh, cũng là một con sói. Nhưng rồi định mệnh đưa đẩy, giữa đại mạc mệnh mỏng, cô đã gặp hai người con trai, một nhu hòa như trăng sáng, một ngạo nghễ như gió hoang...”

...

Ánh trăng trong đêm đông biến thành ánh trắng giữa sa mạc bởi người tôi dần nóng lên vì Bảo Nhi đưa vào ngực mình, cô ấy đã ngủ quên từ khi nào, trước cả khi tôi kẻ hết chương giới thiệu. Đôi môi anh đào còn đọng một nụ cười quyến rũ. Sương ngoài trời bắt đầu rơi nhiều hơn. Tôi vòng một tay ngang cổ, một tay ôm lấy vòng eo mềm mại nhẹ nhàng bế cô ấy vào trong nhà.

...

Tiếng gà gáy vang cả thị tứ heo hút. Tôi dậy sớm đã thấy anh Thuận loay hoay kiểm tra lại đồng hồ cần câu. Anh lái thuyền nước da màu bánh mật cũng đã rong ruổi trở về sau đêm ngủ thắm. Mấy câu chuyện phù phiếm của anh không làm anh Thuận quan tâm, tôi thấy anh chỉ cười qua quýt.

Sau một giờ chạy dọc sông Mã cuối cùng cũng đến thị trấn Mường Lát. Chúng tôi mua sắm đồ lưu niệm và chụp vài bức kỉ niệm rồi trở về thuyền bắt đầu thả câu. Năm người chúng tôi thả câu ở năm góc mạn thuyền, ai cũng câu được cá trừ Bảo Nhi. Nhìn cô ấy mong ngóng thật là thương quá.

Chờ mãi tới lúc mặt trời gần đứng bóng cuối cùng ở bên dưới thác nước hôm qua chúng tôi dừng chân, chiếc phao của Bảo Nhi cũng di chuyển xéo xéo trên mặt nước.

“Phao... phao... cá cắn rồi anh ơi!” Cô ấy nín nhủ làm cả đoàn người bật cười.

Tôi nhào đến gần thấy chiếc phao bị kéo chìm dài trên mặt nước, hẳn đây phải là một con cá to lắm. Tôi vội cầm cần phụ Bảo Nhi quay tôi giật con cá lên...

Cả đoàn người vỗ òa bởi hóa ra con cá kia chỉ là một chiếc dép nhựa trôi chìm trên sông. Tôi ôm con cá lạ nhất hành tinh ném xuống nước báo:

“Dù sao mày cũng là cá hiếm nên tao thả cho về với nước.”

Bảo Nhi bật cười khiến áp lực trên khuôn mặt đã vơi bớt đi. Thêm cả một buổi chiều hào hứng chờ đợi cuối cùng Bảo Nhi cũng câu được một con cá chép lớn nhất trong đội. Cô ấy cẩn thận gỡ nó khỏi lưỡi câu, nhốt nó vào chiếc thùng riêng của mình, ngắm ngắm, sờ sờ mãi rồi lại quyết định thả nó về với sông nước. Mọi người lại được thêm một phen ngạc nhiên nữa, riêng tôi thì tự hào vì trái tim nhân ái của Bảo Nhi. Sau khi thả con cá thì cô ấy vui lên hẳn, không còn quan tâm đến việc câu nữa mà quay sang cổ vũ cho tôi.

Vượt qua khu vực nhiều thác nhất chúng tôi dừng lại ở giữa chặng đường để nghỉ thêm một đêm nữa. Anh Thuận lựa vài con cá ngon nhất để làm đặc sản cho bữa cơm chiều. Dự định là sẽ có món cá nướng do chính tay anh làm như những gì anh quảng cáo.

***

Hà Nội hai ngày trước...

Dưới tán cây hoàng lan hiu hắt, lá khô rơi xuống phủ gần kín cả hiên nhà mà người chủ của nó dường như không cảm tâm trạng để dọn dẹp. Chiếc Jaguar màu trắng tinh lặng lẽ đỗ trước cửa, nó cũng trầm tĩnh im lặng như cây hoàng lan già nua bên cạnh nó.

Ngồi bên sofa đối diện với cô Tâm Phương đang trầm tư về định pha một cốc cà phê, Hoàng Nam cũng không nói một lời nào. Những giọt cà phê đen sánh rơi đều từ trên phin xuống chiếc cốc pha lê hình lục giác. Qua lớp pha lê trong suốt có thể thấy những giọt cà phê lặng lẽ tan ra trong làn nước đen sẫm.

Đặt tách cà phê trước mặt Hoàng Nam cô khẽ mở lời.

“Xin lỗi cháu về chuyện của Bảo Nhi!”

“Sao cô lại nói vậy, cháu hoàn toàn không nghĩ gì đâu ạ.”

Hoàng Nam trả lời cô chút dỗi lòng. Lúc đầu quen Bảo Nhi anh hoàn toàn chỉ thấy ở cô bé một sự ương bướng trẻ con, thậm chí chỉ muốn dạy dỗ cô ta một bài học dưới danh nghĩa của thế hệ đàn anh. Thời gian ngắn ngủi trôi qua, thật không ngờ từ cô bé đơn thuần khó hiểu ấy lại toát ra một vẻ đẹp mạnh mẽ, kiên cường, một tâm hồn vị tha và nhân ái khiến anh không khỏi nhớ thương day dứt. Nếu không phải là kẻ đến sau, nếu không phải đã hết cách, hẳn anh cũng không để gì mà thua cuộc.

“Thực ra hôm nay có mời cháu đến còn vì một chuyện khác nữa.” Cô Tâm Phương ngại ngần nhìn Hoàng Nam có vẻ thăm dò.

“Cứ cứ nói đi ạ. Giữa cô và bố cháu là chỗ thân tình, cô đừng chi vì chuyện giữa hai chúng cháu không thành mà suy nghĩ.”

Cô Tâm Phương thở dài:

“Cô đang cần một khoản tiền, mà các dự án của cô dạo này lại chìm cả không bán đi được. Cô thật không biết phải làm sao mới hỏi cháu.”

“Cô cần bao nhiêu ạ?” Hoàng Nam không cần suy nghĩ hỏi ngay.

“Khoảng hai mươi tỉ!” Cô Tâm Phương trả lời.

Hoàng Nam hơi sững người. Số tiền này tuy không phải quá lớn với cậu, nhưng xuất một số tiền lớn như vậy hẳn cũng phải qua công ty và ít nhất phải hỏi qua ý của bố. Vấn đề này cũng không quan trọng vì cô Tâm Phương vốn là bạn làm ăn với bố cậu, ông ấy hẳn sẽ không phản đối vì những phản bất động sản cô nắm giữ cũng gấp vài lần số đó. Nhưng...

“Sao cô lại cần gấp một số tiền lớn như vậy?” Hoàng Nam tế nhị hỏi.

Cô Tâm Phương ngẹn ngào nói:

“Cũng không giấu gì cháu...”

...

Hoàng Nam quay xe ra khỏi ngõ nhỏ. Bóng hoàng lan khuất sau gương chiếu hậu. Những lời của cô Tâm Phương vẫn văng vẳng trong tai của anh.

“Cháu đừng nói chuyện này với ai vội. Bảo Nhi chưa muốn cho thằng Phong biết. Cô chỉ lo nó không chịu phẫu thuật, cháu lựa lời khuyên nó giúp cô.”

Bầu trời trước mắt anh có nắng nhưng trong đầu lại chỉ toàn những mảng u ám. Nước mắt rơm rớm ở khóe mi, Hoàng Nam nắm chặt một mình:

“Sao em ngốc thế! Không phẫu thuật em sẽ chết đấy!”

Lần đầu Hoàng Nam chạy xe trong tâm trạng bất an như vậy. Chuông điện thoại réo từng đợt dưới hộp nhỏ bên hông ca bô xe xen ngang vào dòng suy nghĩ của Hoàng Nam. Anh ta đưa mắt nhìn xuống màn hình, một cái nhéo mắt nhẹ, chờ đến hồi chuông thứ ba mới đưa tai phone lên bình thần hỏi một câu:

“*Cô gọi có chuyện gì không?*”

Đầu máy bên kia háng lòng mày của Phương Thảo cũng khẽ nhăn lại. Cô tỏ vẻ bức dọc trả lời:

“*Tôi có chuyện muốn nói với anh! Gặp lắm anh tới quán cà phê cũ nhè!*”

Hoàng Nam thờ ơ hỏi tiếp:

“*Hôm trước cô nói từ giờ không thêm gặp mặt tôi nữa? Sao giờ lại thay đổi như vậy?*” Hoàng Nam khách tưởng nhưng thực chất trong lòng anh cũng đang nặng trĩu, không hiểu vì sao anh lại muốn gặp cô gái này để giải bày tâm sự.

“*Tóm lại anh có đến luôn không?*” Giọng Phương Thảo có phần gay gắt trong điện thoại.

“*Đến.*” Hoàng Nam miễn cưỡng trả lời.

...

Ngoại thành phía Tây thành phố. Chiếc xe màu trắng lướt nhanh trên đường chỉ để lại sau lưng nó những khoảng bụi trắng. Hoàng Nam quay sang nhìn cô gái đi cùng ngán ngẩm hỏi:

“*Nếu cô muốn lên nhà thầy thì để tôi dừng mua thứ gì đó!*”

Chuyện là ngay sau khi đón Phương Thảo trước quán cà phê gần trường học, cô ta bước lên xe rồi cũng chỉ nói duy nhất hai câu:

“*Đi đi!*”

“*Đi đâu bây giờ?*”

“*Anh cứ đi thẳng!*”

Con nhóc này nhìn cứ tưởng là hiền hòa ra lại đánh đá ghê gớm gấp mấy lần Bảo Nhi. Hoàng Nam chỉ dám lườm qua. Đi hết con đường Lê Văn Lương kéo dài, hết cả đoạn phố Quang Trung ra đến quốc lộ sáu mà cô ta vẫn kiêu nhởi đến ức chế. Đoán là cô ta lại về nhà bố mẹ Phong như hôm trước nên Hoàng Nam dò hỏi. Dù sao anh cũng rất kính trọng thầy, không thể đến chơi tay không được.

“*Không biết là anh có biết tán gái không nữa?*” Phương Thảo nhìn Hoàng Nam nghi ngờ.

“*Rút cuộc cô muốn nói gì thì nói thẳng ra đi!*” Hoàng Nam có vẻ mất kiên nhẫn.

“*Người ta đưa nhau đi du lịch một tuần mà anh không biết gì sao?*”

Hoàng Nam nghe câu nói này đột ngột xoay vô lăng tấp vào lề đường, sắc diện trên mặt thay đổi liên tục đến khó đoán. Bảo Nhi đang chờ sắp xếp lịch phẫu thuật vậy mà...

Anh vội quay sang hỏi lại:

“*Đi du lịch một tuần...? Mà đi đâu?*”

“*Nghe nói đi Tây Bắc đấy!*” Phương Thảo âm ức trả lời.

“*Lạnh thế này mà đi Tây Bắc. Cô có biết họ đi đâu không?*”

“*Tôi đoán họ về nơi hỏi trước bác Hoàng Lan sinh anh Phong?*”

“*Cô biết chỗ đó không?*” Hoàng Nam gục.

“*Không nhưng tôi có thể hỏi bác Hoàng Lan. Anh đi chứ?*”

Hoàng Nam không trả lời anh đáp ga chạy thẳng theo hướng mặt trời lặn còn Phương Thảo thì gọi điện thoại để hỏi đường.

Suốt một trăm năm mươi ki-lô-mét từ Hà Nội lên Mai Châu, Hoàng Nam không nói một lời nào. Phương Thảo ngồi ghế bên cạnh vài lần hỏi han nhưng anh ta không trả lời. Thấy thái độ nghiêm khắc ấy của Hoàng Nam, Phương Thảo cũng đành lặng im. Đoạn đường vì thế mà có vẻ quá xa với cô, nhưng trong lòng cứ sốt như có lửa đốt khiến cô cũng không sao chớp mắt được. Hết thờ dãi thì lại nhìn Hoàng Nam ngao ngán.

Xe đến thị trấn Mai Châu cũng đã 23 giờ khuya. Hỏi tới nhà bố mẹ nuôi của Phong tuy không quá khó mới được biết hai người đã đi câu trong Thanh Hóa. Cả hai số điện thoại đều không liên lạc được khiến Phương Thảo bắt đầu tuyệt vọng.

Hoàng nam vốn không quen với cuộc sống dân dã, anh ta quyết định ra ngoài trung tâm tìm một khách sạn ngủ qua đêm rồi tính tiếp. Xe dừng trước một nhà nghỉ sang trọng. Phương Thảo ù rù mở cửa xe đi xuống con đường đã vắng hoe, không bận tâm mình đang ở đâu, cô lững thững bước dọc theo ánh đèn vàng heo hắt.

“*Này... cô...!*”

Hoàng Nam không biết phải nói sao để trấn an cô ta đánh mặc kệ, anh phóng xe vào tầng hầm, lên lễ tân đặt hai phòng loại một.

Trở về phòng tắm rửa cho đầu óc tỉnh táo sau chuyến đi dài. Quần chiếc khăn từ nhà tắm đi ra, ngó xuống đồng hồ đã hơn 1 giờ sáng mà chùm chìa khóa phòng còn lại vẫn nằm nguyên vẹn trên bàn, Anh lăm bằm:

“*Đi đâu mà giờ này mà vẫn chưa về?*”

Loanh quanh tìm điện thoại bấm phím gọi thì một giọng lẻ nhè khiến anh phải kéo chiếc điện thoại ra một quãng xa:

“*Tôi đang chán đời! Anh đến uống với tôi đi!*”

“*Cô... có say rồi đấy ă?*” Hoàng Nam ngạc nhiên hỏi như không tin vào tai mình.

“*Tôi không say!*”

Phải rồi làm gì có ai say rượu lại nhận mình đang say chứ. Hoàng Nam có vẻ lo lắng cố gắng hỏi:

“*Này... cô đang ở đâu?*”

Bên kia, trong một quán nhỏ ven đường Phương Thảo đang gật gù với chiếc điện thoại và một chai rượu trên tay. Giọng ngắt quãng trả lời:

“*Tôi... tôi cũng không biết nữa!*”

“*Đưa điện thoại cho nhân viên quầy ba đi!*” Hoàng Nam vội nhắc mà quên mất ở cái xứ nhà quê này làm gì có nhân viên quầy ba cơ chứ.

“*Bạn tôi muốn nói chuyện với anh!*” Phương Thảo vừa cười vừa dúi điện thoại cho người chủ quán đang chặt cánh gà.

Ngay lúc đầu vào quán khi gọi rượu để uống, cô đã muốn mình được say để quên đi hết mọi chuyện nên làm về mặt nghiêm chỉnh nói với chủ quán:

“*Cho tôi loại rượu nào mạnh nhất ở đây!*”

Ông chủ quán ở đây thấy con gái uống hàng ngày nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì liền mang ra một chai rượu Mai Hạ. Ngó nhìn qua vẻ mặt trắng hồng và bàn tay nhỏ nhắn không giống mấy cô gái bản địa, anh cũng hơi ngờ ngợ nhưng chỉ dám nhắc một câu:

“*Rượu mạnh lắm, cô uống cẩn thận không say!*”

Nhưng vị khách nữ cơ có vẻ ngoài tai mấy lời của anh, thậm chí cô đã ngửa cổ tu một ngụm lớn rồi ho sặc sụa. Vậy mà sau đó vẫn tiếp tục nhần nhỏ uống khiến anh cũng chỉ biết lắc đầu.

...

Anh chủ quán vừa nhìn sang vị khách nữ vừa thuật qua điện thoại cho chàng trai mà anh nghĩ là người yêu của cô gái này.

Năm phút sau Hoàng Nam đã có mặt ở quán. Anh vội trình bày với người chủ quán:

“Tôi đến tìm một cô gái đã uống say ở đây!”

“Có phải cô ấy không?” Anh chủ quán chỉ về phía cô gái đã ngủ gục trên bàn.

“Vâng đúng rồi, của cô ta hết bao nhiêu?” Hoàng Nam tỏ ra rộng rãi như thường lệ.

“Bảy mươi lăm ngàn thôi!”

Hoàng Nam mở ví lấy ra một tờ năm trăm ngàn đưa cho anh ta nói:

“Không phải trả lại đâu. Cảm ơn anh rất nhiều!”

Cô về như nếu đứng lại lâu hơn anh sẽ bị điệu bộ say sấn của cô gái này làm cho ê mặt. Khoác một tay Phương Thảo lên vai mình, lỏng tay còn lại ngang eo để dìu cô ta đứng dậy. Nhưng hai chân cô ta đã mềm nhũn, đầu óc thì mơ màng, xem chừng không ổn. Hết cách anh đành sốc bê cô ra xe, bấm chìa khóa mở mui trên, anh thả Phương Thảo đánh bịch một cái xuống ghế xe, rồi quay lại cười ngượng ngùng với người chủ quán.

Lái xe trở về đến nhà nghỉ, xem chừng cô ta vẫn chưa tỉnh. Hoàng Nam đành phai bê cô theo thang bộ lên trên tầng.

“Ba sao mà không có thang máy sao?” Anh lẩm bầm.

Mở cửa phòng, vừa mới đặt cô gái còn nồng nức hơi men lên giường Phương Thảo đã bắt đầu cựa quậy những đường cong quyến rũ trong men say. Sự chênh lệch nhiệt độ đáng kể từ lúc ngủ trên bàn nhậu, vào xe rồi lên phòng khách sạn khiến bản năng sinh học phát tác.”

Ờe...

Phương Thảo ngóc cái cổ thon dài dậy nồn thốc tháo khiến Hoàng Nam không kịp phản ứng. Đường như tất cả những gì cô gái này nhét vào khi buồn bực đã vương vãi khắp nơi, thậm chí cả chiếc áo khoác hàng hiệu của Hoàng Nam cũng chỉ còn một mùi tanh tưởi.

“Trời ạ... kiếp trước tôi nợ nần gì cô chứ?”

Than vãn, tức tối rồi cũng đành thương hại đi dọn dẹp đồng chiến trường, việc mà hẳn ở ba mươi phút trước nghĩ rằng mình không thể nào làm nổi.

...

Ánh sáng chiếu qua tấm rèm cửa trang nhã của căn phòng khiến cho làn hương dịu nhẹ cũng bắt đầu bay bổng. Mái tóc đen óng của mình lười nhác. Phương Thảo tỉnh dậy với tâm trạng hoang mang trống rỗng giữa căn phòng xa lạ. Đầu và người đau ê ẩm, cô sực nhớ đêm qua hình như cô đã uống rất nhiều và sau đó cô không còn biết gì hết. Giật mình, cô tự hỏi đây là đâu? Đêm qua đã có chuyện gì? Nghĩ vậy cô vội vén chăn lên kiểm tra...

"A... A... A..."

Chiếc áo sơ mi cổ đúc màu đen tôn lên da trắng đêm qua cô mặc đã chuyển thành áo phông rộng thùng thình màu trắng.

Toàn thân cô nồng nặc mùi rượu. Đêm qua cô đã say đến mức không nhớ nổi chuyện gì, trong lúc cô say phai chẳng đã...

"A... a... a"

Suy nghĩ thoáng qua khiến Phương Thảo lại thất thần la lớn...

Ấm thanh chấn động khiến Hoàng Nam nằm quần chân bên chiếc xô pha cũng phải tỉnh giấc. Cả đêm qua vật lộn với cô gái say xìn này đã khiến hẳn mất ngủ, hẳn lẩm bầm trong chân.

“Cô lại giờ trò gì nữa đây!”

Kéo tấm chăn phủ kín đầu, một mặt vừa hé nhìn ra đã hoảng loạn vì nữ nhân dáng người mảnh mai, tóc dài chấm lưng nhưng khuôn mặt lại như dao phủi đang đứng trên đoạn đầu dài chuẩn bị kết liễu phạm nhân. Chỉ duy có một điều, cô gái này không mang theo dao mà là một cái gối lớn.

“Tôi qua anh đã làm gì tôi?” Không chờ Hoàng Nam trả lời cô đã đánh tới tấp chiếc gối lên đầu và người anh.

Dù không quá đau nhưng bị đánh túi bụi không thò mặt ra được trong lúc còn chưa tỉnh ngủ. Lại là chuyện quái quỷ gì nữa đây? Hẳn đường đường là nam nhân, thôi thì đành chịu thiệt vậy dù sao cái gối cũng không thể lấy mạng hẳn, đánh hòng có thể đền. Nếu để cô ta vờ một vật khác e rằng hậu quả sẽ còn khủng khiếp hơn nhiều.

Đánh chán không thấy Hoàng Nam phản ứng gì, Phương Thảo liền ngồi sụp xuống chiếc ghế xô pha nhỏ bên cạnh khóc thảm thiết. Lần này thì đúng là lập tức có tác dụng. Tên Hoàng Nam này không sợ bị đánh nhưng lại sợ nghe người ta khóc. Mặt hẳn bắt đầu nhăn nhó thảm hại, trông khôn khổ đến cùng tận, bất đắc dĩ không thể kiên nhẫn nổi quát lớn:

“Cô khóc cái gì chứ, tôi còn chưa kêu thiệt thôi vì bị cô đàn áp cả đêm đây này.”

Không biết lời hẳn nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật nhưng mà hai từ đàn áp mà hẳn buộc tội cho cô càng khiến cô khóc thảm thiết hơn. Hoàng Nam chui đầu vào trong chăn quyết không nhìn thấy thảm cảnh trước mặt nhưng tiếng khóc cứ len lỏi vào tai hẳn. Lấy gối bịt chặt hai tai nhưng âm thanh vẫn như hai cái loa mono không hề có chút thuyên giảm.

“Cô nín đi được chưa? Tôi có làm gì cô đâu mà khóc.”

“Phương Thảo ảm ức:

“Cái áo này thì sao?”

“Cô nòn ra hết cả ra chán ga với áo, báo hại tôi phải thay hết chăn ga trong phòng giữa lúc nửa đêm. Tôi sợ cô lạnh lên thay áo cho cô. Chỉ là cái áo thôi mà... giống như đi tắm ngoài bãi biển cô hiểu chưa?”

Phương Thảo kéo rộng cái cổ áo nhìn vào thi đúng là vẫn cái áo cũ, nửa tin nửa ngờ nói:

“Anh nói thật không đấy!”

“Cô nghĩ tôi là loại người nào chứ!”

Nhìn mặt hẳn cũng có vẻ không giống một tên sói khanh, sau một hồi thút thít cuối cùng cô cũng trấn tĩnh lại. Cố gắng hỏi lại một lần nữa:

“Có đúng là anh không...”

“Cô không tin có thể vào nhà tắm mà xem, áo cô vẫn còn y nguyên chiến lợi phẩm trong đó.”

Phương Thảo đi về phía nhà tắm, tận mắt nhìn chiếc áo đầy những tàn tích do như lời Hoàng Nam nói cũng bắt đầu có chút tin hẳn. Thật là không biết đêm qua cô trông như thế nào nữa, thật đúng là mắt mặt quá.

“Tôi xuống nhà đợi, cô tắm rửa thay đồ đi! Chúng ta sẽ đi Thanh Hóa.”

Phương Thảo lần này không nói được gì bởi cứ tưởng tượng đến cảnh đêm qua say khướt cô lại thấy khê rùng mình.

...

Sau khi thu xếp gọn gàng lại những thứ lộn xộn Phương Thảo lại trở về với dáng vẻ của một cô gái dịu dàng cuốn hút bước xuống xe của Hoàng Nam như chưa có chuyện gì. Tuy vậy trên cả đoạn đường hai người cũng ngại không nói thêm được với nhau câu gì.

Rời khỏi nhà nghỉ Hoàng Nam chạy xe đến nhà bố mẹ nuôi của Phong, sau khi nghe Nam kể rõ câu chuyện ông lấy giấy ra chỉ dẫn lộ trình của tua cho hẳn. Hoàng Nam vội cảm ơn rồi đi ngay.

***

Theo lộ trình, đêm thứ hai của chuyến đi câu đoàn người sẽ dừng ở Ko Me - Một bản nằm giữa chặng đường sông tĩnh từ điểm xuất phát đến điểm kết thúc. Vùng này là bản người Thái nhưng vì nằm trong hành trình của tua nên vẫn mọc lên vài nhà nghỉ cỡ nhỏ. Nói là cỡ nhỏ nhưng nó còn khang trang hơn những nhà nghỉ bình dân ở Hà Nội, bằng chứng là chỉ với năm trăm ngàn bạn có thể thuê một phòng rộng nguyên cả tầng. Đối bạn đi tuần trăng mật đồng hành thuê cùng chúng tôi ở tầng hai, còn Tôi và Bảo Nhi thuê căn phòng trên tầng ba.

Sau bữa cơm chiều anh Thuận và người bạn lái thuyền đã đi vào trong bản tìm chỗ ngủ để nhường lại tự do cho bọn tôi. Sự tự nhiên thoải quá của cặp trắng mặt đồng hành khiến chúng tôi có phần ái ngại. Để không bị họ trình diễn mấy cảnh yêu đương trước mắt, tôi và Bảo Nhi quyết định đi dạo một vòng xung quanh. Nơi đây không có nhiều đồ lưu niệm như ở Mai Châu. Đi dạo đến một nhứ cả hai chân, tôi tận khi hoàng hôn dần đỏ xuống cuối bản tôi chỉ mua cho Bảo Nhi được một

chiếc khăn quàng cổ bằng vải dệt thổ cẩm. Cô ấy có vẻ rất vui với chiếc khăn, liên tục xoay nhiều vòng trước máy ảnh của tôi.

Nắm tay nhau trong niềm hạnh phúc, chúng tôi trở về nhà trọ. Chiếc Jaguar màu trắng quen thuộc đỗ ngay trước cửa nhà khiến cả tôi và Bảo Nhi không khỏi ngạc nhiên. Khó chịu hơn nữa Hoàng Nam vẫn nhìn tôi với thái độ muốn ăn tươi nuốt sống.

“Chúng ta nói chuyện một lát được chứ!” Anh ta đề nghị.

Giấy đây? Không phải muốn đánh nhau nữa chứ! Tôi nghĩ thầm nhưng cũng chẳng ngăn gì. Anh ta đã theo lên tận đây thì lẽ nào tôi không tiếp anh ta. Hoàng Nam không nói thêm, quay mặt đi ra phía bờ cát dài bên sông.

“Em chờ anh một chút!” Tôi nói với Bảo Nhi rồi bước theo Hoàng Nam.

Phương Thảo đã chạy đến bên cạnh nắm chặt lấy tay tôi, đoạn quay sang Hoàng Nam nhắc nhở:

“Anh mà làm gì anh Phong thì không xong với tôi đâu!”

Tôi bực mình gạt tay Phương Thảo ra, đi thẳng về phía trước. Hoàng Nam khẽ cười khẩy trả lời:

“Tôi bất nạt không nói cậu ta đâu cô không cần lo!”

“Chúng ta nói chuyện được không?” Phương Thảo quay sang hỏi Bảo Nhi.

***

Nắng in hai chiếc bóng dài mềm mại trên sườn cát trắng, từ nơi Bảo Nhi và Phương Thảo đứng, nhìn ra phía mặt nước đang soi rõ bóng chiều có thể thấy rõ hình ảnh của hai người đàn ông đang trầm mặc trước dòng nước. Hai cô gái trong đầu giờ là hai niềm tâm sự, hai nỗi lo lắng khác nhau.

Với Bảo Nhi là nỗi lo sợ một ngày nào đó cô không còn được nhìn thấy hình bóng phong trần kia nữa, hình bóng đã in sâu vào từng mảng kí ức hạnh phúc của cô. Ngày trước cô vẫn luôn nghĩ rằng mình có đủ hạnh phúc, đủ may mắn nhưng hôm nay tất cả như đang dần tuột khỏi tay khiến cô không có cách nào níu giữ được. Cô quay sang nhìn cô gái đứng bên cạnh mình, người mà chỉ cách đây không lâu cô không hề có một chút cảm tình nào. Giờ đây với cô, mái tóc đen óng ả đang tung bay trong gió, khuôn mặt si tình lo lắng kia lại giống như một ẩn nhẫn trong cuộc đời. Khi cô tan biến vào nơi cát bụi giữa lòng đất mẹ, cô gái này liệu có sẵn lòng chăm sóc cho người cô yêu.

Nhìn ánh mắt lo lắng của Phương Thảo đối về bờ cát dài, thậm chí đã quên cả cuộc nói chuyện mà cô ta đề nghị. Dựa vào việc cô ta vượt cả quãng đường hai trăm ki-lô-mét để đến đây giành lại tình yêu của mình, bỗng nhiên Bảo Nhi cảm thấy tin tưởng. Khoanh tay trước ngực thu chiếc áo đang khoác hồ để che bớt cái lạnh theo gió thổi về từ phía bờ sông. Bảo Nhi nhỏ nhẹ nói:

“Có lẽ cô mới chính là thanh mai trúc mã với anh ấy! Cô cho tôi một ngày, tôi sẽ trả anh ấy lại cho cô!”

Phương Thảo thậm chí không tin vào tai mình nữa. Khoảnh lặng giữa hai người đủ để cô nghe rõ từng lời của Bảo Nhi. Cô gái này trước đây chưa từng công nhận sự tồn tại của cô, đừng nói đến việc lại dễ dàng trả lại người mà cô chờ đợi suốt mười năm. Mặc dù đó là điều Phương Thảo vẫn hằng mong đợi, nhưng bản năng của sự kiêu hãnh vẫn khiến cô không chịu khuất phục trước cô gái này:

“Thực ra anh ấy vốn là của tôi, cô biết điều như vậy sớm có phải tốt hơn không?”

“Cô nghĩ sao cũng được!” Bảo Nhi quay trở về phòng ở nhà nghỉ, những giọt nước mắt rơi vội vã trên khóe mi.

“Cô nhớ là một ngày thôi đấy!...” Phương Thảo nói với theo mà không hề biết cô gái kia lại đang khóc.

***

Tôi và Hoàng Nam đứng bên bờ cát trắng từ lúc ánh chiều đỏ xuống dòng sông đến khi ánh sao thưa thớt in mình dưới đáy nước mà anh ta vẫn lặng im không nói một lời. Tôi giành cho anh ta sự kiên nhẫn bởi lẽ anh ta đã lặn lội tới tận đây tìm chúng tôi nhưng không phải là như蓉 bộ.

“Nếu anh không có gì để nói thì tôi về nhà nghỉ đây!” Tôi mở lời.

“Bảo Nhi đang bệnh, sớm mai cậu đưa cô ấy về Hà Nội đi.”

“Tôi hiểu rồi!”

Tôi dừng lại trả lời trong lúc Hoàng Nam có vẻ vẫn muốn đứng lại ở nơi này. Anh ta cũng thật si tình, đi hai trăm cây số chỉ vì lo cho Bảo Nhi của tôi đang mệt. Tôi trở về mà trong lòng vẫn còn vương một chút ghen tị. Nếu là anh ta chắc tôi cũng làm như vậy bởi lẽ Bảo Nhi của tôi là một thiên thần, một thiên thần với mái tóc vàng như nắng.

Về gần đến nhà nghỉ thì mây mù đã tràn về che kín cả bầu trời. Thật sự là trời Tây Bắc cũng thật thất thường, vừa mới mười phút trước trời còn có sao, vậy mà bỗng chốc đã trở nên u ám.

Theo thói quen tôi hé cửa vào phòng rồi đóng vội lại để gió khỏi lùa.

Tiếng gõ im bật sau tấm cửa kính, chỉ còn lại tiếng dương cầm du dương phát ra từ máy nghe nhạc cá nhân của Bảo Nhi.

Ánh sáng hồng của đèn treo tường chiếu hắt căn phòng, những ngọn nến lung linh tô điểm màu óng ánh. Bảo Nhi của tôi mặc chiếc váy màu lam nhạt tôn lên những đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể khiến tôi có chút nóng người. Tôi cởi chiếc áo khoác vắt lên móc treo bên tường, nói một câu tránh né:

“Bên ngoài trời đầy mây mù lạnh quá em à!”

“Không sao, em cũng đang mưa mà!” Cô ấy áp sát tai tôi hơi thở nóng ấm.

Tôi quay lại tìm đập loạn cả lên, khẽ gắng hỏi:

“Hôm nay em lạ quá!”

“Anh đừng quên là chúng ta đang đi tuần trăng mật đây!”

Cô ấy áp sát thân thể và người tôi thích thức, làn môi anh đào ướt đậm son hồng. Tôi như bị thôi miên trong đôi mắt long lanh ấy, cúi xuống cắn nhẹ lên môi Bảo Nhi, tí sống mũi lên lớp mồ hôi bịn rịn trên đầu mũi dọc dừa xinh xắn của Bảo Nhi tôi còn một chút tỉnh táo nhắc nhở:

“Hôn một chút thôi nhé!” Là tôi sợ tôi kìm chế không nổi.

“Vâng...”

Bảo Nhi đón lấy môi tôi, nụ hôn sâu như chìm vào trong đáy vực vọng đang trào dâng mãnh liệt. Cô ấy giật mạnh những chiếc cúc bấm trên áo tôi, lột nó xuống hai bên cánh tay vạm vỡ, ánh mắt yếu đuối nói:

“Em muốn chiếm hữu anh!”

Tôi có chút tranh đấu trong tiềm thức nhưng dường như nó không đủ mạnh, hai cánh tay đã xuôi xuống để Bảo Nhi kéo chiếc áo ra ngoài. Cô ấy bỏ chiếc áo xuống ngay chân tôi, tiếp tục ép sát người vào tôi như thách thức.

Thế này thì hơi quá. Tôi biết Bảo Nhi sẵn sàng để trao cho tôi tất cả nhưng chưa phải là lúc này. Tôi ráng lấy phần sức lực đang dần kiệt quệ, cố gắng không để cô ấy ép sát với bức tường.

Bảo Nhi cảm nhận được điều đó. Cô ấy khẽ buông tôi ra, cánh tay ngọc trắng ngần đưa lên hai vai nhỏ nhắn. Chỉ một cái gạt nhẹ, trong nháy mắt chiếc váy màu lam nhạt đã rơi xuống dưới chân mình.

Tôi sững người, toàn thân nóng ran bởi dục vọng đang thiêu đốt đến cùng cực. Cô ấy thậm chí không mặc cả đồ lót, chân bước lên một bước áp sát vào người tôi.

Hương thơm từ làn da trắng hồng, cảm giác mềm mại từ làn vòm ngực săn chắc của tôi như chìm vào da thịt. Bảo Nhi khẽ cắn, mắt long lanh môi đào đỏ thắm tìm tới môi tôi, nụ hôn như cháy bỏng cả hai cơ thể.

Tôi đã từng sợ lạnh, sợ gia đình mình tan vỡ, sợ không gặp lại ông bà ngoại và sợ nhất là phải xa Bảo Nhi, đến mức thậm chí không bao giờ dám nghĩ đến điều đó. Nhưng giây phút này đây chẳng còn nỗi sợ nào có thể xâm chiếm tâm hồn tôi. Trái tim và thể xác tôi đang nức cháy trong hạnh phúc vô bờ.

Cánh tay tôi như hồi sinh sức mạnh thần kì, vòng xuống xiết chặt vòng eo mềm mại của Bảo Nhi kéo lên đối diện với mình. Những bước đi trong căn phòng giờ chỉ còn là của đam mê.

Chiếc giường mềm mại êm ái với những nụ hôn quấn quýt. Chúng tôi không còn sự vướng bận về thể xác và tinh thần. Ngoài trời đang mây mưa và đêm nay với chúng tôi là một đêm mây mưa không dứt.

Con mưa tự nhiên với những bản năng tự nhiên của dục vọng và tình yêu...

Trích dẫn:

(1): Theo người Thái quan niệm Then giống như thượng đế tạo ra vạn vật.

(2)(3)(4)(5)(6)(7)(8): Tên các vị thần đọc theo tiếng Thái.

(9): Một ngọn núi cao gần như nhất ở Quan Hóa - Thanh Hóa. Phu Pha Phong cao hơn ngọn này.

(10): Dịch ra là Bỏ Lạc Các. Ông này do mẹ bầu sinh ra, thân thể to lớn như ngọn núi nhưng vì quá to lớn nên ông có phần vụng về.

(11): Một huyện vùng biên của Thanh Hóa.

(12): Người Thái nhiều nơi có tục ngủ thắm để tâm sự. Hai người ưng nhau sẽ cho người kia nằm cùng trong màn nhưng khác chân và đệm để nói chuyện. Ngày nay do một số vấn đề tế nhị sinh ngoài ý nghĩa ban đầu của nó nên nhiều nơi đã bỏ tục này.

(13): Một cuốn tiểu thuyết ngôn tình cổ đại của Đông Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lạc mất tình yêu

Chìm đắm trong ái tình, sắc mặt của cô gái trong vòng tay tôi dần chuyển sang sắc hồng hào. E thẹn, hạnh phúc, người cô ấy nóng rực, ánh mắt yếu đuối như mơ như thực.

“Em ổn chứ?” Tôi hỏi giống cậu trai ngốc nghếch.

Thay vì trả lời Bảo Nhi vòng tay ôm ghì lấy cổ tôi, trao một nụ hôn ướt đầm hương vị của tình yêu.

“Lúc đầu thật sự là không ổn nhưng bây giờ thì... ổn hơn rồi! Minh tiếp tục nhé anh.”

Cuộc yêu đương nồng thắm như ánh trăng vờn giữa những đỉnh mây rồi mơ màng ngủ quên bên bên bờ hạnh phúc.

***

Sương phủ mờ cả bán vùng cao. Căn nhà nghỉ đang được tắm áo sương ồm ập, cô gái đứng trên con đường nhỏ bên dưới có vẻ đang rất buồn. Mái tóc vàng động những hạt sương li ti càng khiến cái bóng u sầu nhỏ bé như chìm sâu vào làn sương. Cô đứng đó đã lâu dường như không thể rời bước. Ở bên trong khung cửa tầng hai trước mặt cô là hạnh phúc mà cô đang phải đoạn tuyệt.

“Em xin lỗi!”

Những ánh sáng mờ nhạt sau lưng cô, Bảo Nhi quay lưng lại gạt lệ nhòe trên má bước về con đường phía trước.

Hon ai hết cô muốn kể cho Phong nghe sự thật về căn bệnh của mình, được cùng anh sống vui vẻ những tháng ngày còn lại. Nhưng rồi sau đó Phong sẽ ra sao khi cô không còn nữa, anh sẽ đau đớn đến cùng cực, trái tim sẽ khô héo vì cô. Cô không thể để anh chứng kiến cô chết dần trong vòng tay mình, từng ngày nhìn cô phải chịu đựng những đợt hóa trị liệu và xạ trị dày vò thể xác.

Lang thang đi dọc theo con đường vắng, chiếc Jaguar màu trắng đã đợi cô từ lúc nào. Hoàng Nam bước ra mở cửa xe không nói một lời, tâm trạng hần giờ giống như một tảng băng đang rạn nứt.

Phương Thảo ngồi bên cạnh, nhìn thấy Bảo Nhi thì vô cùng ngỡ ngàng, tuy nhiên vì kiểu hãnh cô cũng chỉ im lặng.

Cô gái này tại sao lại xuất hiện ở đây? Chuyện cô ta nói với mình chiều tối qua Phương Thảo vẫn còn nửa tin nửa ngờ. Thật không nghĩ cô ta lại quyết định sớm như vậy. Rốt cuộc cô ta vì sao lại làm như vậy? Chẳng phải trước đây cô ta rất kiểu hãnh khi có Phong. Vậy mà giờ đột ngột lại từ bỏ. Phong không được như cô ta mong đợi hay vì sự giàu có của Hoàng Nam đã khiến cô gái này thay đổi. Dù là gì đi nữa thì Phương Thảo cũng chẳng thêm quan tâm. Bảo Nhi thay đổi nghĩa là giờ Phong sẽ là của cô, cô chỉ cần có vậy. Một sự vui mừng nhưng xen vào đó là chút hụt hẫng bởi dường như nó quá dễ dàng. Một tâm trạng khó diễn giải khiến cô cảm thấy mình đang bị thương hại.

“Cảm ơn anh!” Bảo Nhi nói với Hoàng Nam.

Cô quay sang Phương Thảo, ánh mắt long lanh khó hiểu. Hoàng Nam sợ cô gái này sẽ đổi ý vội nhấc.

“Em làm như vậy là rất đúng, chúng ta đi sớm thôi!”

“Không tôi sẽ ở lại!” Phương Thảo nhấn mạnh khi nhìn ảnh Phong ù rũ hiện ra trong tâm trí cô. “Tôi sẽ ở lại với anh ấy!”

Bảo Nhi vội bước lên xe, cố giấu những giọt nước mắt vừa tràn ra khóe mi. Cô cúi vào tay Phương Thảo một cuốn sổ nhỏ mà cô đã tỉ mỉ chép suốt mấy ngày hôm nay, sực sật nói:

“Tôi nghĩ là cô sẽ cần nó!”

Phương Thảo không khỏi xúc động, tay nhận lấy cuốn sổ nhưng lại không muốn nói lời cảm ơn, Bảo Nhi quay lại sang Hoàng Nam:

“Minh đi thôi anh!”

Chiếc xe lướt nhanh theo con đường uốn lượn bên những sườn đồi. Nhìn lại gương chiếu hậu Hoàng Nam chỉ còn thấy mái tóc đen bóng kia nhỏ dần rồi biến mất trong làn khói trắng nhạt.

Anh lấy một hơi dài cố gắng trấn tĩnh tinh thần quay sang nhìn cô gái ngồi bên cạnh. Bảo Nhi bằng xương bằng thịt mà mọi ngày anh mong nhớ đang ngồi đối diện với anh. Cô gái mạnh mẽ của hôm nào giờ đây trở nên yếu ớt và dễ vỡ.

“Cảm ơn anh đã không nói cho anh Phong biết về bệnh tình của em!”

Thực ra trên đường đi Hoàng Nam đã định bụng sẽ đánh cho Phong mấy phát đấm sau đó nói chuyện Bảo Nhi đang lâm bệnh ra cho Phong biết. Nhưng khi đối diện sự ích kỉ trong lòng lại khiến anh không nói ra được, cứ đứng như bức tượng đá nhìn ra phía dòng nước trôi miên man.

Sáng nay khi Bảo Nhi gọi điện đến nói muốn nhờ anh đưa cô ấy về Hà Nội thì Hoàng Nam đã hiểu rõ vì sao cô gái bé nhỏ này lại cương quyết giấu Phong chuyện này. Đây là cơ hội tốt để anh có được Bảo Nhi dù biết rằng làm như vậy là kẻ tiểu nhân nhưng anh không thể không nhẫn tâm làm tiểu nhân một lần.

“Em chắc sẽ ổn chứ!” Hoàng Nam nhìn những giọt nước mắt đang lăn đều trên má Bảo Nhi gượng hỏi.

“Em không sao! Chỉ hơi mệt một chút, em muốn ngủ.”

“Ừ, em ngủ đi!”

Hoàng Nam không nói thêm gì, bên ngoài chỉ còn những âm thanh lệt xệt của tiếng lốp xe trả sát lên mặt đường. Những tiếng nấc đều đều cho đến khi Bảo Nhi thực sự ngủ thiếp đi.

***

Tôi đã đọc nhiều câu chuyện cổ tích và kết thúc của câu chuyện luôn là cuối cùng hoàng tử cũng được sống hạnh phúc bên công chúa của chàng trọn đời. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình là hoàng tử nhưng Bảo Nhi chính là cô công chúa của lòng tôi và tôi là hoàng tử của riêng cô ấy. Đêm qua tôi đã trở thành một chàng hoàng tử hạnh phúc nhất trong lâu đài tình ái của mình. Có thể vòng tay ôm chặt nàng công chúa của mình thì nơi đâu cũng là vương quốc của bình an và hạnh phúc, một căn phòng bé nhỏ còn điểm lệ hơn cả một lâu đài. Tôi không còn nhớ mình đã mơ thấy những điều tuyệt vời gì trong giấc ngủ chỉ biết những nụ cười còn đọng mãi trên môi tôi đến tận khi ông mặt trời thức giấc.

Tỉnh dậy trên chiếc giường phủ một màu trắng tinh khôi còn vương vãi mùi hương thơm nồng từ cơ thể Bảo Nhi. Tôi lần mình trong đống chăn bông bừa bộn để tìm ôm nằng công chúa của mình vào lòng...

Chiếc giường trống rỗng, hẳn là Bảo Nhi của tôi đã dậy sớm.

“Trời lạnh sao em không ngủ thêm một chút!”

Tôi quần chiếc khăn tắm gấp trên mặt bàn, dụi mắt đi về phía nhà vệ sinh. Thăm nghĩ sẽ vòng tay ôm cô ấy vào lòng, âu yếm mà nói rằng: “Anh yêu em nhiều lắm!” Một câu mà xưa nay tôi vẫn nghĩ là nó sến xảm.

Nhà tắm trống trơn. Cô ấy ra ngoài chẳng? Tôi gạt vôi nước cháy sang bên nóng để chờ sưởi ấm, vội quay ra ngoài gọi:

“Bảo Nhi...! Bảo Nhi!”

Không có tiếng trả lời, chắc là cô ấy đã ra ngoài. Tự nhiên tôi cảm thấy sốt ruột và có chút hoang mang. Trời buổi sáng nhiều sương như vậy, cô ấy ra ngoài có mặc đủ ấm không? Quay vội nhìn sang móc áo treo bên tường đã không còn thấy chiếc áo nắng-tô dạ của Bảo Nhi tôi cũng có phần an tâm.

Vẫn chưa thực sự yên lòng, mặc vội áo sơ mi và chiếc quần jean vắt ở dưới giường, tôi bước ra phía cửa. Cánh cửa vừa hé mở gió lạnh như cắt da thịt đã ùa vào trong phòng. Tôi phải vòng tay che ngực vì chiếc áo sơ mi không đủ giữ ấm. Nghiêng cổ tay nhìn đồng hồ đã bảy giờ hơn. “Em đi đâu mà vẫn chưa về?” Tôi vừa gõ hai tay vào nhau vừa đi lại cho đỡ lạnh, mắt vẫn nhìn xuống phía con đường phía trước.

Đứng chưa được hai phút tôi đã sốt ruột không chịu nổi, vội quay vào nhà lấy áo khoác để ra ngoài tìm Bảo Nhi.

Chiếc áo vắt trên bàn nước, hẳn là sáng nay Bảo Nhi đã thu dọn những món đồ vương vãi khắp nơi trên sân nhà, chắc khi về cô ấy sẽ xấu hổ lắm. Tôi mỉm cười cúi xuống cầm chiếc áo khoác...

Trên mặt bàn làm bằng gỗ gõ hương còn một tờ giấy được gấp cẩn thận. Chiếc bút máy đặt ngay ngắn dưới dòng chữ: “Gửi Anh Phong!”

Bảo Nhi thường để lại lời nhắn mỗi lúc cô ấy đi vắng như vậy, tôi mới tờ giấy ra... nhưng lần này bao nhiêu sự ngỡ ngàng đều ập cả đến. Tôi như không còn tin vào những gì mình đang đọc:

“Em xin lỗi!

Khi anh đọc lá thư này chắc em đang trên xe cùng Hoàng Nam trở về Hà Nội.

Em đã suy nghĩ rất nhiều khi quyết định chuyện này. Hãy coi như đêm qua là kết tình yêu bấy năm qua giữa chúng ta. Em đã yêu anh và sẽ mãi yêu anh nhưng chúng ta không thuộc về nhau. Yêu không có nghĩa là sẽ sống bên nhau trọn đời phải không anh? Nhìn Phương Thảo em mới hiểu ra rằng cô ấy mới chính là thanh mai trúc mã của anh. Mong anh sẽ đối xử tốt với cô ấy như anh đã từng quan tâm tới em. Anh đừng đi tìm em, sau khi về Hà Nội em và Hoàng Nam sẽ trở về Mỹ. Hãy quên em đi như một người bội bạc quên lời hứa, một người không xứng đáng để anh nhớ thương trong những ngày tháng sau này.

Bảo Nhi của đêm hôm qua không còn nữa. Đứng vì một người trong quá khứ mà đánh mất những mơ ước và hạnh phúc của cuộc đời mình.

Hãy tha lỗi cho em!

Bảo Nhi!”

Tôi không tin vào thực tại, vừa gọi tên cô ấy vừa lục tìm khắp nơi trong căn phòng như thể đây chỉ là một cơn ác mộng.

Căn phòng trống rỗng không còn một món đồ của Bảo Nhi cứ như thể tôi đang lạc mình giữa một cõi mơ dài.

Chuyện gì đã xảy ra khiến Bảo Nhi đột nhiên thay đổi đến như vậy. Bảo Nhi mà tôi yêu thương suốt bảy năm qua không thể nào lại bỏ lại tôi để đi tìm một chân trời mới. Dù cho tất cả mọi người trên thế giới này rời xa tôi thì tôi vẫn tin là cô ấy sẽ đứng lại.

Vậy thì vì chuyện gì?

Tôi ôm mặt ngồi sụp xuống bên cửa sổ, mọi câu hỏi dường như không có câu trả lời. Mẹ Bảo Nhi không phải đã đồng ý rồi sao? Mà trước đó Bảo Nhi đã chủ động tranh đấu với mẹ vì chuyện của chúng tôi. Là Phương Thảo đã nói gì với Bảo Nhi sao? Không Bảo Nhi sẽ không vì một lời từ phía Phương Thảo mà quyết định rời xa tôi. Vậy thì lý do là gì?

Không lẽ là mẹ đã nói gì với Bảo Nhi để cô ấy quyết định như vậy. Tôi vùng dậy, thu dọn mọi thứ vào ba lô, mở cửa đi thẳng xuống nhà.

Xe máy để bên Hòa Bình, giờ phải làm thế nào để đuổi kịp Bảo Nhi. Điện thoại ở đây lại không có sóng, tôi như người cùng quẩn hoang mang đến tận cùng. Đứng lặng ở dưới căn nhà, nhìn về phía dòng sông chảy xuôi về phía đông, tự dưng không cảm nổi nước mắt, tôi cứ thế mà khóc oà lên thảm thiết.

Chẳng biết đã bao lâu, chỉ biết trong đầu tôi là những mảng trống rỗng của không gian và thời gian. Khi tôi quay lại đã thấy Phương Thảo đứng đó tự lúc nào, cô ấy có vẻ buồn, hàng mi cong dài lay động cùng đôi mắt long lanh.

Điều đó không khiến tôi hết tức giận. Tôi tiến đến bên cạnh ánh mắt sắc lạnh như dao, lớn giọng quát:

“Hôm qua em đã nói gì với Bảo Nhi!”

Nét u ám trên khuôn mặt Phương Thảo vụt tắt. Chỉ còn hiện hữu sự buồn bã quen thuộc.

“Sao lúc nào anh cũng nghĩ em xấu xa như vậy? Sao anh không nghĩ là cô ta đã nói gì đó với em! Hay đã động lòng trước vẻ huy hoàng của một ai đó mà bỏ đi! Em không giống cô ta, ít nhất em đã ở lại đây là vì anh đấy!”

Phương Thảo khóc và tôi cảm thấy bản thân mình hờ hợt. Có lẽ cô ấy nói đúng, tôi chưa bao giờ nghĩ cho cô ấy. Một năm học cùng còn không thể nhận ra cô ấy nữa. Nhưng tôi không thể đền đáp lại tình cảm của cô ấy bởi trong lòng tôi chỉ có một tình yêu dành cho Bảo Nhi. Phải, tôi nhất định phải đuổi theo nói với Bảo Nhi rằng: Tôi yêu cô ấy, cả cuộc đời này sẽ chỉ yêu mình cô ấy. Sẽ không có ai trên đời này mang lại hạnh phúc cho cô ấy lớn hơn tôi.

Đi ngang qua Phương Thảo không một chút chạnh lòng, tôi cho mình sự vô tâm cần thiết.

Anh Thuận cũng từ trong bản trở về. Nhìn thấy anh tôi vội chạy lại nắm chặt lấy tay nói:

“Bảo Nhi... cô ấy gần em bỏ về Hà Nội rồi! Em... em phải đuổi theo cô ấy!

Anh Thuận nhìn thần sắc và giọng nói lo lắng của tôi cũng thông cảm an ủi:

“Được rồi! Để anh hỏi khách xem sao!” Nói rồi anh đi thẳng lên tầng ba gõ cửa phòng hai vị khách đi hưởng tuần trăng mật.

Tôi cảm thấy lòng nặng trĩu, ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ tre bên con đường nhỏ vào nhà nghỉ. Xung quanh mọi thanh âm không còn tồn tại nữa chỉ còn hình bóng của Bảo Nhi trong tâm trí mình.

Không biết anh Thuận đã nói gì với hai vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật mà họ hỏi thay đổi lịch trình con lại của chuyến đi câu, đồng ý xuôi thuyền trở về Hòa Bình.

Tôi và Phương Thảo đi cùng thuyền nhưng không nói được với nhau câu nào. Gió thổi mạnh từ phía trước mặt bạt qua mũi thuyền. Tôi ngồi đó lặng im nghĩ về Bảo Nhi.

Tôi chưa bao giờ thấy lo sợ như bây giờ. Càng lo lắng thì hình ảnh cô ấy càng lớn dần trong lòng tôi bao trùm mọi khung cảnh xung quanh. Tôi ngồi sầu mịch, trong đầu như chiếc máy quay đang chậm chậm phát lại từng khoảnh khắc trong ký ức. Ở nơi ấy Bảo Nhi đã từng nói cười, từng khóc, từng hiện hữu in sâu vào cuốn băng thời gian.

***

Kiếng koong... kiếng koong.

Tiếng chuông cửa vọng hai hồi ngắn ngủi nhưng nó cũng đủ làm cô Tâm Phương đang thu mình ào náo trên chiếc ghế sofa có chút giật mình. Cánh tay áo lụa màu xanh nhạt gạt nhẹ qua khoe mắt lau đi những hạt lệ đã đọng lại đó khá lâu. Cả thời gian dài qua căn nhà không có khách đến cũng là có chăng muốn liên lạc với ai.

Vòng qua hàng ghế sofa bước vội ra phía cửa. Ánh sáng bên ngoài hắt vào chiếm lấy căn phòng không bật điện. Đứng trong ánh sáng giữa cánh cửa không ai khác chính là Bảo Nhi. Một giọt nước mắt lại tiếp tục lăn rơi.

Bỏ qua sự ngỡ ngàng của mẹ, Bảo Nhi kéo chiếc va li màu hồng nhạt bước qua khung cửa. Cô Tâm Phương nhìn ra ngoài chỉ còn thấy bóng của Hoàng Nam và chiếc xe màu trắng nhẹ nhàng khuất sau con ngõ nhỏ.

“Con với thằng Phong cãi nhau à?” Cô hỏi vì thấy người đưa con gái mình về không phải là Phong.

Điều này nếu xảy ra trước đây có lẽ cô sẽ cảm thấy mừng rỡ nhưng lúc này bao trùm xung quanh cô ngược lại chỉ là sự lo lắng.

“Con và anh ấy chia tay rồi!” Bảo Nhi trả lời quả quyết.

Cô Tâm Phương ngỡ ngàng, cánh tay vừa giơ lên đã đột ngột khựng lại ở trước ngực.

“Nó dám bắt nạt con sao?”

Bảo Nhi đứng lại bên bậc cầu thang. Cố gắng trả lời mẹ:

“Con đã nghĩ kĩ rồi! Con sẽ sang Mỹ phẫu thuật với anh Hoàng Nam. Nếu là con mẹ cũng làm như vậy phải không?”

Cô Tâm Phương không trả lời nổi câu hỏi của Bảo Nhi nhưng cô biết tại sao con bé lại buồn đến vậy, cả khung trời ào náo dường như đè nặng lên cái bóng gầy nhỏ bé của nó.

Bỏ vai run run, Bảo Nhi bước nhanh trở về phòng.

Căn phòng thoáng mùi hương hoàng lan quen thuộc. Nước mắt chảy về từ trong quá khứ ướt đầm cả hiện tại. Phía dưới kia là tiếng nổ đũa của hai đứa trẻ suốt những mùa nắng mưa. Là trò chơi oẳn tù tì mà cô luôn thắng, và trò hoa dâm bụi mà cô luôn thua cuộc.

Nước mắt lăn dài không sao dừng lại được, những tiếng thổn thức nức nở bên ban công nhỏ. Cánh tay ấm áp của cô Tâm Phương vòng qua bờ vai xiết nhẹ nhàng, ôm con gái vào lòng mình.

“Con làm như vậy có đúng không hả mẹ?” Bảo Nhi khẽ hỏi.

“Mẹ nghĩ câu trả lời ở trong tim con rồi! Nếu là con có lẽ mẹ cũng sẽ làm như vậy. Chúng ta sẵn sàng hi sinh đi bản thân vì người ta yêu quý ngay cả khi biết điều đó sẽ làm cho họ tổn thương sâu sắc. Mẹ tin là năm tháng sẽ làm lành những vết thương.”

“Khi nào anh ấy đến mẹ hãy nói là con không có ở nhà được không mẹ? Con sợ khi đối diện với anh ấy con sẽ không cầm lòng được.”

“Được rồi, mẹ sẽ nói với nó! Con nghỉ ngơi một lát đi!”

***

Gió lạc trời trước mắt tôi, đoạn đường dường như quá xa. Khi bạn đuổi theo để giành lấy hạnh phúc của mình, dấu con đường có là vô định thì con tim vẫn sẽ dẫn lối cho bạn. Tôi đã lắng nghe con tim mình và băng về phía trước. Nơi ấy giữa trong ánh sáng màu lam nhạt giữa hoàng hôn có Bảo Nhi của tôi.

Trời Hà Nội đã vào đêm, cây hoàng lan quen thuộc hiện ra trước mắt tôi. Nó vẫn lặng im và y nguyên ở nơi chôn dấu những ký ức tươi đẹp. Tôi bỏ chiếc xe máy bên đường, chẳng bận cái chân chống chạy thẳng đến bên cửa, vừa bấm chuông vừa gọi lớn:

“Bảo Nhi...! Bảo Nhi!”

Không có tiếng đáp lại, cũng không có người mở cửa. Tôi đoán cô ấy hẳn ở trên phòng tầng hai sẽ nghe thấy tôi gọi.

“Em hiểu nhầm rồi! Anh chỉ coi Phương Thảo như em gái thôi! Người anh yêu chỉ có mình em mà thôi!”

Ngồi nhà vẫn lặng im với tôi, một vài người qua đường đưa ánh mắt nhìn thương hại. Tôi không quan tâm, chỉ muốn gọi thật lớn tên Bảo Nhi.

Đêm qua chúng tôi đã trao cho nhau tất cả, ngỡ rằng đó là cái kết đẹp nhất cho tình yêu của chúng tôi. Thật không ngờ cô ấy chỉ vì muốn để lại một kỉ niệm trước khi rời xa tôi nên đã làm như vậy. Tôi rần rật trong nỗi đau khổ, đứng chết lặng bên cánh cổng im lìm ấy.

Trời lại bắt đầu mưa, những giọt nước mắt mất ấm lần cũng những giọt mưa trên má tôi trôi xuống môi. Tôi vô vọng, hoang mang và đau khổ.

Cuối cùng cánh cửa nhà Bảo Nhi cũng hé mở, cô Tâm Phương bước ra nhìn tôi về mặt cũng đậm buồn. Tôi vội chạy đến bên cô phản trần:

“Bảo Nhi hiểu nhầm con, xin cô cho con gặp Bảo Nhi giải thích!”

Cô khẽ thờ dài, hướng mắt nhìn lên trên căn phòng đã tắt điện từ lâu trên tầng hai, khẽ khuyên tôi:

“Nó không muốn gặp cháu lúc này, cô sẽ từ từ khuyên nó. Ngoài này mưa lạnh, hơn nữa cũng muộn rồi. Cháu về nhà trọ trước đi mai đến gặp nó cũng được.”

Có lẽ có tôi đứng, tôi đã quá mất bình tĩnh và lo lắng trên suốt quãng đường từ Thanh Hóa trở về đây. Bảo Nhi chắc vì căng thẳng mới quyết định như vậy, ngày mai khi bình tĩnh lại cô ấy nhất định sẽ hiểu ra là tôi yêu cô ấy như thế nào.

“Cháu yên tâm đi! Cô sẽ trông chừng nó.” Cô Tâm Phương nhìn tôi như muốn khẳng định lại.

“Con cảm ơn cô!”

Tôi gạt những giọt mưa đã ướt sũng trên tóc và mặt, quay sang cảm ơn cô rồi lăm lủ đi ra dựng chiếc xe máy nằm bẹp dưới vĩa hè.

“Phong à!” Cô gọi với theo tôi.

Tôi quay lại định hỏi cô chuyện gì nhưng thấy mắt cô đã long lanh ngấn lệ đành chờ đợi.

“Dù có chuyện gì đi nữa thì cô vẫn coi cháu như con mình!”

Cô có vẻ xúc động vội cúi xuống như muốn che giấu đi những cảm xúc nghẹn ngào. Cũng không thể đứng nhìn tôi lâu hơn cô vội khép cánh cửa quay vào trong nhà.

Những lời nói của cô làm cho tôi thấy yên tâm phần nào. Trước đây cô vẫn cương quyết phản đối chuyện của chúng tôi, thậm chí đã nói những lời lăng mạ xúc phạm tôi. Nhưng trong thâm tâm chưa bao giờ tôi giận cô cả, tôi biết cô như vậy vì thương Bảo Nhi. Giờ đây khi cô nói ra những điều này thực sự khiến tôi vô cùng cảm động. Bao năm nay cô vẫn coi trọng tôi như vậy.

Lùi thủi dắt xe máy trở về con phố vắng vẻ. Đèn đường lờ mờ che cái bóng ướt nhẹp của tôi.

***

Trên căn phòng của Bảo Nhi.

Tiếng nấc vẫn đều đều, cô đã khóc từ lúc trở về phòng cho đến khi bóng người con trai ấy rời đi trong cơn mưa lạnh lẽo.

Cô Tâm Phương cũng trở vào nhà. Tiếng mưa nặng hạt kêu lách tách ngoài khung cửa. Lòng cô trĩu nặng, nỗi đau mà cô đang giữ trong lòng bao trùm cả nỗi đau của hai đứa trẻ cộng với nỗi đau của lòng mẹ. Không yên tâm cô trở lên cầu thang đứng trước cửa phòng con gái, lòng quặn thắt nghe từng tiếng khóc nhưng không dám bước vào trong. Chỉ có cách tự để con bé khóc mới khiến vết thương trong lòng nó nguôi ngoai.

Chờ đã hồi lâu khi tiếng khóc đã chìm vào yên lặng. Đoán biết con bé đã ngủ cô mới khẽ mở cánh cửa bước vào trong phòng. Kéo chân đắp đến sát cảm của Bảo Nhi, cô ngồi xuống bên chiếc ghế nhỏ nhẵn trước ngăn bàn học được trang trí bởi một màu hồng nhạt lam chủ. Nhìn chúng cô lại không cầm được nước mắt, thủ thỉ nói một mình:

“Mẹ xin lỗi! Mẹ chỉ mong làm tất cả vì hạnh phúc của con.”

***

Zzz...Zzz.

Chiếc điện thoại Iphone 6 trượt dài trên tấm ga trắng. Nó đã rung nhiều hồi mà chủ nhân chưa tỉnh giấc. Hoàng Nam một nhොai kéo chân xuống khỏi đầu, mắt vẫn còn lơ mơ, tay quờ quạng tìm chiếc điện thoại. Nheo mắt lại vì ánh sáng còn chưa quen, trên màn hình hiện ra hai chữ “Kiến Lừa...”. Nếu không nghe máy chắc chắn cô ta sẽ gọi lại, Hoàng Nam thở dài bất máy.

“*Cô biết mấy giờ rồi không?*”

“*Mười hai giờ!*” Đầu dây bên kia Phương Thảo trả lời.

“*Vậy mà cô còn gọi cho tôi. Có chuyện gì mai nói đi tôi buồn ngủ lắm!*”

Hoàng Nam không đợi Phương Thảo trả lời đã cúp máy.

...

Tút...tút...tút.

“*Này... này.*” Phương Thảo bực bội bấm tiếp vào phím gọi lại.

Zzz...

...

Zzz...

...

Zzz...

Cuộc gọi thứ ba cuối cùng Hoàng Nam cũng đành phải nghe máy. Anh bực bội quát lớn vào điện thoại.

“*Này nếu cô còn gọi tôi sẽ cho cô vào danh sách hạn chế đấy!*”

“Anh quả đáng thật đấy! Tôi bị lạc mới gọi cho anh.”

“Này cô lạc sao không gọi cho hân mà lại gọi cho tôi? Tôi đâu phải lái xe riêng của cô.”

Một tiếng nắc nhe nhẹ, giọng Phương Thảo sệt sùi.

“Điện thoại của anh ấy không liên lạc được.”

“Hay nhì? Mà sao cô lại lạc được cơ chứ?”

“Thực ra là tôi bị bỏ rơi!”

“Cô tự kiếm đại một chiếc taxi về nhà là được rồi!” Hoàng Nam phản trần.

“Nhưng mà tôi sợ, anh không thấy trên mạng có những vụ lái xe râu xanh đó sao? Bây giờ hơn mười hai giờ đêm rồi. Ở đây vắng vẻ không giống như ngoài Hà Nội.”

“Cô đúng là khéo tưởng tượng thật đấy!”

“Tôi đang ở ki-lô-mét hai mươi chín quốc lộ sáu - đối diện quán cà phê Obama. Anh đến đón tôi đi.” Phương Thảo nói giọng mềm yếu.

“Này tôi không lo được đâu. Cô tự tìm cách đi nhè!” Hoàng Nam bực bội tắt máy.

...

Píp... píp... píp.

Sau tiếng chuông tắt máy là tiếng báo pin yếu trên chiếc điện thoại của Phương Thảo. Cô nhìn xung quanh, lúc này phía trước chỉ là con đường lớn tối thui, thừa thớt vài mái nhà đã đóng cửa từ lâu. Chiều tối nay cô với Phong tới đây lúc năm giờ chiều, nhưng không hiểu vì sao khi xuống xe lòng cô như trống rỗng. Lang thang vào một quán nước ngồi trầm ngâm đến tận khi người ta đóng cửa mới chợt nhớ ra là từ đây về nhà cô còn đến hơn ba mươi ki-lô-mét. Định gọi taxi nhưng chợt nhớ đến một vài lái xe râu xanh lại khiến cô khiếp vía. Đường không quá xa nhưng lại rất vắng vẻ. Cô ái ngại gọi điện thoại cho Phong nhưng không liên lạc được. Không còn cách nào đành gọi cho Hoàng Nam. Thật không ngờ anh ta cũng chẳng có chút nghĩa hiệp nào.

“Đồ tồi!” Cô chửi chiếc điện thoại trên tay rồi lê bước chân buồn rầu về phía quán cà phê đối diện bên kia đường.

...

Hoàng Nam kéo chân ngồi dậy, lang thang bước dần ra phía cửa sổ căn biệt thự. Cuộc gọi vừa rồi với Phương Thảo cắt ngang khiến anh tỉnh ngủ. Nhìn ra ngoài trời đang mưa đầy hạt trong ánh đèn neon lơ mờ. Khẽ đẩy cửa nhìn ra thì gió lạnh ùa vào làm anh phải vội đóng lại. Mưa và lạnh khiến lòng anh có chút áy náy. Hoàng Nam thoắt dúi vào chiếc áo hiệu Puma vắt trên móc treo, lấy chìa khóa đi xuống nhà để xe.

Tiếng cửa gara mở làm bà giúp việc tỉnh giấc. Chăm sóc cho Hoàng Nam từ khi còn nhỏ ở bên Mỹ bà luôn coi cậu như chính con mình. Khoác vội tấm khăn lớn, bà chạy lập bập xuống cầu thang trước cửa gara hỏi:

“Nửa đêm rồi cậu còn đi đâu?”

“Nếu bố cháu có hỏi cô bảo với ông là cháu đi đón bạn.”

Cửa cổng tự động mở, Hoàng Nam phóng xe vọt ra ngoài khu biệt thự cao cấp. Bà An chậm rãi bước vào nhà thì gặp ông Hoàng Tuấn cũng đã thức giấc đang bước xuống nửa nhịp cầu thang, vội ngược lên báo lại:

“Cậu nhấm với ông là cậu ra ngoài đón bạn.”

Ông Hoàng Tuấn không có vẻ lo lắng trái lại vẻ mặt còn có chút hài lòng:

“Người đàn ông bạn rợn có trách nhiệm là người đàn ông trưởng thành!” Ông quay trở về phòng.

Bà An cũng không hiểu rõ ý của ông chủ nhưng thấy ông ấy vui như vậy thì hẳn là một việc tốt đành cũng quay trở về phòng mình.

***

Bản nhạc DJ sôi động vẫn vang lên ở quầy bar dù đã quá mười hai giờ khuya. Con gái ở một mình ngoài đường giữa lúc nửa đêm là quá nguy hiểm nhưng vào đây cũng chẳng kém gì. Cả quán lúc này chỉ còn vài vị khách ngoại hình không mấy thiện cảm, người nào cũng chỉ chờ những đường xăm trổ, đầu tóc đủ màu lại ngà men say, chẳng khác nào nai tự mình chui vào hang cọp. Nhưng ít gì trong quán cũng còn vài nhân viên lễ tân và quản lý, hẳn họ không để khách của mình xảy ra chuyện gì ở trong quán. Phương Thảo ngồi ngay ngắn trước ghế đầu bên quầy bar. Cô mở ví ra định gọi một chai rượu ngon uống nhưng vẻ mặt kiêu hãnh có chút khựng lại... trong ví chỉ có năm mươi ngàn đồng. Trời ạ, hôm trước trong lúc ghen tuông ngay cấp cô đã quên rút tiền, sau đó lại chui vào cái xứ khi ho có giấy, rồi thì xảy ra bao nhiêu là chuyện khó chịu... thôi đành vậy.

“Cho tôi một lon bia!” Cô nói với anh chàng lễ tân có vẻ hiền lành.

Ngồi cách có không xa là năm gã thanh niên nhìn qua cũng biết là dân chơi. Ba gã ngồi ở xa nhất đang thì thào to nhỏ, ánh mắt liên tục nhìn về phía cô. Phương Thảo cười mà mai, hẳn là bọn chúng đang thèm nhỏ dãi. Gã thứ tư bóng bẩy hơn cả, làn da trắng, đáng người chuẩn men, nhưng dường như từ lúc cô vào tên này chỉ nhìn sang có một lần. Ánh mắt hẳn có phần ghen tị nhiều hơn là mến mộ. Gã thứ năm cao to hơn cả, khuôn mặt chữ điền chỉ tiếc là có một vết sẹo lớn trên má. Trên cánh tay trái xăm hình một con hổ lớn đang rعه nhanh múa vuốt. Hẳn tó vẻ lạnh lùng khinh người nhưng lại đội lốt một con đê râu xanh.

Đám nam nhân này thấy một cô gái chân dài xinh đẹp, khuôn mặt lại có phần ngây thơ bước vào thì đều dồn mắt nhìn như hổ đói.

Đề trần tình có lẽ nên làm ra vẻ phỉnh lơ. Phương Thảo mở nắp lon Heniken. Uống một hơi lớn hết đến một phần ba.

Giờ này mà gọi cho bố cô hẳn là sẽ ăn một trận đòn. Nhưng không gọi e là không ổn. Cô giờ điện thoại ra sầu thăm quay số.

Píp... píp.

Màn hình điện thoại mở đi rồi vụt tắt. Hết pin ư. Sao số mình hôm nay lại nhọ như vậy chứ?

“Này cô em, bị người yêu đá chán đời à? Đi chơi với bọn anh không?”

Tên cao lớn, mặc áo da đen cạy tay để hở hình xăm một con hổ lớn bên cánh tay đã đứng đằng sau hỏi cô. Mấy tên còn lại chỉ cười không dám chen vào, hẳn tên này là đàn anh trong nhóm.

Nếu lúc này là bây giờ tôi có sẽ chẳng ngại mưa mai hẳn vài lời, rồi cho hẳn biết thế nào là con gái của Giám đốc công an huyện. Nhưng giờ đã quá nửa khuya, chọc tức hẳn e là chỉ có thiệt thân. Phương Thảo nhấc lon bia lên uống một hơi nữa thấy mặt hơi nóng nóng mới quay sang trả lời hẳn:

“Chẳng nhẽ cứ người yêu đá mới đi uống bia sao?”

“Khẩu khí cũng được đấy! Anh trông em rất lạ, chắc em ít đến khu vực này.”

Cái gì? Hắn nhìn mình như thế nào mà bảo thường xuyên đến những nơi như thế này. Bóc vẻ mặt ngây thơ thành một cô gái ngang ngược, Phương Thảo đáp lại lời hẳn:

“Tôi mới đến. Biết đâu tôi là công an nằm vùng thì sao?”

Gã đàn ông khựng lại, sắc mặt có chút khó coi. Bên kia mấy tên còn lại được dịp cười khẩy hẳn một cái.

“Tôi đùa đấy!”

“Anh cũng nghĩ em đùa!” Hắn cười nhạt.

Phương Thảo khẽ nhún vai tỏ vẻ thối mác.

“Nhìn em trẻ quá, không giống một công an nằm vùng! Anh mời em một lon bia nhé.” Gã đàn ông có vẻ thận trọng hơn.

“Một lon thì được tôi không uống được nhiều lắm!”

Phương Thảo tỏ ra là một người phóng khoáng, một phần cũng là bởi giờ phút này cô cảm thấy mình chán nản vì bị bỏ rơi. Phần còn lại cô vẫn tự tin là mình không phải kẻ dễ bắt nạt. Nhưng với một cô gái không uống được bia rượu như cô thì một lon bia cũng đã đủ để gặp nhấm nỗi buồn, nhưng càng uống càng chỉ khiến nỗi buồn thêm đè nặng lên tâm thần nhỏ bé của cô. Phút chốc cô gái đã say mềm không còn ngồi vững trên ghế nữa chỉ còn có thể lập bập nói mấy câu không rõ ràng

“Lê Phong tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy. Tôi đã chờ anh mười năm đấy!”

Gã bên cạnh nói trong men rượu:

“Được rồi quên hẳn đi! Đêm nay anh sẽ làm em vui.” Vừa nói hắn vừa vòng tay ngang eo Phương Thảo dịu có bước về phía cửa quán.

Gã bóng bẩy ngồi lững lờ từ lúc đầu vội tiến tới nắm lấy tay gã nhấc nhờ:

“Tao thấy con bé này lạ lắm! Máy lên thận trọng thì vẫn hơn.”

Gã kia dục vọng đã lấn át lý trí liền gạt tay hắn ra cười đều nói:

“Sáng mai mày sẽ thấy nó giống những đứa khác thôi!”

Tên vừa ra góp ý có vẻ không hài lòng về thái độ của gã này nhưng cũng không dám nói gì thêm đành mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Gã thanh niên cao to cũng không lần chần vội điu Phương Thảo bước ra phía cửa.

Cánh cửa mở ngay trước khi gã bước tới gần, Hoàng Nam ánh mắt đỏ như lửa nhìn gã thanh niên cao to kia quát:

“Bỏ cô ấy ra!”

Gã cao lớn chỉ nhìn Hoàng Nam cười giễu một câu.

“Thằng nhãi mày có biết đang nói chuyện với ai không?”

Gã bóng bẩy vừa can ngăn lúc này vẻ mặt thộn ra khi nhìn thấy Hoàng Nam tuy nhiên vẫn chưa dám lên tiếng.

“Mày mới cần phải biết mày đang đối mặt với ai.”

Hoàng Nam nói ngắn gọn, một tay đã đón lấy eo Phương Thảo, tay còn lại nắm cổ tay gã thanh niên cao lớn vận lực bóp mạnh một cái. Chỉ thấy mặt gã này biến sắc liền tuột cả hai tay đang diu Phương Thảo ra khiến cô ngã nhào về phía vòng ngực săn chắc của Hoàng Nam.

Gã thanh niên cao to trấn tĩnh lại toan lao tới tấn công đáp trả thì đã bị gã bóng bẩy phía sau giữ lại. Tên này thì thầm nói gì đó với gã cao lớn khiến mặt hắn đổi sắc đành dừng lại.

Đến lượt Hoàng Nam cười khẩy một cái rồi bế Phương Thảo ra chiếc xe mui trần đang đỗ ở bên ngoài.

Bên trong chỉ còn âm thanh lăm băm của gã thanh niên cao lớn:

“Hôm nay nhọ về rồi! Sao mày biết thằng đó là Nam Thần Hà Đò.” Hắn bực bội quay lại hỏi tên bóng bẩy.

“Lần trước sinh nhật của Lão Tam tao gặp hắn đi cùng với Lão Đại. Nghe Lão Tam nói Lão Đại rất cung chiêu hắn. Ngay cả Lão Nhị cũng phải nể hắn vài phần đấy.”

“Lần đó tao cũng có mặt sao tao không thấy nó?” Gã cao lớn nghi hoặc hỏi.

Tên bóng bẩy nhìn hắn chỉ trích:

“Mày chỉ rúc đầu vào mẩy đứa con gái có để ý đến ai đâu. Lão Tam không hài lòng về thái độ của mày lắm đâu.”

Gã thanh niên cao lớn có vẻ vẫn còn bực bội vì bị nể mặt con mồi ngon. Hắn kéo khóa chiếc áo khoác lấy ra một sấp tiền ném xuống mặt bàn quầy ba nói với nhân viên lễ tân:

“Trả tiền, về!”

Cậu nhân viên lễ tân cúi húi tính tiền trong khi nhóm thanh niên đã đi ra phía cửa mới vội vã gọi theo:

“Các anh ơi thừa tiền rồi.”

Gã cao lớn không trả lời, chỉ có gã bóng bẩy quay lại cười ẩn ý một cái với cậu lễ tân nói:

“Bỏ cho cậu đấy anh chàng đẹp trai.”

Mặt cậu lễ tân thộn ra vì tiền bạc quá nhiều hay vì ánh mắt ẩn ý của gã kia, gương cười nói được ba từ:

“Em cảm ơn...”

***

Phương Thảo ở trên xe có vẻ đã say khướt chẳng còn biết gì. Hoàng Nam nhìn cô ta nửa thông cảm nửa chán ngán. Phóng xe băng về phía Hà Nội cả một quãng đường dài mới sực nhớ ra là không biết nên đưa cô ta về đâu. Hắn tấp xe vào lề đường lay cô gái giật hỏi:

“Này này, Nhà cô ở đâu hả?”

Cả người mềm như sợi bún nằm bẹp dưới ghế xe, mặt trắng nhợt như cương thi, miệng thì lèp bép hẳn là cô ta cũng chẳng còn biết nhà ở hướng nào, có hỏi nữa cũng chỉ mất công, anh đánh tặc đầu lái xe thẳng về thành phố.

...

Vác Phương Thảo trên vai bước lên quầy lễ tân của khách sạn, Hoàng Nam đánh lái nhai một mình:

“Người ta bảo con công an thì lão, cô đứng là đệ nhất kiao liêu coi rè bán thần mã!”

“Anh thuê mấy phòng ạ?” Cô gái lễ tân hỏi như thường lệ.

“Một phòng.” Hoàng Nam trả lời xong chợt nhìn thấy có điều gì đó hiểu nhầm vội phản trần tiếp: “Chỉ mình cô ta ngủ lại đây!” Anh chỉ vào cô gái trên vai mình.

Cô gái lễ tân cười tủm tỉm trao chìa khóa phòng cho Hoàng Nam.

...

Mang được Phương Thảo lên đến phòng, Hoàng Nam mới một thà cô gái xuống chiếc đệm bông bênh. Anh tự nhủ không biết sao mình lại mắc vào cái của nợ này, ăn thì không ăn được mà suốt ngày còn gây chuyện. Nhưng phải nói thật lòng là cô ta rất đẹp, ngay cả khi ngủ nét quyến rũ vẫn còn vương vấn. Những đường cong tuyệt mỹ trượt nhẹ, uốn lượn trên chiếc ga trải giường màu tím nhạt càng làm cô gái thêm gợi cảm. Vì phải đặt Phương Thảo lên giường nên khoảng cách giữa hai người lúc này là rất gần. Người Hoàng Nam cũng vì thế mà nóng rực lên.

Một thoáng mơ hồ nhưng hình ảnh Bảo Nhi đã vụt qua suy nghĩ khiến Hoàng Nam sực tỉnh. Anh vội né người qua một bên để cô gái say mềm kia không lần đề lên người mình. Nhớ lại vụ say xỉn của cô gái này hôm trước Hoàng Nam vội vùng dậy cười nhàn nhạt nói:

“Cô đứng hòng lừa tôi lần nữa!”

Phương Thảo lần lại vòng rồi cũng ngoan ngoãn ngủ thiếp đi. Anh kéo chăn đắp cẩn thận cho cô rồi mới bỏ ra về. Cũng không quên viết mấy chữ đề trên bàn phóng khi cô gái la sát này tỉnh lại sẽ gây káo loạn.

***

Tối tỉnh dậy khá muộn sau một ngày dài mệt mỏi. Lục tìm chiếc điện thoại mới biết nó đã bị ướt sũng trong cơn mưa đêm qua. Nó đã quá tuổi, có lẽ đã đến lúc cho vào bảo tàng cá nhân, tôi tháo sim cất gọn vào ngăn tủ rồi thay quần áo ra ngoài.

Ghé vào cửa hàng điện thoại, sau khi chọn một chiếc máy hợp lý tôi lắp sim hồ hỏi định gọi điện cho Bảo Nhi thì chuông điện thoại đã reo cất ngang. Là số của em Suong, nó gọi không biết có chuyện gì.

“Su àh!” Tôi trả lời.

Giọng con bé ập ứng

“Mẹ ốm nặng! Em gọi cho anh từ sáng không được! Anh về nhà đi nhé!”

Tôi giật mình người nóng lên vì lo lắng vội hỏi lại nó:

“Mẹ bị làm sao?”

“Em cũng không biết?”

Giọng con bé lúng túng càng khiến tôi sốt ruột.

“Được rồi! Anh về ngay.”

Tôi trả lời vội ra lấy xe máy chạy thẳng về quê. Trên đường gọi điện cho Bảo Nhi cũng không liên lạc được. Tôi chỉ kịp nhắn vài cho cô ấy: “Anh có việc phải về quê gấp. Về đến nhà anh sẽ gọi lại cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lan Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Hiểu lầm

Mái tóc buộc lệch một bên, tóc thề chòm xuống khoe mắt đen lầy, ản sâu trong đôi mắt ấy là một nỗi buồn khó diễn tả. Sương đưa ánh mắt gần hôn nhìn mẹ thất sắc:

“Sao mẹ lại nói dối anh! Là chị Thảo nhờ mẹ làm chuyện này phải không? Con bắt đầu thấy ghét chị ấy rồi!”

Bà Hoàng Lan giữ vẻ điềm tĩnh chuẩn bị cho bữa cơm trưa như thường lệ, chỉ khẽ thở dài giải thích:

“Con còn nhỏ chưa hiểu chuyện, sau này khi lớn lên, lập gia đình và sinh con, khi đó con sẽ hiểu việc mẹ làm hôm nay là đúng.”

Sương dường như không thỏa mãn với lời giải thích của mẹ, với cô bé thế giới có vẻ đơn giản hơn nhiều. Chuyện mẹ già ốm để bắt anh Phong trở về nhà là một việc mờ ám. Ngày trước Sương cũng rất quý chị Thảo bởi lẽ mỗi lần tới nhà Thảo đều lấy lòng cô em gái này bằng những món quà xinh xắn. Nhưng bây giờ cô đã mười ba tuổi, cái tuổi bắt đầu cảm nhận được đúng sai. Những ngày gần gũi làm hàng xóm với chị Bảo Nhi đã nảy sinh tình cảm quý mến và gần bó của cô với chị. Cô không hiểu vì sao mẹ không thích chị Bảo Nhi, nhưng cô biết chắc một điều: Với anh Phong của cô chị ấy là người quan trọng nhất.

Hai bên má trắng ngần phồng lên nhưng vẫn không dám cãi lại lời mẹ. Bà Hoàng Lan nhìn con gái nghiêm nghị:

“Con nhớ những gì mẹ dặn chưa?”

“Con mặc kệ, con không giúp mẹ đâu.” Cô bé ngúng nguẩy bỏ về phòng của mình.

***

Trên mặt Tây Hồ những đợt sóng cồn cào mang theo hơi lạnh thổi về bờ. Đứng bên rào chắn an toàn kẻ vàng đỏ, ngăn cách với mặt nước bởi hai sợi xích lớn cũng son màu tương tự. Bảo Nhi bỏ mặc mái tóc ánh vàng bay trong nắng, chiếc khăn thổ cẩm gần dĩ quăn quanh cổ, phất đuôi khăn theo gió tung bay mon tron lên mái cỏ.

Một lớp phấn trang điểm nhẹ trên mặt không che hết làn da có phần nhợt nhạt. Hai bên tay thon nhỏ nắm hồ lên sợi xích ngăn cách với mặt hồ. Nhìn ra giữa hồ nước còn thần thơ vài làn sương đang buông nhạt, quá khứ lại tràn về nguyên vẹn trong cổ...

Hình ảnh Phong đứng dựa lưng vào hàng rào chắn, giọng nói như đã in vào trong hơi gió:

“Nhắm mắt lại, anh có quà sinh nhật cho em!”

Cô chậm chậm nhắm mắt lại để cho làn gió nó đưa bay mái tóc, quăn quanh e ấp bờ vai gầy rồi ôm ấp lấy cô.

Món quà của anh quen thuộc đến mức cô đã đoán trước được nó là gì nhưng điều ấy chỉ càng khiến cô thêm phần hạnh phúc.

Phong sợ nhất là lạnh và người anh luôn nghĩ đến đầu tiên là cô, anh muốn cô luôn ấm áp...

Đôi mắt vừa mở ra những giọt lệ đã lăn tràn khóe mi.

Ở trong thực tại, cách đó không xa Hoàng Nam đứng tựa vào cột sắt bên bờ hồ. Đôi mắt nửa nhìn ra phía mặt nước đang lay động, nửa theo dõi từng biểu cảm thay đổi trên khuôn mặt của cô gái đứng phía đối diện.

Hon ai hết tâm tư của hân lúc này cũng đang xáo trộn. Làn khói trắng đục bốc lên từ chiếc thuốc lá trên tay bay chờm qua khuôn mặt, lẫn vào mái tóc bạc kim, tan biến trong không khí. Làn khói vô định như chính cảm xúc của hân lúc này, mặc dù Bảo Nhi đang đứng trước mặt hân đau khổ đến cùng cực nhưng hân lại chẳng biết phải khuyên giải cô như thế nào.

Hôm qua khi đón Bảo Nhi trở về trong lòng hân tràn trề bao nhiêu hy vọng thì giờ nhìn hình ảnh cô gái này đang dần kiệt quệ vì trái tim tan vỡ lại khiến hân cảm thấy hân thất bại bấy nhiêu.

Đứng đó hồi lâu, chiếc thuốc lá trên tay đã cháy sém lên cả đầu lọc làm tay hân thiếu chút bị bỏng. Hoàng Nam búng tỉnh, buông chiếc thuốc rơi xuống vỉa hè. Nhìn ra phía mặt nước hít một hơi sâu, anh bước tới gần Bảo Nhi nhắc:

“Muộn rồi, chúng ta đến bệnh viện khám cho kịp giờ.”

“Vâng!” Bảo Nhi khẽ gạt nước mắt trở về với thực tại cay đắng.

Ngồi trên xe, Bảo Nhi dựa mình vào kính chắn gió lặng im trong tuyệt vọng...

***

Lướt xe vội vã qua những cánh đồng úa vàng rạ lúa, lòng tôi ngổn ngang. Hôm nay gọi điện cho Bảo Nhi mấy lần cô ấy đều không nghe máy. Có khi nào những điều Bảo Nhi viết trong thư sẽ thành sự thật...tôi lần đầu có vứt bỏ những ý nghĩ đó ra ngoài.

Thời gian gần đây mẹ mắc chứng đau nửa đầu và mệt mỏi, nhiều lần tôi muốn đưa mẹ đi khám nhưng bà cương quyết không chịu đi. Giọng em Sương sáng nay có vẻ lo lắng hẳn là mẹ ốm không nhẹ. Ruột gan tôi cứ nôn nao nên cũng chẳng biết mình đi mất bao lâu.

Mái nhà nhỏ nhún giữa vùng quê quen thuộc hiện ra trước mắt tôi. Mỗi lần nhìn thấy nó tôi lại thương mẹ, vì ba bố con tôi mà mẹ đã phải chịu bao năm cực khổ lo toan.

Lấy chìa khóa tự mở cổng, tôi cảm giác có điều gì đó lạ. Hôm nay em Sương không hỏi ra đón tôi như mọi khi, nó ngồi trầm tư ôm quyển sách trên chiếc đu bố làm cho nó dưới gốc cây nhãn già.

“Anh về rồi à!” Nó chào tôi dậm buồn.

“Mẹ sao rồi em?” Tôi vội hỏi.

“Mẹ đang trong phòng.” Nó rầu rĩ trả lời tôi rồi quay lại băng quơ lật giờ mấy trang sách.

Nhìn về mặt nó đúng là có chuyện, hẳn là hôm qua ở trường lại cãi nhau với bạn hoặc vừa bị mẹ mắng cho một trận cũng nên. Tôi thấy thương định qua an ủi nó nhưng chợt nhớ đến mẹ đánh vội trở vào nhà trước.

Hương thì là bay ra từ bếp còn đậm vị. Tôi cười thầm, hôm nay em Sương bé bỏng lại biết nấu món canh cá hấp dần như vậy.

Bỏ chiếc cặp da bên ngoài, tôi gõ cửa phòng mẹ hỏi vào:

“Mẹ thấy thế nào rồi? Hay để con đưa mẹ đi khám xem sao?”

“Con về rồi à! Vào đi.” Giọng mẹ mừng rỡ.

Tôi mở cửa bước vào trong ánh mắt soi xét của mẹ:

“Con gầy đi rồi đấy!”

Tôi cười gượng gạo:

“Mẹ vẫn bảo, con trai phải có chút phong trần đó sao.”

Thấy mẹ muốn ngồi dậy, tôi vội lại gần đỡ rồi lấy chiếc gối kê ở đầu giường.

“Trưa bố có về ăn cơm không hả mẹ?” Món canh cá thối giục trong đầu tôi.

“Không! Bố con hôm nay dạy cả buổi chiều. Hai đứa dọn cơm đi, mẹ mệt không muốn ăn.”

“Vâng, chiều con đưa mẹ đi khám xem sao.”

“Mẹ nói không cần rồi, người già như thời tiết thôi mà.”

Tôi cười:

“Mẹ còn trẻ lắm! Chưa già chút nào.”

Quay ra sân tay áo cùng em Suong dọn cơm. Nồi canh cá vẫn còn ấm và đậm đà hương vị, tôi nếm cái má cáng tròn của nó khen:

“Hôm nay Su nấu canh đây à? Em thật là Hào Hào nha!”

“Em...” Nó ngáp ngừng nhìn về phía phòng mẹ, nghiêm trọng hỏi tôi: “Có phải anh với chị Bảo Nhi giận nhau không?”

“Ai nói với em như vậy?” Tôi bần khoản hỏi lại.

“Em nghe mẹ nói chuyện điện thoại với chị Thảo.”

Tôi sầm thâm giải thích với nó:

“Không sao đâu, mai kia anh chị lại làm lành thôi?”

“Em thích chị ấy hơn.” Nó thù thì nói với tôi như sợ mẹ nghe thấy.

Hai anh em ngồi lặng im từ đó đến hết bữa ăn...

***

Tiếng còi tàu ngắn dài từng hồi từ phía xa. Bảo Nhi đứng chân bên ngoài cổng viện, phía trước mặt cô người cảnh báo an toàn đường sắt đang kéo rào chắn chặn ngang con đường tạm thời để tàu chuẩn bị về ga. Một thanh âm quen thuộc của Hà Nội khiến cô hồi tưởng về quá khứ...

Leng keng... leng keng...

Tiếng còi cảnh báo reo nên đều đặn ngay ở cái ngã tư giao cắt với đường sắt gần trường cấp ba mỗi giờ tan học. Một cô bé tóc vàng vẫn tranh thủ đẩy xe vượt qua đường tàu trước khi chủ công nhân đường sắt kịp đóng kín tấm chắn cảnh giới an toàn. Đi phía sau cô là một chàng trai cao lớn, mặc dù với sức vóc của cậu không khó khăn để vượt lên trước khi rào chắn đóng kín nhưng cậu vẫn đi phía sau cô gái. Một tay dắt xe đạp của mình, một tay nắm gác ba ga xe của Bảo Nhi. Phong đi sau bởi cậu biết nếu không có cậu phía sau cô bé này sẽ lo lắng.

Tiếng còi tàu hú dài từng đợt, dù nó còn ở rất xa nhưng vẫn khiến những người nhút gan không dám vượt ải qua đường. Bảo Nhi là cô bé yếu đuối nhưng nếu có Phong bên cạnh mình thì cô chẳng còn lo sợ tiếng còi tàu nữa.

Chủ công nhân mặc áo kẻ xanh vàng đã quen thuộc với việc vượt rào của đôi cô cậu này chỉ mắng mỏ một câu rồi cho qua...

Trong đoàn người chen chúc trước mặt Bảo Nhi hôm nay, có hai cô cậu học sinh trung học. Giống như Phong của cô, cậu ấy cũng đứng ở phía sau giữ gác ba ga xe đạp điện của bạn gái luôn miệng nhắc nhở:

“Chờ cho mọi người qua hết rồi em hãy đi.”

Hình ảnh của ngày xưa vô thức lại tràn về khiến mắt Bảo Nhi nhòe lệ. Hình ảnh Phong với nụ cười bình yên như ánh nắng càng khiến trái tim cô như đang thất lạc. Nếu cuộc đời mỗi chúng ta là một chuyến tàu thì tại sao lại bắt cô dừng ở một ga quá ngắn để cô không thể theo anh suốt chuyến hành trình dài mà mỗi ngày cô đều mơ ước đến nó.

Bảo Nhi thất thần nhìn đoàn tàu lao vùn vụt trên đường ray băng qua trước mặt mình. Tiếng thốn thốc còn mãi đến khi những thanh âm của những người đi qua đường đã trở về yên ả.

Hoàng Nam đã đến phía sau từ lúc nào, thần thái hân hoan cũng mặc nhiên thể hiện. Hân vốn rất sợ khi nhìn thấy con gái khóc, mà đặc biệt là khi cô gái này khóc càng khiến suy nghĩ trong đầu hân rối bời không biết phải xử lý ra sao.

Đứng chờ dài hồi lâu, Hoàng Nam cố lấy bình tĩnh lại gần, vờ như không biết chuyện đang xảy ra nói:

“Phòng chuẩn đoán thông báo là chiều mới có kết quả xét nghiệm. Anh đã báo họ báo kết quả về gia đình cho tiện. Giờ cũng muộn rồi chúng ta đi ăn chút gì đó, chiều anh đưa em đi dạo quanh Hà Nội một vòng cho bớt căng thẳng nhé?”

“Vâng!” Bảo Nhi cố nén cảm xúc, hướng về phía nhà chờ đỗ xe lững lờ bước đi.

Hoàng Nam đánh thờ dài quay đi lấy xe.

***

Hoàng hôn thả tấm áo mỏng manh xuống cánh đồng quê.

Tôi ngồi một mình bên sườn đồi, buồn bã vật những ngọn cỏ may thả xuống nương nước. Nhìn về phía chân trời xa chỉ còn một mảng mây màu lam nhạt đứng lặng ở cuối trời, nơi đó giữa Hà Nội phồn hoa không biết Bảo Nhi của tôi đang làm gì? Có ấy có nhớ đến tôi không?

Tôi chưa bao giờ hết hy vọng, ngay cả những lúc cuộc sống gặp nhiều khó khăn nhất tôi vẫn mạnh mẽ đứng lên để thực hiện những hoài bão của mình. Nhưng giờ đây tôi đang vô vọng, không thể định hình được trong tương lai sắp tới mình sẽ sống như thế nào. Tôi thấy mình cũng giống như những bông cỏ may đang lênh đênh trôi giữa dòng nước kia.

Tôi thờ dài trườn người nằm trên bãi cỏ xanh mát, ngược mắt nhìn những mảng ánh sáng đang tắt dần trước mắt mình. Phải chăng nếu không có tôi Bảo Nhi sẽ có một cuộc sống an nhiên tự tại bên Hoàng Nam, sẽ không còn những chiều vui vẻ rong chơi bên cô ấy, không còn cảnh tôi từ chuyện trò mỗi chiều nấu ăn và bữa cơm đầm ấm của hai người. Chúng tôi đã từng lên lịch cho những chuyến đi trong tương lai, giờ thì đó chỉ còn là những chuyến đi của mình tôi. Liệu sự cô đơn đó có gây vô tâm hờn tôi đến tận nát.

Những vì sao nở cánh trắng trên bầu trời mỗi lúc một nhiều, sương rơi ướt mái tóc chòm xuống đến chân mày, tôi vẫn không thể định hình được cuộc sống của tôi sắp tới. Ngồi dậy nhìn về phía trời Hà Nội đã là một vùng chân trời rực rỡ ánh sáng, tôi buồn bã trở về nhà.

Cửa cổng vẫn bỏ ngõ chờ tôi. Chiếc đèn dạ quang từ phòng khách hắt ánh sáng yếu ớt ra đến nửa sân. Bố và mẹ đang to tiếng bên bàn nước, em Suong chắc đã đi ngủ, giọng bố trầm trầm vang ra tới sân:

“Anh thấy việc em gay gắt ngăn cấm hai đứa là không đúng đâu!”

“Em là mẹ, em biết điều gì tốt nhất cho con trai mình.”

Giọng mẹ cương quyết lắm khiến tôi cũng phải dừng bước lại ở khoảng sân còn tối.

“Em nghĩ chúng sẽ sống với nhau như thế nào nếu không có tình yêu? Ngày xưa bố cũng từng cấm em yêu anh nhưng em vẫn cương quyết, thậm chí đã cãi lại lời bố. Không lẽ em định để chuyện này lặp lại với con chúng ta sao?”

Lời bố như muốn lay chuyển tâm tư trong lòng mẹ nhưng giọng mẹ vẫn cứng rắn:

“Thời của chúng ta khác, bọn trẻ bây giờ khác. Em đã sống nửa cuộc đời vất vả cũng chỉ muốn con chúng ta có một cuộc sống an nhàn, không phải khổ cực như chúng ta. Chúng nó còn trẻ, tuổi trẻ nóng nảy, rồi thời gian sẽ giúp chúng xóa nhòa những kỉ niệm về nhau.”

Bố cảm thấy khó xử bởi lẽ phần lớn những nhọc nhằn mà mẹ phải chịu đựng cũng bởi lý do từ ông mà ra. Lời nói trầm mặc thốt ra từ đáy lòng bố:

“Anh biết vì anh khiến em và các con phải sống cuộc sống khổ cực bao năm qua. Nếu thằng Phong và cái Thảo ở bên nhau thì sẽ tốt cho tiền đồ và cuộc sống sau này của nó. Nhưng anh vẫn nghĩ rằng hạnh phúc phải được xây dựng từ tình yêu đích thực, không có hạnh phúc thì tiền tài địa vị cũng trở nên vô nghĩa thôi ă!”

Lời bố nói đi vì tâm trạng bất an của mẹ:

“Việc em già ốm để gọi con về cũng như việc em ngăn cản tình yêu của hai đứa nó là sai. Bảy năm sống xa chúng ta con bé đã là người bên cạnh chia sẻ mọi buồn vui của nó. Anh nghĩ con trai chúng ta không nóng nảy và vết thương mà nó sẽ mang

theo sẽ không bao giờ lãnh cả. Anh hy vọng em sẽ suy nghĩ lại!”

Căn phòng trở về yên lặng, trống rỗng như tâm hồn tôi lúc này. Tôi rầu rĩ trở ra ngoài, bước lang thang vô định trên con đường để vắng lặng. .

Sáng sớm hôm sau tôi dậy sớm, sắp xếp vài món đồ vào ba lô để quay ra Hà Nội. Mẹ nhốt mình ở trong phòng khóc thút thít. Bố đưa tôi ra tận đầu đường để, một tay đặt lên vai tôi giọng trầm ấm:

“Con đừng lo lắng, bố sẽ lựa lời khuyên giải mẹ. Hãy làm theo những gì trái tim con mách bảo!”

Tôi cảm ơn bố vì đã đem lại chút nắng ấm cho con đường tôi đi hôm nay.

...

Trở về tới Hà Nội, nơi đầu tiên tôi đến là nhà Bảo Nhi. Ngay đợt chuông đầu cô Tâm Phương đã ra mở cửa giống như biết là tôi sẽ đến. Giọng cô trĩu nặng vẻ lo lắng:

“Bảo Nhi ra ngoài từ sớm, nó không nói với cô là đi đâu! Tâm trạng của con bé rất buồn. Từ sáng cô gọi điện mấy lần mà nó không chịu nghe máy.”Cô nói mà giọng như lạc đi.

Tôi trấn an cô:

“Cháu nhất định sẽ tìm thấy Bảo Nhi, xin lỗi và làm lành với cô ấy.”

Cô không nói gì nhưng tôi cảm nhận cô cũng muốn như vậy. Tôi chào cô quay trở ra, dừng lại bên gốc cây hoàng lan một vài giây. Những cánh hoa vàng ập ù trong lá, bóng mát che xuống khoảng chân tôi như che chở. Nhất định Bảo Nhi sẽ hết giận, chúng tôi sẽ sống hạnh phúc cùng những đứa con cho đến khi tóc bạc che phủ mái đầu, đến lúc cuộc sống chia cắt hai chúng tôi.

Rời đi khi lòng rối như tơ vò, tôi cố lục tìm trong ký ức những nơi Bảo Nhi thường lui tới.

Nơi đầu tiên là công viên nhỏ đối diện trường học cấp ba của hai chúng tôi. Dưới tán một cây bằng lăng hoa tím sậm là chiếc ghế đá mà Bảo Nhi vẫn ngồi chờ tôi mỗi buổi tan học.

“Sau này nếu hai đứa mình giận nhau em sẽ ngồi đây đợi anh tới làm lành.”

Bảy năm đây là lần duy nhất chúng tôi giận nhau, hóa ra giận nhau thật không dễ chịu chút nào. Tôi chạy xe xuyên nhanh vào giữa dòng người trên phố.

***

Những chiếc lá cuối cùng rụng xuống để mầm xanh nảy lộc vào mùa xuân. Một chiếc lá mỏng manh vàng ủa rơi xuống phần còn trống trên ghế đá. Bảo Nhi có phần thất thần ngỡ như mình cũng giống như chiếc lá kia, lìa cành rơi xuống và cuốn mất trong cơn gió.

Cô vội vã nhặt chiếc lá vàng trước khi nó bị những cơn gió mang đi. Nhìn xuống bàn tay mình cô chợt nhận ra chiếc nhẫn đính ước mà Phong tặng cho cô. Cô muốn trả lại cho anh, dứt điểm tình cảm của bảy năm qua. Cô biết Phương Thảo luôn quan tâm tới anh, sẽ thay cô chăm sóc anh khi cô mãi rời xa cuộc sống này.

Chiều qua Bảo Nhi vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện điện thoại của mẹ với phòng chuẩn đoán u não của bệnh viện mới biết khối u trong đầu cô vốn không thể phẫu thuật. Nó nằm trong vùng nhạy cảm của não và cách duy nhất để kéo dài sự sống là điều trị bằng xạ trị và hóa trị liệu.

Việc mà cô lo sợ nhất cũng cuối cùng cũng đến, cô suy sụp và dường như không còn sức lực chống đỡ. Gần như cả đêm qua không ngủ, Bảo Nhi cảm nhận những cơn đau đang xâm chiếm từng tế bào trong não cô. Cho đến khi uống liều thuốc đặc trị mà bạn của mẹ gửi về từ Nhật cơn đau mới có phần thuyên giảm. Cô mệt mỏi chìm vào một giấc ngủ ngắn ngủi.

Sáng nay hương hoàng lan tràn vào trong khung cửa sổ, Bảo Nhi dậy sớm chọn bộ váy màu lam mà cô thích nhất. Cô muốn đi dạo một vòng để được nhìn thấy những ký ức tươi đẹp ngày nào và cũng muốn ghé qua bệnh viện K để tìm hiểu về phương pháp xạ trị và hóa trị liệu.

...

Nuôi tiếc thào chiếc nhẫn kỉ niệm, chẳng khác nào bỏ đi một phần cơ thể, Bảo Nhi đặt nó lên phần trống của chiếc ghế. Bên dưới chiếc nhẫn là chiếc lá vàng ủa, cô thì thầm nước nờ:

“Phong ơi! Thứ lỗi vì em không thể đợi anh đến đón.”

***

Gửi xe vội ngoài công viên. Chặng kịp lấy vé, tôi chạy vội theo con đường nhỏ về phía hàng cây bằng lăng ven hồ.

Mồ hôi lấm tấm ướt cả ngực áo phông, tôi lo lắng chạy miết đến không biết mệt, tôi sợ nếu đến muộn một chút có thể Bảo Nhi sẽ không còn ở đó chờ tôi nữa.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, trên nền gạch còn vương một vài cánh lá vàng ủa rơi xuống đêm qua. Bên mặt hồ một cô gái tóc vàng mượt váy màu lam buồn bã thả hồn ra nhìn ra phía xa chờ đợi.

Bao nhiêu nhớ nhung bỗng nhiên trở về đầy ắp, tôi chạy vội tới phía sau mừng rỡ thờ gấp nói:

“Anh tìm được em rồi! Anh biết thế nào em cũng đợi anh ở đây mà!”

Chiếc ghế đá không có cây bằng lăng... có gái tóc vàng bỗng bẽn lẽn quay lại... khung trời của tôi sụp đổ, cô ấy không phải Bảo Nhi của tôi. Tôi suy sụp chìm lặn vào trong nỗi đau.

Phải rồi, chỉ là tóc vàng và một chiếc váy lam, hoàn toàn không giống với Bảo Nhi. Tôi vì lo lắng quá mới nhầm lẫn như vậy, không thể giải thích nhưng chỉ dựa vào cái dáng vẻ sầu thảm bỏ đi của tôi hẳn cô gái kia cũng hiểu và thông cảm.

Lê bước về phía những gốc cây bằng lăng cách đó không xa, cả khoảng không xung quanh tôi bỗng chốc trống vắng vô cùng, tôi hẳn có thể nghe rõ từng hơi thở của mình.

Thả mình ngồi xuống chiếc ghế đá sát mặt hồ. Xung quanh tôi hơi ẩm của Bảo Nhi như vẫn còn vương vấn đâu đó, lời cô ấy vang về trong ký ức:

“Sau này chỉ cần được ở bên nhau như bây giờ thì thật tốt anh nhỉ?”

Tôi gục mặt xuống hai bàn tay mình, một lần nữa nước mắt không khỏi tuôn rơi. Bên chỗ Bảo Nhi thường ngồi còn một chiếc lá vàng cô don trên nền đá...

Tôi bàng hoàng khi nhìn thấy chiếc nhẫn tôi tặng Bảo Nhi nằm trên chiếc lá. Cô ấy đã đến đây, hẳn là cô ấy vừa ở đây! Tôi cầm chiếc nhẫn chắc trong lòng bàn tay nháo nhác nhìn quanh.

“Bảo Nhi...! Bảo Nhi...! Bảo Nhi...”

Đáp lại lời tôi chỉ là tiếng gió bay vào những khoảng hư. Tại sao Bảo Nhi lại bỏ lại chiếc nhẫn? Không lẽ có ấy định rời bỏ tôi thật sao? Cô ấy đã hứa cho dù cả thế giới quay mặt đi với tôi thì cô ấy cũng sẽ ở lại. Vậy mà giờ đây khi những ước mơ sắp thành hiện thực cô ấy lại bỏ tôi mà đi.

Tôi như kẻ cuồng điên trong vô vọng chạy thực mạng về phía cuối công viên. Tôi cứ nghĩ nếu tôi chạy thật nhanh hẳn có thể tìm thấy Bảo Nhi. Trong cái góc bé nhỏ của công viên không biết đã xuất hiện bao nhiêu tà áo lam, tôi mừng rỡ rời lại thất vọng... Bảo Nhi em đang ở đâu?

Từ tuyệt vọng lại chuyển thành giận dữ, tôi gọi lớn trong ánh mắt nhìn của những người xung quanh:

“Tại sao em thất hứa? Tại sao em không chờ anh? Tại sao em lại bỏ anh?”Nói rồi tôi đứng chết lạng như bức tượng đá, một bức tượng đá biết khóc.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi bình tĩnh trở lại, điều duy nhất tôi chắc chắn là tôi không thể sống mà không có Bảo Nhi.

Hít một hơi thật sâu, cố nhớ thêm những địa điểm tôi và Bảo Nhi thường hay lui tới: Hồ Hoàn Kiếm nơi chúng tôi vẫn thường đi dạo mỗi tối thứ bảy, trước thềm nhà hát lớn nơi Bảo Nhi chống cằm chăm chú nghe tôi chơi đàn ghi ta hay là trường khuyết tật Bình Minh mà chúng tôi thường đến vào những ngày nghỉ cuối tuần...

***

Rời khỏi công viên trong tâm trạng rối bời, Bảo Nhi không biết phải đi đâu. Mọi con đường đều in dấu kỉ niệm của cô và Phong. Bảy năm là con số không hề nhỏ với cuộc đời của một con người. Thời gian đã gắn chặt tình yêu của họ nhưng giờ đây thời gian lại là kẻ thù của Bảo Nhi. Những ngày tháng ngắn ngủi không biết sẽ kéo dài được bao lâu. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ phải đi một mình trên đoạn đường khó khăn này, nếu anh đang ở đây hẳn cô sẽ dựa vào vai anh mà khóc...

Bây giờ cô khóc mặc dù bên cô không còn bỏ vai của anh, cô khóc một mình trên chiếc ghế chờ xe buýt bên ngoài công viên, một bên đổ mà cô chẳng biết phải đi về đâu.

Thời gian trôi qua chẳng biết đã bao lâu, mọi số xe trên chiếc biển màu xanh chỉ dần đều đã đi qua mà Bảo Nhi vẫn ngồi lặng im. Cô không hề biết rằng trong công viên lúc này Phong cũng đang tìm cô.

Rời bước khỏi nhà chờ lên chuyến xe 02, cửa xe đóng lại như một tấm cách âm ngăn cô với tiếng gọi vợ và bên trong. Bảo Nhi nuôi tiếc nhìn vùng trời bình yên dần dần khuất trong mắt cô.

Một vùng trời trôi qua nhưng một vùng trời quen thuộc khác lại đến. Bảo Nhi buồn rầu dựa mái tóc sóng bồng bồng lên cửa kính, ánh sáng yếu ớt xuyên qua những làn tơ ánh vàng. Không biết nên đi đâu, Bảo Nhi không xúc cảm chìm vào trong

nổi trằm mặc...

Bến cuối Trần Khánh Dư.

Anh phụ xe xuống cuối cùng, trên xe cô gái tóc vàng vẫn thất thần ngồi ở cuối xe, anh đi về phía cửa sau lên tiếng nhắc:

“Bến cuối rồi, em xuống hay đi tiếp.”

“Bến cuối rồi sao anh?” Bảo Nhi trở về với thực tại, cũng không chờ câu trả lời cô tiếp: “Em đến nhà hát lớn, ban này mãi suy nghĩ nên quên bến, thôi em xuống đi bộ cũng được.”

Bảo Nhi tò về xin lỗi anh, bước xuống xòe tay xin đường đi về phía nhà hát lớn thành phố...

Nắng soi chiếc bóng nhỏ mờ mờ dưới nền đường thênh thang. Phía trước mặt Bảo Nhi là phố Tràng Tiền, đứng lững bên bậc thềm của nhà hát lớn cô hẳn còn nghe được tiếng đàn ghi ta thánh thót của những ngày nào.

Hôm nay đã là hai mươi bốn Tết, lát phát trên phố những bóng đào mai vàng đỏ. Những đôi trai gái trong tay một cành đào Nhật Tân chúm chúm nụ hồng nói cười tíu tít. Ngày này năm trước anh và cô cũng bên nhau như thế...

“Đi ăn kem nhé!”

“Lạnh như thế này mà vẫn ăn kem sao?” Bảo Nhi vừa hỏi vừa bấu môi nhưng vẫn nín lấy tay Phong đi theo anh.

“Lạnh ăn kem mới thích, vừa ăn vừa thổi lại không phải xếp hàng.” Phong cười giòn, nắm tay cô bước nhanh hơn.

... Bảo Nhi bước lững thẫm giữa dòng người. Tết này là cái Tết cuối cùng của cô. Hồi còn bé cô không thích Tết, trẻ con mong Tết để được lì xì, còn cô Tết là những ngày cô quanh không có ai đến chơi nhà, mẹ và cô cũng chẳng đến nhà ai. Cứ như gia đình cô là sao chổi mang đến những điều không may cho năm mới vậy.

Cho đến năm mười hai tuổi, khi cô gặp Phong thì những cái Tết mới bắt đầu đúng nghĩa. Cô được ông bà Phong mời sang xông đất, được nhận lì xì và hơn hết là được nhận quà tết từ anh. Ông bà ngoại của anh đã trở thành một phần gia đình cô.

Ngồi đến đây cô bỗng thấy nhớ ông bà, cô lẽ cô sẽ sớm được gặp lại bà để kể cho bà nghe nhiều chuyện về Phong. Điều ấy cũng an ủi cô phần nào.

Như sợ những ký ức vụt trôi qua mất, cô bước nhanh chân hơn trên phố Tràng Tiền về phía hồ Hoàn Kiếm.

Một cô bé chừng mười hai tuổi bước ra từ cửa hàng kem, hơi lạnh từ que kem trên tay còn bốc lên thành những làn khói sương nhẹ khiến Bảo Nhi dừng bước.

“Vừa ăn vừa thổi...” Cô mỉm cười nhủ thầm bước vào trong cửa hàng.

***

Nắng vẫn dong dầy, vậy mà ai đó đã mang mùa xuân đi mất.

Để lại gió lạnh thổi buốt lòng tôi

...

Đi chậm chậm dọc theo con đường Đinh Tiên Hoàng vòng qua Thủy Tạ, tôi cố tìm cho mình một bóng hình thân quen.

Những dòng người đông đúc giờ lại khiến tâm hồn tôi lạc lối. Bên đầu cầu Thê Húc, một cô gái mặc áo màu lam mỉm cười tươi tắn, đang giơ tay chụp hình với chú Mickey.

Tôi dừng xe, giây ra một phút, nhận ra bóng dáng Bảo Nhi thấp thoáng ẩn hiện ngày nào...

Ngày ấy, tôi nhận công việc làm thêm đội lốt Pikachu phát tờ rơi cho công ty nước giải khát, em tìm tìm đứng bên phụ giúp. Tôi đùa:

“Em làm con dâu bố anh thì hợp quá rồi. Bố dạy kinh tế, còn con dâu có thể là một nữ doanh nhân!”

Bản thân tôi thì chưa bao giờ muốn làm doanh nhân. Điều tôi mong ước mỗi ngày là làm sao có đủ tiền ăn học, rồi có một công việc giản dị, nuôi được Bảo Nhi và những đứa con. Chứ không phải sa vào chiến trường kinh tế nhuộm máu.

Rong xe thơ thẩn hai ba vòng hồ nhưng vẫn không thấy bóng dáng thân thuộc của Bảo Nhi, tôi đã bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Tôi vòng qua Tràng Tiền rẽ về lối nhà hát lớn.

Bỏ mặc những dòng người qua lại, tôi lững thững trằm mặc chờ đợi một phép màu sẽ đến với cuộc đời mình lúc này.

***

Không có phép màu nào xảy ra giữa đời thực.

Hà Nội khi người ta buồn bỗng trở nên quá chật hẹp, nhưng dù nó chật hẹp người ta vẫn lướt qua nhau mà không hay, chỉ là thoáng thoáng trong tiềm thức vẫn cảm nhận thấy những yêu thương đang ở bên mình.

Bảo Nhi lúc này đang bước bên bờ hồ Hoàn Kiếm chính là cảm nhận được nhưng yêu thương đang ở rất gần cô nhưng cô lại không thể nào giữ lại.

Tự mua đến hai cây kem, tâm trạng suy sụp vốn không thể ăn nổi. Kem cháy hết cả xuống nền đất hòa lẫn với nước mắt cô...

Đón xe buýt để đi đến viện K phải đi quay lại phía nhà hát lớn. Bảo Nhi không cam tâm nhìn lại quang cảnh đó, cô cắn chặt môi hai mắt đỏ hoe cố nhìn thẳng về phía con đường phía trước để lòng khỏi nhói đau. Cô không hề biết rằng ở nơi ấy còn một người cũng đang đau như cô vậy...

Tết người ta sum họp nhưng ở viện K những người phải chờ chục hàng ngày để điều trị thì không thể thực hiện cái ước mơ sum họp quây quần. Nhiều người trong số họ không bao giờ về nhà nữa.

Nằm ở giường cuối đang chờ xạ trị là một cô bé mới sáu tuổi. Em ấy được chuẩn đoán là chỉ còn sống được một tháng nữa. Đôi mắt trong ngần của em hẳn cho thấy em không hình dung hết được chuyện gì sắp xảy đến với mình.

Từ phóng tư vẫn điều trị xạ trị và hóa trị liệu trở ra, khuôn mặt Bảo Nhi thay đổi nhiều trạng thái cảm xúc.

Rút cuộc cô vẫn không thể trốn chạy khỏi từ thần, cô không muốn khi mình chết lại mang theo những hình ảnh thê thảm như cô vừa mới chứng kiến.

“Với tình trạng hiện giờ của em chỉ còn tối đa hai tháng nếu không điều trị ngay. Nếu theo đúng phác đồ xạ trị thời gian có thể kéo dài thêm khoảng sáu tháng. Tuy nhiên còn cơ hội thì ta vẫn phải nắm giữ. Chị khuyên em nên sớm làm thủ tục nhập viện.”

Lời nói của chị bác sĩ tư vẫn vang vang trong đầu cô. Ngồi bên chiếc ghế đá ngoài sân viện đã hồi lâu Bảo Nhi đã cố gắng trấn tĩnh thần lại. Phải rồi, hai tháng có thể là quá ngắn với cô, nhưng cô không thể vì thế mà không làm những việc mình dự định.

Bảo Nhi nhanh chân bước về phía công viện.

***

Đi vòng qua bao nhiêu con phố, nắng ngà vàng những kỉ niệm ngày xưa khiến tôi càng đắm chìm vì cô đơn, những chiều Hà Nội có Bảo Nhi như còn ngay trong ký ức nhưng tầm tay tôi không sao với tới.

Nơi cuối cùng mà tôi có thể nghĩ ra trong đầu là trường khuyết tật Bình Minh. Mua một chút quà cho các em tôi đi vào trong khu sinh hoạt của trường. Bọn trẻ tíu tít ra chào tôi, mấy tuần nay tôi không có thời gian để đến thăm chúng. Ở nơi đây tôi cảm thấy mình được sống lại những năm tháng tuổi thơ, được đồng cảm với những mảnh đời kém may mắn.

Tôi vào bếp cùng thầy cô chuẩn bị bữa chiều cho bọn trẻ. Cố gắng tập trung nhưng không thể, mỗi một công việc tôi làm đều là việc mà ngày xưa Bảo Nhi tranh giành với tôi. Giường xé tấm can mồi rồi bữa cơm chiều cũng chuẩn bị xong. Tôi đứng một mình trong góc bếp nhà ăn nhìn các chị chia cơm phần cho bọn trẻ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của Bảo Nhi loay hoay hôm nào.

“Hai đứa gần nhau à?” Chị Trâm Anh - Giáo viên của trường đã đến bên cạnh tôi từ lúc nào, thận trọng hỏi.

“Vâng, cô ấy hiểu lắm em chị ạ!” Tôi rầu rầu trả lời.

“Tìm cô ấy giải thích đi.”

“Em đi tìm cả buổi hôm nay mà không thấy cô ấy.”

“Em về nhà xem, biết đâu cô ấy về nhà rồi.”

Lời của chị khiến tôi nhớ về căn phòng của chúng tôi. Phải rồi, biết đâu Bảo Nhi sẽ trở về đấy. Tôi vội chào chị và bọn trẻ lấy xe trở về nhà.

Đường ở trong tim tôi và hy vọng luôn đẩy áp...

***

Khi người ta yêu nhau thì con tim luôn có chung sự đồng cảm. Cả ngày hôm nay cho dù linh cảm Phong đang ở rất gần mình nhưng Bảo Nhi lúc này cũng chỉ nghĩ là tại cô quá nhớ anh mà ra.

Bảo Nhi đến trường Bình Minh cũng là lúc Phong vừa rời đi. Ngoài sân một vài đứa trẻ đang chơi đùa, mấy đứa còn lại còn chưa ăn xong bữa.

Trần an lù về nghịch ngợm còn chơi đùa trong bàn ăn, chị Trâm Anh bước ra khỏi phòng ăn đã thấy Bảo Nhi thất thần đứng bên ngoài từ lúc nào. Chị vội lại gần cấp tập hỏi:

“Em đến lâu chưa? Có gặp Phong không? Cậu ấy vừa ở đấy. Cậu ấy tìm em cả ngày nay đấy! Hai đứa có chuyện gì vậy?”

Cô gái trước mặt chị nghe một tràng câu hỏi, còn chưa biết trả lời ra sao thì hai mí mắt đã mọng đỏ.

“Bọn em chia tay rồi chị ạ! Chuyện dài lắm”

Chị Trâm Anh không hỏi thêm, chỉ nhìn tâm trạng của Bảo Nhi lúc này hẳn chị cũng đã đoán ra phần nào. Chị tế nhị bảo:

“Em đến bằng xe buýt à? Chị cũng sắp nghỉ, em chờ chị rồi cùng về.”

“Vâng ạ!” Bảo Nhi khẽ ngược mặt lên nhìn những hàng cây đang xòa bóng chiều để ngăn lệ khỏi rơi, cô ngồi xuống bên chiếc ghế đá ngay bên cạnh.

...

Dắt xe đạp cùng Bảo Nhi đi dạo trên con đường lốm đốm ánh đèn vàng, chị Trâm Anh mở lời sau khoảng thời gian im lặng giữa hai người:

“Hồi con trẻ chị cũng yêu một anh ở gần nhà. Anh chị chơi với nhau từ hồi còn ở trần.” Giọng chị trầm trầm kể.

“Hồi còn nhỏ anh ấy hay bắt nạt chị, lớn lên chẳng biết phải lòng nhau lúc nào.”

Chị gượng cười, Bảo Nhi hỏi xem vào:

“Sau đó anh chị thế nào?”

Chị Trâm Anh im lặng một hồi lâu, ánh đèn soi bóng chị dưới nền đường vắng vẻ, chậm chậm chị kể tiếp:

“Anh chị yêu nhau được ba năm thì anh ấy hỏi cưới chị. Hai gia đình cũng đồng ý, mọi chuyện tưởng như đã như đã tốt đẹp...”

Chị dừng lại thờ dãi:

“Buổi sáng trước lúc đi đón dâu người mang hoa cưới đột nhiên không đến. Anh ấy ra ngoài đi lấy hoa cho cô dâu thì bị tai nạn và không bao giờ trở về nữa.”

Chị kể đến đây mắt đã rung rung lệ khiến Bảo Nhi cũng đau thất lòng. Hóa ra vì vậy mà chị không lấy chồng và giành cả cuộc đời để chăm sóc các bé khuyết tật ở trường. Chợt nghĩ đến bản thân mình rồi một mai kia cũng đi không trở lại, bước chân Bảo Nhi cũng chậm dần:

“Chắc chị nhớ anh ấy lắm!” Bảo Nhi vừa hỏi chị vừa nghĩ đến Phong.

“Ba tháng đầu chị nhốt mình ở trong phòng, rồi mắc chứng trầm cảm. Gia đình phải đưa chị đi điều trị tâm lý mất một năm chị mới bình tĩnh trở lại. Rồi chị xin vào làm ở trường. Ngày ngày bên bọn trẻ cũng khiến chị cảm thấy mình sống có ý nghĩa hơn.”

Bảo Nhi nghe đến đây cũng không ngăn được nước mắt, cô khóc cho nỗi buồn của chị Trâm Anh, khóc cho cả nỗi đau của cô và Phong.

“Chị không biết giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì nhưng chị thấy Phong rất yêu em. Cuộc đời ngắn ngủi lắm em ạ, ta chẳng biết phải rời xa nhau lúc nào. Nếu có thể em hãy tha thứ cho nó, cùng nó nói chuyện một lần xem sao?”

Bảo Nhi chỉ biết khóc, cô không biết phải giải thích với chị sao về chuyện của mình nhưng như chị nói: *cuộc đời ngắn lắm, ta chẳng biết sẽ phải rời xa nhau lúc nào.* Bảo Nhi trả lời chị trong tiếng nấc thốn thức:

“Em biết rồi chị ạ!”

***

Trở về đến phòng trọ khi cả thành phố đã lên đèn, linh cảm như Bảo Nhi đang đứng ở trước cửa phòng chờ, tôi bỏ xe vội vàng chạy lên tầng hai.

Gió chiều vẫn thổi sao xác.

Đứng bên cửa phòng không phải Bảo Nhi mà lại là Phương Thảo với mái tóc dài đang dựa bên lan can.

“Anh về rồi à? Em đợi anh từ chiều.” Cô ấy hồ hởi ra chào tôi.

“Em đến có chuyện gì chứ?” Tôi lạnh lùng khiêm nhã hỏi.

“Anh đi tìm cô ta đúng không?” Phương Thảo bắt đồng hồ tôi, ánh mắt đan xen sự tức giận và hờn ghen.

Tôi vờ như không để ý, thờ ơ trả lời:

“Chuyện ấy không liên quan đến em!”

“Sao không liên quan đến em! Anh vì cô ta mà thành ra như thế này nhưng cô ta thì sao chứ? Người ấy đã vì xa hoa mà bỏ rơi anh đấy...!”

Tôi gắt cắt ngang lời Phương Thảo:

“Em không được phép nói Bảo Nhi như vậy!”

“Đến giờ mà anh còn bênh cô ta. Có bao giờ anh nghĩ đến em? Anh có biết em yêu anh nhiều như thế nào không? Ừ thì em mất dầy, em vì yêu anh mà mất dầy như vậy. Để có thể ở bên cạnh anh em có thể làm tất cả.”

Đôi mắt Phương Thảo rung rung lệ khiến tôi cũng không khỏi mũi lòng nhưng lúc này tâm trạng đang rối bời, tôi buộc lòng phải gạt đi:

“Tình yêu vốn không thể áp đặt, càng không thể cưỡng cầu. Anh không yêu em, em việc gì phải tự làm khổ mình như vậy.” Tôi chen chân bước qua trước mặt Phương Thảo định đi về phòng.

Ánh đèn vàng hắt xuống hành lang nhỏ hẹp, hai chiếc bóng cô đơn trải dài ra đến phía cầu thang. Nơi họ đứng thế giới không thuộc về nhau, một người chạy đi tìm còn người kia lại hướng về một thế giới khác. Khoảng cách giữa họ vẫn mãi tồn tại vô hình...

Vừa bước chân lên phía trước tôi đã sững người lại. Phương Thảo từ trước mặt không lường lự nhào thẳng tới ôm chặt lấy tôi. Vòng tay cô ấy siết chặt đến mức tôi cảm thấy khó thở.

Phương Thảo không nói gì, cũng chẳng cho tôi cơ hội gạt bỏ bởi khuôn mặt xinh đẹp trên vai tôi đã khác nước nỏ. Tôi cố gỡ vòng tay của Phương Thảo ra thì cô ấy càng ôm chặt hơn, tiếng khóc vẫn thốn thức đều đều...

... Cuộc đời giống như một cuộc trốn tìm. Tôi đến thì Bảo Nhi đi và khi tôi đi qua thì Bảo Nhi lại tới nhưng dù phải chạy theo cô ấy cả cuộc đời tôi cũng không bao giờ hối tiếc.

Trở về mái nhà thân thuộc bao ngày qua khiến lòng Bảo Nhi ấm lại. Bước từng bước nhẹ lên bậc cầu thang. Cô muốn bắt chắp tất cả để lại được sống vui vẻ bên anh những ngày tháng cuối cuộc đời mình.

Ánh điện chiếu nên khuôn mặt dễ lộ một nụ cười yếu ớt thoáng trên môi nhưng... lập tức chợt dừng lại khi nhìn thấy cảnh trước mắt mình. Phương Thảo đang vòng tay qua cổ Phong ôm rất chặt, ánh mắt chị ta nhìn cô đầy thách thức.

Niềm hy vọng mong manh trong lòng Bảo Nhi sụp đổ không phải bởi cô ghen mà bởi nó cho cô thấy mình không thuộc về thế giới nhỏ bé này nữa...

...

“Bỏ anh ra đi!”

Tôi nghiêm nghị nói với Phương Thảo khi tiếng khóc đã ngừng lại. Nhưng cô về như cô ấy không có ý định buông ra buộc tôi phải cựa mạnh thoát ra.

“Lần sau em không được như vậy nữa.” Tôi nhìn cô ấy nghiêm túc nhắc nhở.

Phương Thảo dường như không để ý đến lời nói của tôi, ánh mắt nhìn về phía hàng lang cùng nụ cười đầy nghi hoặc. Tôi bất giác quay lại..

Trong ánh sáng mờ nhạt ở nơi ấy không ai khác chính là Bảo Nhi. Cô ấy đã trở về! Cô ấy đang đứng trước mặt tôi! Nhưng sao cô ấy lại khóc? Không lẽ là cô ấy đã hiểu lầm khi nhìn thấy chuyện vừa rồi. Tôi búng tình hoảng loạn phản búa:

“Bảo Nhi...! Chuyện này không phải như em nghĩ đâu.”

Bảo Nhi ôm mặt khóc chạy xuống dưới cầu thang.

Tôi vội đuổi theo sau gọi lớn:

“Bảo Nhi...! Em hiểu lầm rồi! Em nghe anh giải thích đã.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Lam Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.